

Özgür gelecek

1 - 15 HAZİRAN 1994 SAYI: 28 FİYATI: 15.000 TL (KDV DAHİL)

DEVİRİMCİ TUTSAKLARDAN DGM'YE PROTESTO
11. SAYFA
TC'NİN KRİZİ DERİNLEŞİYOR
3. SAYFA
ELBİSTAN'DA KONTRGERİLLA AZGINLAŞTI
5. SAYFA
POLİS ARTIK RADYO BASIYOR
11. SAYFA
YOZGAT CEZAEVİ'NDEN TKP(ML) TUTSAKLARI
"DEVİRİM, KÜLTÜR DEVİRİMİYLE BAŞLAR"
4. SAYFA
SAĞLIKÇILARDAN EYLEM
8. SAYFA
FREİDMANCI MODEL, TC EKONOMİSİ VE ÇÖKÜŞÜ
15. SAYFA
ABD ÇİLLER'E NOTUNU VERDİ
22. SAYFA
ÖLENLER DÖĞÜŞEREK ÖLDÜLER
19. SAYFA

Memurlardan faşist TC'ye şamar

25 bin memur Ankara sokaklarına taşıtı.

□ Hipodrom'dan hareket eden kitle, disiplinli ve coşkulu bir şekilde gar, Opera Köprüsü ve Sıhhiye güzergahını takip ettiler.

Bu arada, polisin her zamanki engelleme çabaları da devam ediyordu. Tunceli'den hareket eden kamu çalışanlarını taşıyan iki otobüs dolusu kişinin topluca gözaltına alındığı öğrenildi.

□ Türkiye'nin dört bir köşesinden gelen 25 bin kamu çalışanı topluca, "Baskılar Bizi Yıldırılmaz!" ve "İşçi-Memur Elele Genel Greve!" diye haykırdılar.

Sayfa 8

İbrahim diyor ki:

□ İşçi sınıfımızın kendiliğinden gelme mücadelesi 15-16 Haziran'da doruğuna ulaştı. İşçiler bütün burjuva ve küçük-burjuva revizyonist kliklerini tepeleyip geçtiler.

Sayfa 20

TKP(ML) Amed Bölge Komitesi

□ "Partimizi bölmeye çalışanlara dur diyelim."

Sayfa 4

"Tüm cezaevlerinde bulunan yoldaşlara açık çağrıdır."

□ Bugün yapılan KÖK önerisi en doğru öneridir. Komünistlerin kendi içlerinden demokratik bir tarzda seçip oluşturacakları Konferansı Örgütlenme Komitesi (KÖK) aracılığıyla tüm partililerin katılacağı böylesi bir konferansla çözümlenebilir.

Sayfa 11

Yüzbin Kürt göç ettiriliyor

□ Şırnak-Uludere ve Hakkari-Çukurca bölgelerinden devletin soykırım politikası sonucu yüzbin Kürt göç yollarına düştü. Faşist TC şimdiye kadar 84 yerleşim birimini bombalarla yerlebir etmiş durumda.

Sayfa 5

Memurlara sendikal tuzak: Türk Kamu-Sen

□ Türk Kamu-Sen halkın yükselen mücadelesi karşısında "Devletin bekasını" savunuyor. Polisin memura saldırılarına hak veriyor. Fahri başkan olarak Cindoruk'u seçiyor.

Sayfa 6

"TKP(ML) Senindir, Sahip Çık!"

□ "Bizler ... olayına karışanlar kadar, darbeciliğin de ağır parti suçu olduğunu savunuyor, MK önderliğinde OPK'ya gitmenin Parti tüzüğü açısından imkansız, siyasal açıdan darbeciliğe verilmiş bir prim olarak görüyor, tamamen demokratik yeni bir seçimle işbaşına gelen KÖK örgütleyin diyoruz."

Sayfa 9

Yazışleri müdürümüz tutuklandı

□ Yazışleri müdürümüz Mustafa Demirdağ tutuklandı. Gazetemiz Özgür Gelecek'in 27. sayısı da toplatıldı. Dergimiz Partizan'a yurtdışı engeli konuldu.

Sayfa 7

Kirli savaşa ve askerliğe hayır diyenler cezalandırılıyor

Sayfa 1

TMLGB, TKP(ML)'nin 22. kuruluş yıldönümünü coşkulu karşıladı

□ TMLGB, TKP(ML)'nin 22. kuruluş yıldönümü ve komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 21. yıldönümünde çeşitli eylemler gerçekleştirdi.

□ Komünist önderin 21. ölüm yıldönümü nedeniyle İstanbul'da, Adana'da, İzmir'de ve Diyarbakır'da molotoflamalar ve pankart asma eylemleri yapıldı.

Sayfa 4

Okurdan mesajlar

Değerli dostlar,
MERHABA

Bugün tüm dünya devrimci kamuoyu tarafından bilinmektedir ki, darbeci, savaş ağaları kliği tarafından partimiz bir kaos ortamına sürüklenmeye çalışılıyor. Partimizin çokça değerli kadrolarının tutsak düşmelerini bir fırsat bilerek, kendi kariyerist, parti iradesi yerine bireyin iradesini, parti hukuku yerine bireyin hukukunu yerleştirmeye çalışan bu mantık hiç kuşku yok ki şef tipi örgüt yaratma mantığıdır. Bizlerin görevi Marksizm-Leninizm-Maoizm'in yolunda adımlarımızı daha da pekiştirmektir. Tüm yoldaşlara çağırımız şu ki darbeci klik şeflerini yalnızlaştır, Partimiz olan TKP(ML) saflarında yerini al! Darbeci kliğin ne yapmaya çalıştığını kavrayalım, her alanda darbeci şefleri teşhir ve mahkum ederek parti birliğini koruyalım!

Ceyhan Cezaevi
TKP(ML) Dava tutsakları
Hıdır POLAT, Hayri YEŞİL

Merhaba Dostlar,

Ailemizin içinde bulunduğu bugünkü olumsuzluklar hiç kuşkusuz, en çok bizleri üzmektedir. Özellikle içeride bulunup birçok açıdan sınırlamalara maruz kalan bizler sorunun en küçük firelerle çözümlenebilmesi yolunda aktif olabileme şansına sahip değiliz. Ancak yinede hatalara, yanlışlara karşı sesimiz koşulların zorlanması ölçüsünde yükseltilir ve yükselecektir. Bilinir ki, sınıf mücadeleleri ve önderlikleri pürüzsüz, çatışmasız, ve "saf birlik" halinde sürmemiştir. Zira bu demek değildir ki, o halde çatışmalar pürüzler ve antagonizmalar olmalıdır. Hayır, hiçte öyle değil. Olur ama olmamalıdır. Bugün için kısa süren "ilkeli birlik"le beraber- ki biz halen bu birliğin devamından yanayız- bazı sorunlar P.P'sinde de kendini gösterdi. Yukarıda da belirttiğimiz gibi olamaz değil ... olur ama olmamalıdır. Ki nihayetinde, P. partisinde bu düzenin bir ürünüdür. Kurulu düzeni yıkip, yenisini inşa etme adına yola çıkmış olsa da, kendini varlaştıran, olmazsa olmazlaştıran bu düzenin her çeşit (ideolojik, kültürel, ahlaksal vs.) yansımaları, biz istesekte istemesekte, düzenin ürünü olma niteliğinden dolayı P. partisinde de mevcuttur. Ben ve Mahmut YÜCEL arkadaş bu cezaevinde P. P davasından tutuklu

olarak bulunuyoruz. Yalnız iki kişiyiz. Yaşanan olumsuzlukları ve gelişmeleri ancak basından takip edebiliyoruz. Keza bir çok cezaevi ile de iletişimimiz sürmektedir. Taraf olma konusunda henüz net bir karara varabilmiş değiliz. Herhaldeki bir tek bizler bu durumda kalmış bulunuyoruz. İletişimimizin sağladığı bilgilerimiz dahilinde neredeyse tüm cezaevlerinde taraflar belirlenmiş ve kişiler birbirlerini "kendilerine göre doğruları" doğrultusunda etkilemeye çalışmaktadırlar.

Peki neden kesin bir karara varamadık? Değerlendirme yapabilmek bu zor bir iş mi? Evet çok zor. Çünkü şahit olduk ki bazı cezaevlerinde bulunan yoldaşlar küçük burjuva aceleciliği ile hareket etmiş, MLM yöntemi savunuyor görünmesine rağmen, yolunu belirleme konusunda o biricik yöntemle hareket etmeyi unuttu (!) ve defalarca tavrı değiştirmek zorunda kalmışlardır. Bu durum doğal olarak o dostların MLM'yi ne ölçüde kavramış olduklarının belirtisidir. Ki defalarca tavrı değiştirmiş olmaları bir yana halen yanlışlıklar arasından sıyrılıp, biricik gerçekler dünyasında adım atmayı becerememişlerdir. İşte bu nedenledir ki, bizler hem sorunlarımızın çözümünde hemde tavrı belirleme konusunda kendimize MLM'nin yegane yol göstericiliğini seçiyor ve incelememizi bu bazda sürdürüyoruz.

"Kesin bir karara varamadık" dedik ama bununla birlikte nihayi kararımızı etkileyecek olan, bazı ara kararlarımız olduğunda hemen bildirelim. Ve bu kararlarımızın doğruluğundan (Şan olsun MLM'ye) bir nebze olsun şüphe duymuyoruz. En başta... ticareti olayının kesinlikle P. partisinin ilkeleriyle bağdaşmadığını, kabul edilemez olduğunu ve bu işi yapmış olan mümesillerinin parti saflarında yer almamalarının gerektiğini söylemekle birlikte, bu olayı, çirkefçe, kendi duygularını ve açıklıklarını tatmin etmek için kullanan "bal tutan parmağını yalar" gerici mantığıyla hareket edip, meydanı boş bulup atını sağdan sola istediği gibi oynatıp, cirit savurmayı kendine ilke olarak belirlemiş olan tasfiyeciliğide onaylamadığımızı bildiriyoruz. Eğer gerçekten tasfiye edilmesi elzem olan, bir takım ne idüğü belirsiz hilkat garibeleri varsa, bunlar yalnızca, ... ticaretinin sorumluları değil, bununla birlikte bu olayı fırsat bilip "benden doğrusunu tanımam" metafizik mantığıyla hareket eden, saflarda çözülmeyi sağlayan 'tasfiye' olgusuna müessil tasfiyecilerinde olması gereklidir. Her iki kesiminde kabul ettiği üzere...

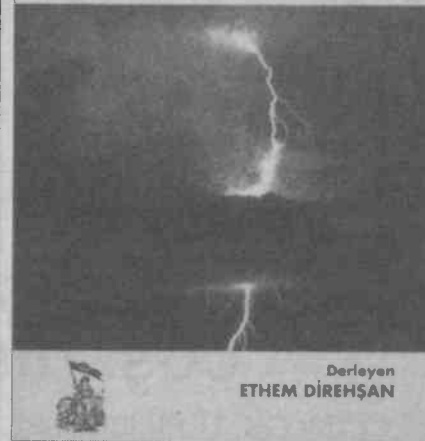
.ticareti olgusu henüz ortaya çıkmış bir şey değildir. Daha ki OPK'da dahi tartışılıp, o zaman için belirli olan gerekçelerden dolayı, daha sonraki süreçte incelenmek üzere, özleştirilerek alınarak kapatılmıştır. Oyleyse şu soruyu sormak hiçte mantıksız olmasa gerek. OPK'nın geçerliliği var mıdır? Eğer "VAR" diyorlarsa, öyleyse baylarımız kızmasınlar, gücünmesinler ama madem olaydan haberdar oluyorlar ve es geçiyorlarsa, bu günde bu olayı bahane ederek saflarda tasfiyeyi örgütleyorsanız, o halde en başta kendilerini tasfiye etmeleri gerekmiyor mu? Herhalde bilinir ki "susmak onaylamaktır" Yani işine gelirse onayla, işine gelmezse onaylama. Yok öyle üç köfte beş kuruşa... P. partisinde örgütçü bir unsur özellikle önder bir kişilik olmak, kişinin karakterinde iç tutarlılığın gerekmesi demektir. Yok eğer OPK'nın geçerliliği "YOKTUR" diyorlarsa: Bu durumda zaten peşinen konferansın iradesini ayaklar altına dolamış oluyorlar. Ve bir şey daha: hem tasfiyeyi yaşatıp, hemde parti birliğinden bahsetmenin ikiyüzlülüğünü sergileme cesaretlerini tebrik etmek gerekiyor. Baylarımız gerçekten iyi niyetle yola çıkmış olsalardı şayet parti tüzük ve iradesine başvurarak tasfiyeyi gerçekleştirirdi. O zaman yerden göğe kadar haklı olurlardı. Ancak bunun için gerçekten

iyi niyet gereklidir. Zira dumanlı havanın ardına sinmiş, avını tuzağına düşürmeyi planlayan kurdun niyetiyle bu işler yürümez. Acaba bu baylarımız, kendi ülkelerinde proletarya partilerinin önderliklerine nail olmuş ustalarımızın, bu yöntemlerle mi o yerlere erişmiş olduklarını düşünüyorlar. Ne beklenebilir ki? Ulaşmanın zorluklarını gördükçe büyük bir ihtimal bu konuda şüpheleri bilinçlerini didikliyor ve kendi kullandıkları yöntemleri, ustalarında kullanmış olduğunu hayal ederek, vicdanlarını rahat tutuyorlardı. Tüm bu bahsedilenlerden sonra şunu diyoruz..... ticaretine karışmış olanların yanında yer alanları değil, ama bizzat sadece bu işi yapanları hedef almamız. Diğer bir yandan, tasfiyeciliğin yanında yer alanları değil ama bizzat tasfiyecileri hedef almamız. Ve bir kez daha MLM'nin yol göstericiliğinin ayrıcalığını tüm yoldaşlarımıza sunuyoruz. Not: APS ile size iletmiş yazıdan sonra kesin karar vardık. Partinin başlatmış olduğu "Tasfiyeciliği mahkum edelim" kampanyasının destekçileriyiz. "Darbeci-tasfiyeci-savaş ağası" kliği küçük burjuva kariyerist açıklıklarının tatminkarları olarak görüyoruz. Yayın hayatınızda başarılar diliyoruz.

Gaziantep Cezaevi
Murat CAN-Mahmut YÜCEL

İBRAHİM
KAYPAKKAYA

Fırtınalı Yıllarda "Bilinmeyen" Yazılar

ÇIKTI!

BELGE YAYINLARI

"Ölümünün 21. yıldönümü vesilesi ile derlenen bu kitap, Kaypakkaya'nın hiç de hak etmediği 'ignorasyon'a karşı, hasbel kader katkıda bulunmak amacı ile hazırlanmıştır. Kitabın derleniş amacı, salt bir belgesel olmayı gütmemektedir. Bunun da ötesinde amaç, Kaypakkaya'nın devrimci mücadeleye 'ilk' başlangıcından, öldürüldüğü tarihe kadar kat ettiği güzergah hakkında özellikle, yeni devrimci nesillere bir ipucu vermektir. Dolayısıyla, derlenen yazılar bir anlamda Kaypakkaya'nın 'bilinmeyen' yazılarıdır. 60'lı yılları araştırmak, devrimci geçmişimizin güzel ve doğru değerlerini, Sol'un da 'resmi Tarih'ine hapis olmadan inceleyip bulup ortaya çıkartmak biz genç araştırmacıların tutkusudur ve böylede olmalıdır."

özgür
gelecek

Abone ol, Abone bul!

OKU,
OKUT!

özgür
gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız

ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 180.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 360.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

Banka makbuzunun fotokopisini
"Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2
Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 180.000 TL/260.000 TL'yi Yurtiçi Hesap No: 94597-2 Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi Mark Hesabı: 3001530-5 yurtiçi hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

İMZA

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Mustafa DEMİRDAĞ

Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:(0212) 516 25 38 - (0212) 516 60 20 Faks: (0212)518 23 23,

BÜROLAR: KARTAL: İstasyon arkası, Pınar Pasajı-İşhanı Kat:4/57 Kartal/İSTANBUL Telefax: (0216) 353 38 12 ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: (0312) 230 63 27,

İZMİR: Kemaliye Cad. Çarşıbaşı Mah. No: 17 Kat: 2, İZMİR:Fevzipaşa Bulvarı 1368 Sok. No: 11kbal İş Merkezi K: 4/409 Basmane

ÇUKUROVA: Cemal Gürsel Cad. Özgül İşhanı, Kat:5, No: 26 Tel: (0322) 4 573 780 Adana,

MALATYA: Tabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı Yanı Sarıbeyoğlu İşhanı K:2 NO:64 Telefax: (0422) 322 08 04

KAYSERİ: Sivas Cad. Stad İşhanı Kat:6 NO:605. Tel: (0352) 222 52 10 TOKAT: Meydan Çarşısı Külliyoğlu İşhanı Kat:3 No:83, Tel: (0356)- 2149278

Avrupa Temsilciliği: Basel Halkevi Erlen Str. 58-4057 Basel SCHWEİZ ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi, 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. Yurtdışı, 6 aylık (12 sayı) 48 DM, 1 yıllık (24 sayı) 96 DM, Yurtiçi Hesap No: 94597-2 Hasan BÜYÜKDERE : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi. Mark Hesabı: 3001530-5, Avusturya Şilini: 3001531-3,

www.partizanarsiv.net

TC'nin krizi derinleşiyor

ABD vatandaşı ve TC Başbakanı Çiller vatanına yaptığı geziden döndü. Düzen temsilcileri her fırsatı ABD'ye danışmak, talimatlar almak ve sorunlarına çözüm dilenmek için kullanıyorlar. Eskiden genel sağlık kontrolünden (Check-up) geçme, zayıflama kurlarına katılma ya da bir yerlerini doktora gösterme bahanesiyle hemen Amerika'ya uçuyor, "tedavi" için gereken talimatları alıyorlardı. Geziler genelde seçim dönemi ya da önemli karar alma zamanına denk getiriliyordu. Şimdi bu bahanelere bir yenisi daha eklendi. Çiller ABD'nin bir okulundan diploma alacak olan oğlunun diploma törenine katılmak için ABD'ye uçtu. Yanında korumaları ve diplomatlar vardı. Törene katılacak, geziler yapacak, finans çevreleri ve çeşitli yetkililerle görüşmeler yapacaktı. Clinton, bu kez başbaşa görüşmeye ihtiyaç duymamış olacak ki Çiller'le görüşmedi.

Diğer burjuva partileri her zamanki gibi, eşek yerine semerini dövme yoluyla fazlasıyla gürültü çıkardılar. Gezinin resmi olup olmadığı, parayı devletin ödeyip ödemediği üzerinde fırtınalar koparıldı. Hükümet kanadı kâh özel gezi, özel harcama şeklinde, kâh resmi gezi ve devlet harcaması şeklinde açıklamalar yaptılar. Oysa o da herkesin yaptığı gibi kendi harcamalarını ve çevresindekilerinin harcamalarını devletin kesesinden ödemişti. Ama asıl önemli olan bu değildir. Oz yerine biçime yönelerek halkı oyalayan muhalefet partileri de dahil hepsinin asıl amacı gerçeklerin halktan gizlenmesinde yatıyordu. ABD'nin eski hibe, şimdiki düşük faizli yardımında % 25 oranında kesinti yapması gündeme gelmişti. Bilinen emperyalist taktiklerle ABD Kıbrıs konusunda ve Kürt meselesinde kendi çözümünü dayatıyordu. Asıl sorun buydu. Çiller bunun için ve IMF ile yapılan anlaşmanın işlenmesi açısından görüşmelerde bulunuyordu.

BM şemsiyesi altında Irak'a uygulanan ambargoyu hemen bütün emperyalistler şu ya da bu yolla delerken, Türkiye boru hattının içinde kalan petrolü bile çekebilme için defalarca ABD'lilerin kapısını aşındırmıştır, ama henüz başaramamıştır.

Irak'a ekonomik ambargo, Kuzey Irak'da özerk Kürt yönetimi sorunu, 5 Nisan ekonomik kararları, IMF anlaşmaları, yardımlarda kısıtlamalar vb. vb. arasında ABD ile bir dizi sorunu ve çok yönlü bağımlılığı bulunan TC ne yapabilir?

TC görüşmelerle fazla bir şey elde edemeyince, ABD güdümlü çok uluslu Çekiç Güç'ün süresinin uzatılıp uzatılmayacağını tartışma gündemine soktu. Koalisyonun halkı aldatmada koltuk değneği olarak kullandığı, birçok gelişmeden ve neyin, niçin, ne zaman, nasıl yapılacağından haberi dahi olmayan, ama zaman zaman da "kraldan çok kralcı" kesilen SHP Genel Başkanı Murat Karayalçın, Çekiç Güç'ün süresini uzatmayacakları sinyalini de verdi. Türkçesi, ABD'ye karşı yakaladığını sandığı "koz"u masaya sürdü. Oysa TC'nin Çekiç Güç'e hayır deme durumu şu süreçte söz konusu değildir. Sadece mesajını bu yolla vermektedir. Zira son zamanlarda Irak Kürdistanı'nda hareketlilik de canlanmıştır. Herkes o alanda hegemonyasını sağlamak, etki alanlarını arttırmak istemektedir. TC, bir yandan Irak Kürdistanı'ndaki Kürtlerin iç kavgasını kızıştırmak ve etkinliğini güçlendirmek isterken bir yandan da

Türkiye Kürdistanı'ndaki faşist baskı ve katliamlarını hızlandırmıştır. Zorbalık o boyuta varmıştır ki, Kürt halkı akın akın Irak Kürdistanı'na göç etmeye başlamıştır. Kürt halkı tarih boyunca açlık ve zulümle koyun koyuna yattırmaya da devam ediyor. Sürgün ve katliam kavramları Kürt halkı için giderek sıradanlaşıyor. Tarihin bu kesitinde, başta Halepçe olmak üzere bir dizi katliamlara ve göçlere tanık oldu. Halepçe katliamından sonra Irak Kürdistanı'ndan Türkiye Kürdistanı'na yoğun bir göç akışı yaşandı, bugün ise T.C'nin yürüttüğü top-yekün savaş dolayısıyla Türkiye'den Irak'a göç giderek artıyor. Baskı ve şiddetin böylesine kol gezdiği bir ortamda, günlük yaşamı sürdürmek bir ölçüde işsizliğe, açlığa meydan okumaktır. Kürt halkının bir kesimi her türlü açlığa katlanarak zorbalığa meydan okudu-okumaya da devam ediyor. Bir kesimi ise yıkılan yıkılan köyünü terk etti. Ya da baskılara göğüs geremeyerek Çukurovaya-Batıya taşındı. Öyleki Batı kentleri Kürt nüfusuyla dolup taşmaya başladı. Ama herşey egemen sınıfların planladığı gibi gitmedi. Kürtler beraberlerinde büyük kentlere yalnız kapacak ve yataklarını taşımadılar, beraberlerinde yüreklerindeki isyan ateşlerini ve mücadele geleneklerini de taşıdılar. Plan ters tepmişti, halka çekilen silah önce sahibini yaralamıştı. Bu durum bize Dersim sürgünü sırasında bir sürgünzedenin sarf ettiği şu anlamlı sözleri hatırlatmaktadır. Ne demişti ihtiyar? "Paşa efendi siz bizi sürgün ettiniz ama şunu unutmayın ki eskiden bir Dersim vardı şimdi birçok Dersim olacaktır." Bu siyasal derinliği görmemek, ifade edilen düşüncelere katılmamak mümkün değildir.

TC. bu göç sorununun PKK'nin

bir oyunu olduğunu ileri sürerek uluslararası planda gelecek tepkileri azaltmaya çalışıyor. Göç olayının neden kaynaklandığını TC dahil olmak üzere herkes çok iyi biliyor. Dolayısıyla bu sorunun üzerinde fazla durmayacağız. Ancak bu sorunun uluslararası boyutta yaratacağı sonuçlar ve bu sonuçların PKK'ye sağlayacağı yararlar olacaktır. PKK bunu kendi siyasal amacı için fazlasıyla kullanacak ve körükleyecektir.

PKK her fırsatta Kürt sorununu uluslararası plana taşımaya çalıştı. Özellikle sistem içi çözüm önerilerini giderek yüksek sesle dile getirdiği böylesi bir ortamda uluslararası kamuoyunun dikkatini Kürt sorunu üzerinde yoğunlaştırmak ulusalcı hareket açısından oldukça önemlidir.

Son göçlerle birlikte PKK'nin Irak Kürdistanı'ndaki etkisi daha da genişleyecek ve maddi bir güç haline gelecektir. Diğer bir deyişle ulusal savaşın cephe gerisi daha da sağlanacaktır. Bu durumun TC için tam çıkmaz bir sokak olduğu açıktır. Giderek Ortadoğu batağına daha fazla bulaşan TC, ekonomik-politik krizi aşmak için de vargüçüyle çalışıyor. IMF ile yapılan anlaşmanın yürürlüğe girmesi için IMF sofrasında meze olma uğraşı verirken, acil 100 milyon dolar için dışişleri müsteşarını ülke ülke dolaştırmaktadır. Krizin atlatıldığı, işlerin yoluna girdiği sözleri bir yalandır. Tam tersine gelmekte olan Haziran krizi onların sıkıntılarını arttırmaktadır. Çiller'in, istifası kabul edilmeyen baş danışmanı Veysi Seviğ, Haziran ayının kara bir ay olacağını söylemektedir. "Ekonomik krizin ne olduğunu ne yazık ki Haziranda göreceğiz. Bu krizin altında hükümetin faiz politikasıyla bankaların kurutulması operasyonu yatıyor. Haziran sendromu 3 ayaklıdır. Bi-

rincisi bildiğimiz gibi 3 büyük kamu bankası, Emlak Bank, Vakıflar Bankası ve Halk Bank üçer aylık yüksek faizle mevduat topladı. Bu toplanan paralar olduğu gibi Ziraat Bankası'na yatırıldı. Hazine son üç ayın memur ve işçi maaşlarını halktan toplanan tasarruf mevduatlarıyla ödedi. Haziran sonunda halk parasını faiziyle birlikte geri isteyecek bu parayı ödemeleri mümkün değil. Tek çareleri faizi tekrardan daha da yükseltip, halkın tasarruf mevduatında kalmasını sağlamaktır." (28 Mayıs 1994 Milliyet).

Evet, egemen sınıflar için çıkmaz derindir. İşçi sınıfı ve emekçi halklarımız ise bu çıkmazın yükünün kendi sırtına yıkılmasına karşı giderek daha fazla ayağa kalkmakta, tepkisini göstermektedir.

İşte bu süreçte eksikliği daha fazla hissedilen şey ise, komünist bir önderlik olmaktır.

Uluslararası proletaryanın ülkemizdeki temsilcisi Maoist komünist partisi bu süreçte müdahale etmesi gerekirken, iç sorunları nedeniyle atıl kalmakla yüz yüze getirilmiştir. Merkez organını ele geçiren darbeci kliğin tasfiyeciliğine karşı iyi bir sınav veren komünistler iç sorunu halletme yollarında önemli mesafeler kat etmektedir.

Türkiye demokratik halk devrimi mücadelesinde, hiç kuşku yoktur ki üzerine düşeni gerçek bir komünist bilinç, azim ve kararlılıkla yerine getireceklerdir.

Faşist diktatörlüğün işi kötüdür!

Küçük burjuva darbeci ve tasfiyecilerin işi kötüdür! Fakat MLM bilinciyle donanmış ve amansızca tüm hastalıkların üzerine yürüyen komünistlerin işi iyidir. Durumlar iyidir. Gelecek bizimdir. Ve özgür geleceğimiz mutlaka ama mutlaka Partizan mücadelesiyle elde edilecektir.

Düzen temsilcileri her fırsatı ABD'ye danışmak, talimatlar almak ve sorunlarına çözüm dilenmek için kullanıyorlar.

TKP(ML) AMED BÖLGE KOMİTESİ

“Partimizi bölmeye çalışanlara dur diyelim!”

Haber Merkezi- TKP(ML) Amed Bölge Komitesi, “Sınıf Mücadelesinin Giderek Yükseldiği Günümüzde Partimizi Bölmeye Çalışanlara Dur Diyelim!” başlıklı ve 4 Mayıs 1994 tarihli bir bildiri yayınladı.

Gazetemize PTT kanalıyla ulaşan bildiri, “Tüm sempatan ve parti taraftarlarına” seslenilerek, şöyle bir tasvir yapıyor: “Partimiz, sınıf mücadelesinin ivme kazanarak kızıştığı şu günlerde, yeniden bir ayrılığın ve bölünmenin eşğine getirildi. Parti örgütü içinde sivrilmemiş bazı odaklar, aralarındaki kişisel hesapları ‘Parti içi iki çizgi mücadelesi’ adına ka-

mufla ederek, partimizi yeni bir kaosun içine sürüklediler. Aralarında ki geçmiş hesapları yeniymiş gibi gündeme getirerek, partiye vurulan bu darbenin sorumluluğundan kaçmaya çalışmaktadırlar. Proletaryanın örgütsüz bırakılarak sınıf mücadelesinin dışına taşınmak istendiği böylesine bir süreçte, parti önderliğini kişisel hesaplar uğruna kullananlara gerekli cevabın verilmesi gerekmektedir. ‘Haklı’- ‘Haksız’ ayrımına girmeden, partimizin birliğini ve onun MLM çizgisini sonuna kadar korumak ve savunmak elzem olmaktan çıkmış ve bir zorunluluk halini almıştır. Yıllardır ‘iki çizgi

mücadelesi’ adına parti sınıf mücadelesinin dışına çekenlerin yeni bir manevrasına artık müsaade edilmemelidir. Ezilenlerin ve emekçilerin partimizden beklediği çok şey varken, ne iddüyü belirsiz bir ayrılıkla onu kitlelerden ayırmaya hiç kimsenin hakkı yoktur ve olamaz da!”

Bildiri, TKP(ML) Amed Bölge Komitesi’nin tavrı şöyle ortaya konuluyor: “Bir bölgede meydana gelen bir olumsuzluğu bütün partiyeye yayarak, kariyerlerini korumaya çalışanlara biz Amed Bölge Komitesi olarak dur diyeceğiz. Bu anlamda, ayrılığı körtükleyen kişi ve gurupların peşinden gitmeyeceğiz. Sözko-

nusu kişi ve gurupların yanında yer almayacağız. Bölgemize gönderilen ‘sorumlu’ kişileri tanımayacağız. Partimizin MLM çizgisine sahip çıkarak, partiyi bölmenin eşğine getirilenlerin yargılanmasını talep ediyoruz. Bir avuç kariyeristin partiyi istedikleri gibi yönetemeyeceklerini ve onu istedikleri biçime sokamayacaklarını bir kez daha belirtiyoruz. Bu parti, sınıf mücadelesinin kızgın ateşine atılmak isteyen gönüllü insanların birliğidir. Burjuva düzen partilerinin bile yapmaya cesaret edemedikleri dedikodu ve entrikalarla bir yerlere ulaşmak isteyenler bilmelidirler ki, biz bu partiyi İbra-

him KAYPAKKAYA’dan devraldık. Yoldaş kanyla beslenen direniş geleneğimiz ve birliğimiz, bazı gayretkeşlerin çabasını boşa çıkaracak kadar güçlüdür. Partimizi yaşatmaya ve güçlendirmeye kararlı Amed Bölge Komitemiz, ayrılığı bölgemize taşımak isteyenlere karşı ciddi bir tavır alacaktır. Guruplar arasında ‘ayrılık nedeni’ gibi görünenler üzerinde burada durmayı (parti gizliliği açısından) gerekli görmüyoruz. Alanımızda deşifreyon ve kişileri hedefliyecek tavır ve davranışlar tarafsızdan sert bir biçimde yanıtlanacaktır.”

TKP(ML) 1 NO’LU GERILLA BÖLGESİ OPO

“Tasfiyeci hizbin provokasyon yaratma girişimlerini boşa çıkar”

Haber Merkezi- TKP(ML) 1 No’lu Gerilla Bölgesi Ordu Parti Organı, “Tasfiyeci Hizbin Provokasyon Yaratma Girişimlerini Boşa Çıkar” başlıklı ve Mayıs ‘94 tarihli bir bildiri yayınladı.

Bildiri, “Dünya ve Türkiye devrimci hareketi içerisinde her yönüyle olduğu gibi bu yönüyle de saygın bir yere sahip olan işçi sınıfımızın ve emekçi halkımızın öncü kurmay partimiz TKP(ML), kurulduğu günden bugüne, dostlarıyla düşmanları arasına kalın bir çizgi çekmesini bilmiş, ‘Düşmana karşı sert bir kaya; yoldaşlara ve halka karşı dalından kopmaya hazır bir yaprak ol’ anlayışını ilkesel düzeyde bilince çıkarmış, bu anlayışın ısrarlı savunucusu olmuştur. Bu savunu, söylemin dar sınırları içerisinde bırakılmamış, nesnel gerçekliklerle bütünleştirilerek sınıf mücadelesinin kızgın pratiğine uygulanmıştır.” denildikten sonra şu beşirlemelerde bulunuyor: “İtaatkar, boyun eğen, sorgulayıcı olmayan insan, burjuvazinin yaratmak istediği ideal insan tiplemesidir. Çünkü saltanatlarını devam ettirebilmenin tek yolu budur. Sınıf karakterleri gereği burjuvazinin bu hulyalarından derinden etkilenen küçük burjuvazi de, safalarında bu tip insan yaratmaya özel bir önem verir. Çünkü içinde bulduğumuz tarihi süreçte bu sınıf her ne kadar devrimci bir niteliğe sahipse de, proletaryanın karşısında gericidir. Herşeyden önce sahip olduğu ideolojisi bilimsel bir öze sahip değildir. Proletaryanın bilimsel ideolojisi karşısında ayakları titreyen küçük burjuvazi, bu korkudan kurtulmanın yolunu zor yöntemlerini kullanmakta bulur. Halk safalarındaki çeşitli ilişkilerin çözümünde zor metodunun devreye girmesinin nedeni budur ve küçük burjuvazinin bir başka çıkma zıdır bu.”

Bildiri, olay somutunda ise şunlar kaydediliyor: “Ki, bizzat tasfiyeci hizbin şefi durumundaki zattın, safalarında yer alan savaşçılara yaptığı şu açıklama, provokasyon ortamı yaratma amaçlı, kölece bir boyun eğiş içerisinde olan milislere yükledikleri misyonun açık bir şekilde dışa vurumudur: ‘Silahlarını biz almayacağız, milislerimizi görevlendirip bu yolla silahlarına el koyacağız. Bu açıklama-nın hemen arkasında ‘Kan dökmek istemiyoruz’ şeklin-

deki açıklamalarda bulunmaları, parti değerlerimiz ile doğruluş fakat yaşanan karmaşıklıktan dolayı nerede yer alması gerektiği konusunda netleşmemiş yoldaşları safalarında tutmak içindir. Savaşçılara yapılan bu açıklamalar sonrasında tasfiyeci hizbin bizzat şefi tarafından yapılan telefon konuşmalarında söylediği ‘Partinin maddi değerlerini almak için gerekirse kan dökeriz’ şeklindeki beyanattarı açık bir iki yüzlülük ve hangi hesaplar peşinde koştuklarının dışa vurumudur.”

Bildiri, sonuç olarak şunlar belirtiliyor: “Örgütsel ayrılığın netleştiği şu süreçte, her ne şekilde olursa olsun silahsızlandırmaya yönelik girişimlerin provokasyon yaratmak amaçlı olduğunu belirtmeye gerek yoktur. Tasfiyeci hizbin oynamak istediği bu kirliliğin oyun görülmemelidir. Onlar provokasyon ortamı yaratmak için büyük bir uğraş içindeler... Halkımız!.. Proletaryanın bilimsel dünya görüşü ile donanmış olan ve dünyayı değiştirmek amacıyla sınıf mücadelesinin kızgın ateşine atılan ve bu mücadeleye önderlik etmek için ileri atılan KP’ler, karşıdevrimcilerle halk arasındaki çelişkileri uzlaşmaz çelişkiler olarak ele alıp çözümünde zor metodunu uygularken, halk içindeki çelişkileri uzlaşmaz çelişkiler olarak ele alır ve çözümünde ikna-eğitim metodunu kullanır. Aksi yaklaşımlar KP’lerin nitelikleriyle bağdaşmadığı gibi gelişimin önünde ayak bağıdır da.

Oyleyse, 22 yıllık şanlı yürüyüşümüzün ürünü olan ve kan can bedeli bir mücadele ile yaratılan parti değerlerimizin bu mirasyedi hovardalarca tüketilmek istenmesine karşı çıkal!

Tasfiyeci hizip tarafından yaratılan ve körüklenen provokasyon girişimlerini boşa çıkarmak için ileri atılmakta tereddüt etme!

Partimiz TKP(ML)’ye ve önderliğindeki halk ordusu TIKKO’ya yönelik her türlü olumsuz girişimin özünde karşıdevrime hizmet ettiğini tasfiyeci hizipçilerin suratına çarpmaktan ve parti anlayışımız doğrultusunda bu girişimlere karşı mücadele etmekten çekinme!

Sol sekte kariyerist tasfiyeci hizibi, içine girdiği bu olumsuz mecradan çekip çıkarak, onu silkeleyerek kendine getirecek tek güç olduğunu unutma!

YOZGAT CEZAEVİ’NDEN TKP(ML) TUTSAKLARI

“Devrimi kültür devrimleriyle başlat!”

Haber Merkezi- Yozgat Cezaevi’nde kalmakta olan TKP(ML) davası tutsakları Erhan Meydan ve Ali Demir, bir açıklama ve çağrı yaptılar. 27 Mayıs 1994 tarihinde Özgür Ülke gazetesinde yayınlanan bir ilanla ilgili olarak yapılan açıklama ve çağrıda, gazetede yayınlanmış olan “TKP(ML) dava tutsakları” biçimindeki imzanın kendi iradelerini yansıtmadıklarını bildirdiler.

Meydan ve Demir, gazetemize PTT kanalıyla gönderdikleri “Açıklama ve Çağrımızdır” başlıklı metinde şunları kaydediyorlar: “27.5.1994 tarihli Özgür Ülke gazetesinde İ. KAYPAKKAYA yoldaşı anma vesilesiyle, çeşitli cezaevlerinin imzası bulunan bir ilan yayınlanmıştır. Bu ilanda tutsak olarak bulunduğumuz Yozgat Cezaevi’ne ilişkin olarak da ‘TKP(ML) dava tutsakları adına’ biçiminde bir imza söz konusudur. Ancak bu haliyle im-

za gerçekliği dile getirmemektedir. Biz, TKP(ML) davası tutsağı olmamıza rağmen, bu ilandaki imza bizlerin iradesini yansıtmıyor.”

Özgürlük mahkumları, bu imzanın kullanılma sebebini ve tavrılarını ise şöyle açıklıyorlar: “Hesap vermemek ve buna rağmen varlığını sürdürmek için, adeta tasfiyeciliği ‘gelenek’ haline getirmeye çalışan, aynı bilinen mantığın, bütün özgürlüklerdeki aynı sevda dolayısıyla, burada da bir süredir ayrışma meydana gelmiş ve ilahi ‘yetki’ adına tasfiyecilik gerçekleştirilmiştir. Bu nedenle Yozgat Cezaevi adına atılmış olan imza, yalnızca bir tek kişiyi, imza sahibinin kendisini temsil etmemektedir; tutsaklarını değil. Bizim irademizi temsil etmekle bir ilgisi yoktur, bunu düzeltiyoruz. Ayrıca kendisine verilmiş olan yetkiyi disiplinsizlikler ve ilkesizlikler pahasına sınırsız bir kullanma ‘özgürlü-

ğü’ne sahip olduğunu zanneden; kendisinin hesap sorulmayacağını ve sorulsa da ‘yetki’ sine dayanarak hiç kimseye hesap vermeyeceğini düşünen; konumu, kariyeri ve küçük burjuva iktidarı sallandıkça, bu durumdan tasfiyecilikle kurtulmaya çalışan; bunu bir gelenek haline getirmeye isteyen; genelde ve özgülmüzdeki hiçbir ‘önder’i ve ‘önderlik’i tanımadığımızı; TKP(ML)’nin kitlesi olarak, tepeden tırnağa devrimci şiarıyla, iradeyle birlikte hareket edeceğimizi duyuruyoruz.”

Yozgat Cezaevi’ndeki TKP(ML) tutsakları Meydan ve Demir, şu çağrıda bulunuyorlar: “Partinin ve mücadelenin gelişme gözeneklerini tıkayan ve rengini bugünden veren bürokrataşmaya karşı; DEVRİMİ KÜLTÜR DEVRİMLERİYLE BAŞLATMAK VE KÜLTÜR DEVRİMLERİYLE ZAFERE ULAŞMAK İÇİN BİRLEŞELİM!”

TMLGB, TKP(ML)’nin 22. kuruluş yıldönümünü coşkulu karşıladı

Haber Merkezi- TMLGB, TKP(ML)’nin 22. kuruluş yıldönümü ve Komünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın katledilişinin 21. yıldönümünde çeşitli eylemler gerçekleştirildi.

PTT kanalıyla bize ulaşan haberlere göre komünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın 21. ölüm yıldönümü nedeniyle 17 Mayıs akşamı Yayla Yapı Kredi, Haznedar Pamukbank, Garanti Bank, Merter Vakıfbank, Avcılar Yapı Kredi, İGS bankamatik, Gaziosman Paşa Dereci Yapı Kredi, Maslak Yapı Kredi, Aksaray Vakıfbank, Tarabya’da Sanyer Belediyesi’ne ait iki araç, Ümraniye Ferahevler ve Sanyer’de iki elektrik trafosu, 19 Mayıs’ta Gültepe T. Ticaret Bankası, Ziraat Bankası TKP(ML)-TMLGB militanları tarafından molotof kokteylleriyle tahrip edildi. Soğanlı-Avcılar- Eşenler bölgesinde 15 yere “Dağlara Adım Yazdırdın Kafama Bilincini, Seni Unutmadık İbo Yoldaş” ve “18 Mayıs’ın Hesabını Soracağız” TKP(ML) TMLGB imzalı yazılımlar yapıldığı, Bağcılar Tabya’da “18 Mayıs’ın Hesabını Soracağız TKP(ML)-TMLGB” imzalı pankart asıldığı bildirildi.

Ayrıca Ümraniye Atakent Bloklarında İ. Kaypakkaya’nın 21. ölüm yıldönümü nedeniyle “İbrahim Kaypakkaya Yoldaşın Katillerinden Hesap Soracağız TKP(ML)-TMLGB” imzalı pankart asıldı.

19 Mayıs akşamı Gültepe’de yaklaşık 50 TMLGB militanı molotoflarla yolu kesip “İbo Yaşiyor TIKKO savaşıyor” sloganı atarak, “Seni Anmak, Savaşmaktır” yazılı pankart eşliğinde 150 metre kadar yürüyüş yaptılar ve ellerindeki pankartı asarak dağıldılar.

22 Nisan’da Çukurova Yabancı Diller Eğitim Merkezi binasına TKP(ML)’nin kuruluşunun 22. yıldönümü nedeniyle “Şan Olsun Partimiz TKP(ML)’ye, Ordumuz TIKKO’ya, Gençlik Örgütümüz TMLGB’ye” 25 Nisan’da Eğitim Fa-

TKP(ML) militanları Gültepe’de “Seni Anmak Savaşmaktır” pankartıyla yürüdüler

kültesi binasına “Şan Olsun 24 Nisan 1972’de Kurulan Partimiz TKP(ML)’ye TKP(ML)-TMLGB” yazılı pankartlar asıldığı bildirildi.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın 21. ölüm yıldönümü nedeniyle Yıldız Teknik Üniversitesi’nde, TKP(ML) TMLGB imzalı, “İbrahim Kaypakkaya Yoldaş Ölümü Sürdür”, “İbo Seni Unutmadık, Unutmayacağız”, “Yoldaşlar, Bu Yolda Feda İse Canımız, Kesindir Zaferimiz, Susmasın Silahlarımız” şeklindeki yazılımlar 11 değişik yere yapıldı. Yine TKP(ML) TMLGB imzalı “İbrahim Kaypakkaya Yoldaş Ölümü Sürdür”, “İsmail Oral Yoldaş Ölümü Sürdür” yazılı kuşlamalar yapıldı. TKP(ML) TMLGB imzalı “Yaşasın Partimiz TKP(ML)” sloganının yer aldığı pankart okula asıldı.

Mimar Sinan Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi 21 Nisan günü TMLGB imzalı “Zamlara Karşı Halk Savaşı Yükselt” ve TKP(ML) imzalı “22. Kuruluş Yılında Yaşasın MLM Bilimi Işığında İlerleyen Partimiz TKP(ML)” yazılı pankartlar asıldı. “Sömürü Sistemimizin Zam Soygununa Karşı Halk Savaşı Yükselt” “Patron-Ağa Devletinin Zam Soygununa Karşı Halk Savaşı Yükselt” yazılı kuşlamalar yapılırken, “Yaşasın Partimiz TKP(ML)” sloganı

Proletarya Enternasyonalizmi, Şan olsun Partimiz TKP(ML)’ye, Yaşasın Partimiz TKP(ML), Halk Ordumuz TIKKO yazılı afişler okulun çeşitli yerlerine asıldı.

İzmir’de TKP(ML)’nin 22. kuruluş yıldönümü nedeniyle TMLGB imzalı “22. Kuruluş Yılında Şan Olsun Partimiz TKP(ML)’ye”, “Yaşasın Partimiz TKP(ML)”, “Yaşasın Halk Savaşı”, “TC’nin Beyaz Ordusuna Değil, Halk Ordusu TIKKO’ya Katıl” şeklindeki sloganların yer aldığı yazılımlar yapıldı.

“22. yılında yaşasın Partimiz TKP(ML)” yazılı TMLGB imzalı pankart Buca’ya asıldı.

24 Nisan ‘94 günü Dicle Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi kantininin “22. Yılında Şan Olsun Partimiz TKP(ML)’ye, Ordumuz TIKKO’ya, Gençlik Örgütümüz TMLGB’ye”, “Yaşasın Marksizm-Leninizm, Maoizm”, “Yaşasın Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Gerilla Savaşımız” sloganlarıyla kızıl boyandıği görüldü.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın katledilişinin 21. yıldönümü nedeniyle 16 Mayıs günü Mersin’de Akbank Çarşı Şubesi’nin TKP(ML)-TMLGB tarafından molotoflandığı, Adana’da da bir çok yerde yazılımlar yapıldığı gelen haberler arasında.

Yüzbin Kürt göç ettiriliyor!

Haber Merkezi- Binlerce Kürt, Irak Kürdistanı'na göç ettiriliyor. Faşist TC'nin yürüttüğü kirli savaşta, sivil halka yönelik toplu katliamlar yoğunlaşırken, can güvenliği olmadığı için göçler yoğunlaşıyor.

Türkiye Kürdistanı'nda yürütülen kirli savaşta, TC'nin köylülere dayattığı "Ya korucu ol, ya da göç et!" baskıları; yoğunlaşan katliamlar, köy yakmalar ve bombalamalarla devam ediyor. Şimdiye kadar 84 yerleşim birimi bombalarla yerle bir edilmiş durumda. Devletin soykırım politikaları sonucu bir yandan da açlık artarken, Güreş'in "Daha kullanmadığımız yöntemler var" demeci, binlerce Kürt'ün daha göç ettirileceğini gösteriyor.

TC'nin baskıları nedeniyle şubat ayında başlayan göç, mart ve nisan aylarında artış gösterirken, mayıs ayında had safhaya ulaştı. Göçün

yoğun olarak yaşandığı yerler; başta Şırnak/Üludere ve Hakkari/Çukurca bölgeleri. Şırnak merkez ve Uludere'ye bağlı köyler Deleka, Bileh, Repin, Hilalê, Kolik, Zirweke, Zewiyan, Roboski, Nêrvek, Mejin, Şüwet, Şiriş, Rewenga, Ewel, Bejen, Gundik, Biryen ve Hakkari/Çukurca'ya bağlı köylerden yola çıkan Kürtler, Irak Kürdistanı'nda Duhok, Zaxo ve Derkar kent merkezleri ile Tilbeker, Hizawe, Birêh, Cimeh, Darozan ve Qesrok köylerine ve yaylalarına yerleşmek zorunda kalıyor.

İnsan Hakları Derneği tarafından, göç edenlerin sayısının 100 bini bulunduğu belirtildi. Bu arada İHD Genel Merkezi'nden yapılan açıklamaya göre, bölgeye bir inceleme heyeti gönderilecek.

Ote yandan Malatya ve Adıyaman sınır kesiminde bulunan Bezar

Dağı'nda 28 kişi katledildi. "Çatışmada öldükleri" ileri sürülen 28 kişiden 26'sinin silahsız olduğu, helikopterlerden yapılan bombardıman sonucu katledilen grubun sivil olduğu, baştan bel kısmına kadar yanık olan cesetlere işkence yapıldığı belirtildi.

Bezar Dağı'nda bulunan bir grup gerillanın çevre köylülere ihbar edilmesi üzerine harekete geçen TC güçleri tarafından 15 Mayıs'ta grubun bulunduğu nokta kesin belirlenerek, helikopter tarafından bombalandı. Bombalama sonucu bütün grup katledildi. Operasyona Derikan, Koçali, Büyükan, Övaremelli, Rezip köyü korucuları da katıldılar.

Katledilenlerin hepsinin kulaklarının ve parmaklarının kesilmiş olduğu, baştan göbek altına kadar yanık olan cesetlere işkence yapıldığı gelen haberler arasında.

İHD Kürt Hakları Komisyonu faaliyet raporunu açıkladı

İstanbul/Özgür Gelecek- Kuruluş çalışmalarını '93 yılının son aylarında başlayan Komisyon, 1994 yılının ilk aylarında, Tüzük ve Program'ı hazırlayarak kuruluşunu tamamlamış.

İHD Kürt Hakları Komisyonu, raporlarında arşiv ve basın açıklaması çalışmalarının yanı sıra yaptıkları etkinlikleri şöyle sıraladılar:

"Halepçe ve Newroz'da gerçekleştirilen etkinlikler: Tüm Bel-Sen 1 ve 6 no'lu şubelerinde Newroz 92-93 kasetlerinin gösterimi ve Newroz içerikli metnin okunması. Komisyonun getirmiş olduğu müzik grubunun dinletisi. Aynı etkinlik Eğit-Sen Bakırköy ve Suser Aksaray şubelerinde tekrarlandı.

Newroz günü İHD merkezinde gelişecek olaylara acil müdahale için yönetimle birlikte bir ekip oluşturuldu. Aynı gün çalışma komisyonunda arkadaşlarla DEP il merkezi ziyaret edildi. Bayramları kutlanarak destek mesajı iletildi.

Newroz ve seçimler dolayısıyla

Kürdistan'a gidip ve geri dönen heyet ziyaret edilerek yardımcı olundu.

Peru'dan gelen gazeteci heyete tercüman ve bağlantılar sağlandı. Aynı heyet Ö. Gündem ve DEP il merkezine götürüldü. Tutan bir arabayla gecekonduları yıkılan İkitelli- Ayazma köyüne götürüldü.

Çeşitli bölgelerde orman işçiliği yapan ve son olarak Beykoz'da çadırlarda yaşayan Nusaybinli ailelere yiyecek ve giyecek yardımı yapıldı. İki defa özel otolarla ziyaretine gidildi. Tüm Sağlık-Senli doktor ve hemşireler tarafından sağlık taraması yapıldı, ilaç yardımında bulunuldu.

Ö. Gündem gazetesine yapılan baskılardan dolayı gazete çeşitli dönemlerde ziyaret edildi ve destek mesajı iletildi.

Yüzyıl Mahallesi'nde Kürdistan'dan göç etmek zorunda kalan 14 kişilik bir ailenin ziyaretine gidildi. Yaşama koşulları çok kötü olan bu aileler baskılardan çekindiği için

yardımlarımızı kabul etmek istemedi, ancak götürülen eşyalar bırakılarak geri döndü.

Savaşsız Dünya Kansız Newroz" afişimiz valilik tarafından izin verilmediği için kapalı yerlere asılabildi.

Komisyonumuz Güzel Şahin tarafından Pülümür'ün köylerine yapılan bombalama ve göç ettirme ile ilgili başvurusu değerlendirildi ve uluslararası kuruluşlara bildirildi.

Bitlis'in Hizan ilçesinde devlet tarafından öldürülen üç kişiyle ilgili aynı olayda yaralı olarak kurtulan Hikmet Karaca'nın başvurusu değerlendirildi, aynı şekilde uluslararası kuruluşlara bildirildi.

.... Kürt sorununu yoğunluğundan dolayı komisyonumuz sorumluluğunuz bilinciyle ve olanaklarının ölçüsünde birçok şey yapmaya çalışıyoruz...."

Komisyon, raporda, yapamadıkları ve eksiklikleri en kısa zamanda gidereceklerini belirtti.

Elbistan'da kontrgerilla azgınlaştı

Elbistan/Özgür Gelecek- Kahramanmaraş'ın Elbistan ilçesinde son günlerde yoğunlaşarak süren baskılara yenileri eklenerek devam ediyor. Kontrgerilla işbirliği ile devletin resmi polislerinin kontrolünde yapılan saldırılar son günlerde yoğunlaştı. Son bir hafta içinde yapılan saldırılar şunlar:

1-Sahibi demokrat olarak tanınan Zirve Mağazası bombalandı.

2- Demokrat olarak tanınan avukatın yazıhanesi gece 01.30 sıralarında bombalandı.

3- 2 çocuk babası Halil İşbilir sivil polislerce evinden alınarak götürüldü ve kendisinden bütün aramalara rağmen haber alınamadı.

4- Lise öğrencisi 10 kişi duvarlara yazılama yapmaktan dolayı evlerinden ve okuldan götürülerek gözaltına alındı. Bunlar hata Elbistan E Tipi Cezaevinde tutuklu bulunuyor.

5- Devrimci-demokrat insanlar ev telefonları ile aranıyor ve tehdit ediliyor.

çedilip öldürüleceği söyleniyor.

Bölgede hergün kayıp olan çocuklarını arayan insanlar artıyor. Elbistan E Tipi Cezaevi'ne Malatya, Adıyaman, Elazığ yöresinden yeni yeni siyasi mahkumlar getiriliyor. Cezaevinde kalan mahkumlara birçok baskıların da artarak sürdüğü gelen haberler arasında. Günlük basının dahi cezai yönetimine içeri alınması mahkumların durumuna dair endişeleri artırıyor.

İleri adım

Ozan Can Bakış

Komple teorileri boşa çıkarıldı

Darbeciler komple teorileriyle parti tasfiyeciliğini hat safhaya vardırıp proletaryaya ayrılığı dayattıklarında ben ve birçok insan derinden sarsılmıştık. Zira emeğimiz ve proletaryanın çıkarları birkaç şursuz tarafından hovardaca harcandı. Proletarya ve partinin temel çıkarlarına karşı en küçük bir sorumluluk duymayan ve tamamen kendi bencil, grupçu ve şeflik çıkarlarına göre hareket eden bu megalomanik kafalar bir yoldaşın deyişiyle, yüreğimizi bölmüşlerdi. Proletaryaya ve emekçi halkların kurtuluş kavgasına adanmış yüreğin parçalanması elbette basit bir şey değildi. Sarsılmanın esas nedeni de buydu. Ancak yıkılmadık. Bu sarsıntı kısa zamanda aşılabilecekti. Hem bizler açısından hem de parti açısından. Nitekim öyle de oldu. Kısa zamanda sarsıntının etkisinden kurtulduk. Mevcut sonuçlarımızı değerlendirip politik-ideolojik nedenlerini çeşitli biçimleriyle sorguladık ve ortaya koyduk. Ciddi anlamda proletaryanın değer yargılarından, parti hukuku ve iradesinden uzaklaşmış, dejenerasyon olmuş küçük burjuva kafanın entrika ve komplolar üzerine oturttuğu çirkin saldırılarının geri tepeceğini ve kendisini vuracağını da belirlemiştik. Dejenerasyonun nerede duracağı belli değildi, fakat buna dur denilecekti. Evet dur denildi. Ve kendi çirkinlikleriyle başbaşa bırakıldılar.

Proletarya Partisi tarihi boyunca en büyük soysuzluklarından biriyle karşı karşıya bırakıldı. Önderlikte değişen dengeleri bir fırsat sayıp harekete geçen komplocular, yurtdışında birilerini "büyük komünist önder" ilan ederek başladılar işe. Durup dururken "büyük komünist önder"ler yaratmanın altında gizlenen nedir acaba? diye fazlaca düşünmedik. Zira soysuzluktan uzaktı komünistler. Diğer taraftan komünistler düşmanla dişe diş onur savaşını verirken savaşçıları tarafından arkadan hançerleneceğini düşünmeyecek kadar da namuslu ve saftılar. Oysa komple senaryoları dengelerin değişmesinden hemen sonra üretilmiş ve Aralık 93'ten itibaren sınıca, adım adım birçok bölgede uygulamaya sokulmuştu. Bunun belgeleri orta yerde durmaktadır.

Komplocular yaşadıkları dejenerasyonun ürünü olarak şöyle düşünüyorlardı; "Fırsat bu fırsat. Buna bir de 'kirli iş' olayını ekledik mi malmızı satar köşeyi döneriz." Ancak öyle olmadı. Zira devrimci politika ve komünist ahlak onlar gibi kirlenmemiştir. Bundandır ki onlar kirli, çürümüş mallarını satamadılar. Gerek komünistler, gerek proletarya, gerek emekçiler, gerekse de militan gençlik ve tüm namuslu insanlar onları çürümüşlükleriyle başbaşa bıraktı. Şimdi bazı bölgelerde ortaya saldırdıkları birkaç mücadele kaçkını, devrimcilik adına hiçbir değere sahip olmayan bu lümpen unsurlarla malını pazarlamaya çalışıyorlar. Ama politikada namuslu olmak gerekir. Eğer başından beri "kirli iş" denilen bu suç karşı çok tutarlı ve kararlı karşı çıkmış olsalardı bir anlamda "haklı" olabilirdiler. Fakat politikada namuslu değiller. **Zira o konu tartışıldığında savaş ağalarının başı olan zat aynen şunu söylemiştir: "Ben de yapacaktım ama yakalanma oldu, yapamadım" diye savunusunu yaptıktan sonra 'kirli iş' tartışılmış ve mahkum edilmiştir.**Aradan üç-beş ay geçtikten, dengeler değiştikten ve savaş ağalarının astığı-astık, kestigim-kestik uygulamalarıyla "büyük komünist önderler" ve "büyük komutanlar" (!) (siz büyük savaş ağaları anlayın) yaratma çabalarına karşı geliştirilen tepkiler ve savunulan proleter ahlak, hukuk, irade sonucudur ki, şursuzca komple teorileri geliştirilmiş ve uygulanarak yoğun biçimde tasfiyeciliğe gidilmiştir. Bu mudur namuslu olmak?! İşte onların namusluluğu, proletarya kültürü, politik-ideolojik mücadele anlayışı budur. Pekli bilimsel düşünün, proletarya davasına, partisine sahip çıkan namuslu, özverili ve kişilikli insanlar bunlara ve çirkinliklerine destek verebilirler mi? Vermezler. Evet biz de vermedik. Vermediğimiz için de bizi "mafyanın koltuk değnekleri" diye lanse etmeye başladılar. Ve tek tek birçok insanı, yine kendi kişiliklerine yakıştır(!) biçimde yıpratma kampanyaları başlatıp, birçok insanı da deşifre etme yoluna giderek düşmana objektif olarak hizmet ettiklerinin farkında bile değiller. Bunu bildirileriyle çıkardıkları ibret belgelerinde ve ortaya sürdükleri lümpen unsurlar aracılığıyla yapmaktadırlar. Sonuçta bu da tutmadı. Malını yine satamadılar.

Şimdi yeni bir mal daha üretme peşindeler. "Bunlar seksiyoncu ve ülkenin kapitalist olduğunu savunuyorlar" evet malın cinsi bu. Yine aynı yöntem. Satmak için önce aldatmak! Ancak daha dün çıkardıkları ve kor-sanca basıp dağıttıkları Partizan Özel Sayı 17' bu ibret belgelerinde "siyasal-ideolojik bir ayrılık olmadığını" yemin billahlarla; "Sadece birkaç mafyacı unsurun partiden atıldığını" söylüyorlardı. Aradan bir ay bile geçmedi. Ne çabuk politik-ideolojik farklılıklar çıktı? Ne çabuk bunları belirlediniz, ne çabuk bunları mahkum ettiniz(!) Pes doğrusu! ama apolitik bir kafa ve suçlu bir ruh halinin yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Buna inanın! İnanın ki siz her şeyi yapabilirsiniz(!) Ama komünist olmanın, onurlu ve dürüstçe mücadele etmenin dışında...

Komple teorileriyle ürettiğiniz ve malum unsurlarla pazarlamaya çalıştığınız bu çürümüş malınızı da satamayacak, yine iflas edeceksiniz beyler...

Memurlara sendikal tuzak: Türk Kamu-Sen

Ankara/ Özgür Gelecek- Yaklaşık 5 yıldır sürdürülen Kamu-Memur sendikacılığı çalışmalarını baltalamak, etkisizleştirmek için, devlet tarafından sahneye sürülen bir çalışma: Türk Kamu-Sen.

Uzun bir süre memur sendikalarının yasal olmadığını, bu faaliyetlere karışanların suç işlediğini söyleyen ve kurumlarda yönetici konumunda olan müdürler bir süre sonra sendikal çalışmalara başladılar. Peki bu değişimin sebebi neydi? Düne kadar memurların sendikal çalışmalarının karşısında olanlar neden sendikacılığa soyundular? Bunun cevabını memurların sendikal mücadelesi veriyor. Coplanan, yerlerde sürüklenen, sürgün edilen, gözaltına alınan, tutuklanan, yine de kaldığı yerden devam eden kamu emekçilerinin mücadelesi.

Özellikle KÇSP dahilinde bulunan kamu çalışanları sendikaları, kuruldukları günden itibaren, Türk-İş ve DISK içerisindeki birçok işçi sendikasıyla çok çaha ileri bir rotada seyrettiler. Onlerine sadece ücret artışı mücadelesini koymadılar. Verdikleri mücadelede istemleri arasında grevli, toplu-sözleşmeli sendika hakkı vardı, demokratikleşme istiyorlardı, olağanüstü hal kaldırılınsı istiyorlardı. Anti-terör yasasına karşı çıktılar, hazırlanan iller idaresi yasasına karşı çıktılar. "Güneydoğu'da bir kirli savaş vardır" diyerek bu savaşın haksız olan tarafının devlet olduğunu söyleyerek Kürt ulusuna yapılan baskıları kınadılar, "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganını attılar. "Gerici-faşist eğitim sistemine son" diyerek, herkese eşit ve parasız sağlık istedikler. KÇSP bünyesindeki sendikalar devletin başını ağrıttı, zorlayacak ve genel olarak olumlu bir çizgide bulundular/bulunuyorlar.

Devlet, istemeyerek imzaladığı ILO sözleşmelerine göre yasal olan sendikaları kanunlarla ve çeşitli baskılarla kapatamıyınca, sendikal mücadeleyi, yine sendikalarla durdurma yöntemini ortaya sürdü. Kurulan barikat Türk Kamu-Sen konfederasyonu çatısı altında birleşen ve hepsinin ismi "Türk" ile başlayan bir dizi gerici-faşist sendika oldu.

MHP ile bağları olduğu söylenen Türk Kamu-Sen'i eylem alanlarında görmek pek mümkün değilken, 18 Eylül '93 tarihinde Ankara'da yaptıkları tek yürüyüş de başladığı Kocatepe Camii'nden bittiği yere kadar, devleti destekleyen, "terör"ü kıyanan bir yürüyüş oldu.

Türk Kamu-Sen'in sendikal hedeflerini, mücadele şekillerini Türk Kamu-Sen'lilerden dinleyelim.

"DEVLET OLMAYINCA MEMURLUK DA OLMAZ"

Memurluğu bir amaç gibi gören ve devlet olmazsa memurun da olmayacağını söyleyen Türk Haber-Sen Genel Başkanı Resul Akay, bunun için devletin korunması gerektiğini söylüyor. Ve Akay sözlerine devam ediyor, "Bir memur mitinginde, yürüyüşünde, 'Kürdistan Faşizme Mezar Olacak', 'Doğuda Kirli Savaşa Son!', 'Yaşasın Halkların Kardeşliği!' gibi sloganlar atılıyor, döviz ve pankartlar taşını-

yorsa siz bu eylemi örgütleyenlere memur sendikası mı dersiniz?" diyor ve devam ediyor, "Biz gerek konfederasyon olarak ve gerekse Türk Haber-Sen olarak (...) devletimizin yanındayız ve yanında olacağız."

Bu ve benzeri görüşler '92 Şubat ayında kuruluş çalışmaları ilan edilen 14 sendika ve Haziran '92'de bu 14 sendikanın birleşmesi ile kurulan konfederasyon niteliği taşıyan Türk Kamu-Sen'in resmi görüşü. Tarihlerden de görülebileceği gibi, kamu emekçilerinin sendikalaşma sürecinin başlangıcından 3-4 yıl sonra ortaya çıkmış ve çok hızlı bir teşkilatlanma seyri izlemişler.

Türk Kamu-Sen'in devlete bakiş açısından devam ederek; Türk Ulaşım-Sen Ankara 1 No'lu Şb. kongresinde Genel Başkan Yaşar Asiler şöyle diyor, "Devletin yok olma tehlikesinin olduğu bir ortamda; devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğünden taviz vermeyen bir sendikacılık ilkesine sahibiz."

"BÜTÜN GENÇLER ASKERE"

6 ay hazırlık, 6 ay operasyon 1 yılda "terör"ü çözer diyen Türkes ile aynı doğrultuda olduğunu söylediğimiz Türk Kamu-Sen, bu konuda da devlete tam destek veriyor. Konfederasyonun gayri-resmi yayın organında şöyle deniyor, "Beyler, eğer ülkenin bir bölümü işgal altında ise, ki maalesef 15 ilimiz gece işgal altındadır, bütün üniversiteleri kapatalım, gençlerimizi işgal edilen vilayetlerimizi kurtarmak için seferber edelim."

Devrimci-demokrat güçler devlet terörü ve baskısını teşhir etme çabası içindeyken Türk Kamu-Sen de karşı bir çaba içerisinde. Bu noktada Türk Eğitim-Sen Eskişehir Şube Başkanı Galip Baraş devletin baskısını yetersiz görüyor olmalı ki "Devlet gücünü en etkili ve en iyi bir biçimde nasıl kullanacağını hesabını yapsın, yapsın ki devlet olmanın gereği yerine gelsin. Aksi takdirde Türk milleti ve tarih sizleri asla affetmeyecektir." şeklinde demeç veriyor.

POLİS HAKLIDIR DİYEN SENDİKACI

KÇSP'de örgütlü kamu emekçilerinin Ankara eylemlerindeki polis saldırısı büyük tepkilere yol açmıştı. Oyle ki devlet yetkilileri bile, gelen tepkiler karşısında bu saldırıyı savunamayıp özür dilemek zorunda kalmıştı. Oysa gelin görün ki, memur haklarını savunduğunu iddia eden Türk Kamu-Sen dayak yiyen memuru haksız, saldıran polisi ise haklı görüyor.

Türk Kamu-Sen'in gayri-resmi yayını organında şöyle deniyor: "Basının ve kamuoyunun gözünden kaçan bir husus var. TBMM ve Başbakanlık'a 1 km. uzaklıktaki izni dahi olsa gösteri ve yürüyüş yapmayacağıdır. Durum böyle olduğu halde, her defasında başbakanlığa yürümeyi alışkanlık haline getiren bölücü sendikalara bu defa izin verilmedi. * Hak alabilmek için yapılan eylemleri "rezillik" olarak gören Türk Metal-Sen Genel Başkanı Abdullah Tatar da şöyle diyor: "Devlet memurlarının

Faşist Türk Kamu-Sen'in tek eyleminden bir görüntü

mutlaka haklarını alabilmesi için sokaklardaki rezil durumamı düşmesi gerekiyor?" Biz de diyoruz ki, haksızlığın olduğu yerde isyan etmek rezillik değil, meşru bir olgudur.

SENDİKADAŞ ALTERNATİF SOMURU ÖNERİSİ

Türk Kamu-Sen Genel Başkanı Ali Işıklar'ın zorunlu tasarrufla ilgili yaptığı bir basın açıklamasından dinleyelim: "Bir de, kanun zoru ile toplanan tasarrufların kullanımı konusu da memurları son derece rahatsız ediyor. Çünkü kamu çalışanlarından kesilen bu paralar Ziraat Bankası Merkez Şubesi'nde bir hesapta toplanmaktadır. Ancak bu hesabın kullanımını hükümet tasarrufunda olduğu için (...) batık şirketlerin kullanılmasında, kapkaççı zenginlere kredi olarak verilmesinde, ya da iç borç ödenmesinde kullanılmaktadır." Buraya kadar doğrudur. Fakat, buyrun bir öneri. Aynı Ali Işıklar başka bir toplantıda şöyle diyor: "Kamp, kreş, lojman, lokal, misafirhane gibi sosyal tesislerden satılabilecek olanları satmak suretiyle, memurun ücret durumunu iyileştirmek için, Memur Destekleme Fonu adı ile yeni bir fon oluşturalım." Hem fonların bir soygun aracı olduğunu söyleyeceksiniz, hem de yeni fonlar oluşturulmasını isteyeceksiniz. Üstelik bu fonlar için gösterilen kaynaklara bakınız, lojman, kreş... Ali Işıklar doğru söylüyor, memurlar fonlardan rahatsız ve bunu eylemleri ile gösteriyor. Fakat hiçbir memur çocuğumuzun kreşini satıp yeni fon kurun demiyor.

SONUNA KADAR ÖZELLEŞTİRME

Türk Kamu-Sen, devletin özelleştirme programını olduğu gibi savunuyor. "Kâr eden KİT'ler çok iyi değerlendirilerek, değerine satılmalıdır" diyen Türk Kamu-Sen, KİT satışında çalışanlara öncelik verilmesini istiyor. Böylece çalışanların

çalıştıkları işyerlerinde mülkiyet olgusuyla daha verimli çalışmalarını sağlamış olacağından..." diyor. Görüldüğü gibi özelleştirmeyi savunan nadir (!) sendikal anlayışlardan birisi.

Şu da denebilir ki sınıfa zararlı olan ne varsa Türk Kamu-Sen ve bağlı sendikalarda bulunabilir.

Bir de sendikadan ne anladıklarına bakalım.

Türk Büro-Sen Eskişehir Şube Başkanı İbrahim Dursun şöyle diyor: "Sendika bir menfaat kuruluşudur. Bir çıkar grubudur." Türk Kamu-Sen Genel Başkan Vekili Rıza Rençberoğlu, sendikaya katılımlar nedeni ile düzenlenen bir törende diyor ki, "Arkadaşlarımız, memur meselesinden başka hiçbir meseleyi şu ana kadar gündemine getirmemiş olan Türk Kamu-Sen'i tercih etmiş olmakla..." Peki adama sormazlar mı, anti-terör yasası, iller idaresi yasası çıkarsa sendikal faaliyette bulunmak mümkün olacak mı? Demokratik haklar alınmadan sendikal mücadele verilir mi?

FAHRİ BAŞKAN CİNDORUK

Emin Pazarıcı, Aralık '93 tarihli Tercüman'daki köşe yazısında şöyle diyor: "Hüsamettin Cindoruk'u ziyaret eden Türk Kamu-Sen beklemediği desteğin fazlasını buldu (...). Beni fahri başkan kabul eder misiniz? diye soran Cindoruk'a Genel Başkan Işıklar, "şeref duyuruz siz bizim fahri başkanınızınız" dedi. Eh fahri başkanı TBMM başkanı olan sendikanın sırtı yere gelir mi?

Yeni atanan Telsiz Genel Müdürü Kamil Ergenekon'u ziyarete gelen Türk Haber-Sen Genel Başkanı Resul Akay, Ergenekon'un "Sendikalar idare ile hamsim değil hisim olmalıdır" önerisini memnuniyetle karşılıyor. Onların istediği de idarecilerle "hisim olmak" zaten. Sokaklarda, alanlarda yapılan eylemlere "rezillik" diyenlerin, meşru görüldüğü tek mücadele biçimi oy vermek.

Genel Başkan Işıklar'a göre "Siyasi iktidarların gıdası oydur. Biz kamu çalışanlarının yegane silahıdır budur." Böylece kamu emekçileri de, tek yapmaları gereken şeyin 5 yılda bir oy vermek olduğunu görecek. (!)

Görüldüğü gibi, Türk Kamu-Sen'in bütün yöneticileri, verdikleri demeçlerde devletin bütün uygulamalarına tam destek veriyorlar. Ote yandan, sendikal mücadele veren, demokrasi mücadelesi veren kamu emekçilerine cepheden tavır alıyorlar. Alanlarda coplanan kamu emekçilerini haksız görüp, onları yerlerde sürükleyenleri destekleyen Türk Kamu-Sen, Kürt ulusuna yapılan baskıyı da haklı görerek, katliamlara ortak olmak üzere bütün gençleri askere çağırır seferberlik istiyor. Faşist MHP'nin sendikal versiyonu olan faşist Türk Kamu-Sen'in amacı örgütlenmeyi boğmaktır.

Bilinmelidir ki, ülkede yaşanan bütün sorunlardan bağımsız bir sendikal faaliyet düşünülemez. Vizite eyleminin, basın açıklamasının, iş yavaşlatmanın terör suçu sayıldığı bir Terörle Mücadele Yasası'na karşı mücadele etmeden sendikal mücadele verilebilir mi? İşçinin, memurun ekmeğinden koparılan parçalarla trilyonlar atılan kirli savaşa karşı çıkmadan, ekonomik talepler çerçevesinde mücadele verilebilir mi? İlin valisini, istediği derneği, sendikayı kapatma yetkisi veren İller İdaresi Yasa Tasarısı'na karşı çıkmadan sendikalar açık olabilir mi? Hepsinden önemlisi, bu zulüm ve sömürü düzenine toptan karşı çıkıp, iktidar hedefli bir sınıf mücadelesi vererek düzeni değiştirmeyi hedeflemek aslolanıdır. Yapılması gereken KÇSP'yi bu noktaya çekmek, Türk Kamu-Sen anlayışı ile mücadele etmektir.

Sendikaların sınıfın örgütü olduğunu düşünürsek, Türk Kamu-Sen, egemen sınıfın örgütüdür. Onderliği ve ideolojisi egemen sınıf kaynaklı olup, çıkarlarını koruduğu sınıf da, devleti elinde bulunduran sınıftır.

Yazışları müdürümüz tutuklandı, 27. sayımız toplatıldı

Haber Merkezi-16-31 Mayıs 94 tarihli 27. sayımız İDGM tarafından toplatıldı. Konuyla ilgili olarak 25 mayısta ifade vermeye giden yazışları müdürümüz Mustafa Demirdağ, DGM savcısı Uğur Saldoğan'ın talebiyle tutuklandı. Nöbetçi hakimliğe sevk edilen Demirdağ'ın tutuklama talebi nöbetçi hakim A. Münir Bilgen tarafından da onaylandı.

Yazışları müdürümüz Mustafa Demirdağ'ın tutuklanmasına ve gazetemizin toplatılması kararına;

3. sayfadaki Sınıf Savaşımını Hızlandır

4. sayfadaki Tutsaklar Üzerindeki Baskılar Devam Ediyor başlıklı yazılarda "yasadışı örgüte hedef gösterildiği,

4. sayfada Tasfiyeciliği Mahkum Et! Parti Birliğini Yüce Tut,

4. sayfada TİKKO Askeri Konvoyu Pusuya Düşürdü

11. sayfada Partinin Çizgisi Doğrusa Herşey Yolunda Gider başlıklı yazılarda "örgüt açıklaması yapıl-

dığı",

5. sayfada Faşizmin Nisan Ayı Bilançosu

2. sayfada (okur mektupları sayfası) Özgür Geleceğe Sevdalıyız ve Merhaba başlıklı yazılarda bölücülük propagandası yapıldığı"

5. sayfada köşe yazarımız Ozan Can Bakış'ın Darbecilik Komplexu Dejenereyasyon başlıklı yazısında,

6. sayfada Partizan, Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Gençlik'ten halkımıza,

7. sayfada Ankara'ya Taşanlar Yetmez

4. sayfada TKP(ML) Tokat'ta Bildiri Dağıttı,

9. sayfada köşe yazarımız Ferhat Ali'nin Bölünmeyi Göğüslemek Asil Olandı başlıklı yazısında,

10. sayfada Darbecilik ve Entrikacılık Proletarya ve Komünistler Tarafından Mahkum Edildi,

11. sayfada Devrimi Samimiyetle İstiyorsan, Sorgula. Yine

11. sayfada Darbeciliğe ve Darbeci Oluşumlara başlıklı yazılarda "örgüt propagandası yapıldığı"

7. sayfada Bursa'da Emekçiler Güneşi Selamladı,

8. sayfada Devrimci Proletarya ve Mücadele'nin Yayını Durduruldu,

10. sayfada Öncü'nün Birliğini Koruyalım başlıklı yazılarda "sınıf ve ırk farklılığı gözetilerek halkı tahrik eylemlerinin işlendiği hususunda deliller bulunduğuna" gerekçe olarak gösterildi.

Toplatma gerekçelerinde de görüldüğü gibi faşizm artık, okur mektuplarını ve sosyalist basına verilen cezaları dair haberleri dahi toplama ve tutuklama kararlarına gerekçe yapabilecek kadar acze düşmüştür. Bu cezalar, toplamlar tarihinin teşhir direğine, emperyalistler ve işbirlikçileri komprador patronlar ve toprak ağaları devletinin "demokrasi anlayışı" olarak asılacaktır.

Dergimiz Partizan'a yurtdışı engeli

İstanbul/Özgür Gelecek- Sosyalist-devrimci-yurtsever basın üzerinde dün ve bugün de devam eden toplatmalar, para cezaları ve tutuklamalar açılan davalar ve devrimci basın çalışanlarının infaz edilerek katledilmesi, yayın durdurma ve yayınevlerini tümden kapatmalarının yanı sıra huzuru alamayan TC, yurtdışına yayın gönderilmesini de engellemeye çalışıyor.

Dergimiz Partizan'ı gramajına uygun bir şekilde zarflara koyup, yurtdışına gitmek üzere Sirkeci Büyük Postanesi'ne verdik. Ertesi gün, Partizan'ların bulunduğu zarfları gidip almamız istendi. Ayrıca posta ücretinin de iade edilmeyeceği bildirildi. Konuyu araştırdığımızda karşımıza çıkan nedenler ilginçti. Valilik PTT'ye ultimatum vererek her yayın için yasallık izni alınmasını istiyor. Bu da bir dizi işlemi beraberinde getiriyor. Valiliğe dilekçeyle başvurulduktan sonra, Valilik bunu 1. Şube Basın Masası'na iletiyor. Buradan da izin çıkana kadar da günler geçiyor. Bu arada hakkında toplatma çıkaran yayına postanede doğrudan polislere el konuluyor.

Üstelik toplatma kararı çıkmış yayınları da "yasadışı" denilerek el konuluyor. Halbuki bütün yayınlar TC'nin belirlediği yasalar çerçevesinde izinlerle çıkmaktadır. Bu uygulamayla bütün yayınlara "yasadışı yayın" muamelesi yapılmaktadır. Devletin bunu yapmasındaki amaç açıktır; devrimci basını susturmak, sesini ve soluğunu boğmak, gerçeklerin halka ve dünya kamuoyuna ulaşmasını önlemektir.

Konuyla ilgili olarak Yazışları Müdürümüz Mustafa Demirdağ yaptığı basın açıklamasında "Bugün krizden krize sürüklenen faşist TC devleti, yapısal ve sistemden kaynaklı sorunların çözmede acz içerisinde. Halkların yükselen hoşnutsuzluğunu gizlemek, bertaraf etmek için her türlü aracı kullanıyor. Burjuva basınından televizyonlarına ka-

dar bütün medya araçları sesini sonuna açarak halkın homurtularını bastırmaya çalışıyorlar. Devletin sosyalist basın üzerindeki bu tutumunu protesto ediyor ve bütün demokrat-devrimci-yurtsever kamuoyunu bu baskıcı, anti-demokratik tavrı ve tutumlarına karşı tavrı almaya çağırıyoruz. Şunu biliyoruz ki; her sessiz kalış yeni ve daha ağır baskıların önünü açar. Sessiz kalmak suç ortak olmak demektir." dedi.

Aynı sorunu karşılayan gazetelerden Emegün Bayrağı Gazetesi'nin Yayın Yönetimci İbrahim Çiçek'te, eskiden bir sayı için alınan yurtdışına gönderme belgesinin artık her sayı için ayrı ayrı istendiğini belirterek, "Gazeteyi yurtdışına yollamak için havaalanına gittiğimizde, Havaalanı Gümrük Müdürlüğü, Savcılıktan yayının yurtdışına çıkarılmasında 'herhangi bir sakınca olmadığına dair' belge almamız istiyor. Yayınımız toplatılmış ise yasak yayın kapsamına giriyor. Savcılık da bize bu nedenle belgeyi vermiyor" dedi.

Yine aynı engelle karşılayan Newroz gazetesinden Müslüm Çatak da "Bize, kolilerin gümrüğün denetiminden geçmesi gerektiğini bu nedenle kabul etmeyeceklerini söylediler" dedi.

Son olarak, dergilerimizin yakıncığı bizlere bildirildi.

Bu gaspın hemen ardından Dergimizin Mayıs 1994 tarihli 17. sayısını da İDGM tarafından toplatıldı. Kararda toplatmaya konu olan yazı başlıkları şöyle sıralandı:

- Askeri Komisyon'a
- Lordlar Kamarası ve Şövalyeleri
- Parti Şehirlerde Ordu Kırlarında mı
- AK Kligi Ne Yapmak İstiyor
- Ordu İçinde Parti Çalışması Ve TİKKO İçinde Parti Tasfiyeciliği Üzerine
- Tüm Partiyeye Çağrı
- 1 No'lu Alt Bölge Komutanlığı

ğ'na Bağlı 2 No'lu Ordu Parti Organı

-Tüm Partiyeye Açık Mektup
-Askeri Komisyon Sekreterinin, Askeri Komisyon Adına Organımızı Tasfiye Kararına Hayır ve diğer bölümlerde yer alan yazılar

İDGM, "Bu yazılarda tamamen yasadışı silahlı terör örgütü TKP(ML) örgütünün açıklamaları ve bu örgütün Askeri Komite üyelerinin eleştirilerinin ve örgütün kendi mensuplarına yaptığı ilan ve çağrılar olan genelgelerinin yayınlanmış olduğunu" iddia etti.

Konu hakkında 30 Mayıs günü yazılı bir basın açıklaması yapan yazışları müdürümüz Mustafa Demirdağ şunları kaydetti:

"Faşist devlet, genelde sosyalist basın, özde de dergimiz Partizan üzerindeki baskılarını yoğunlaştırıyor; iyiden, güzelden, haklıdan ve haktan yana olan yayın politikamızı tavizsiz bir şekilde sürdürdüğümüzü bir kez daha haykırıyoruz."

Son aldığımız habere göre, TC, yoğun tepkiler yüzünden yakma kararından vazgeçerek yurtdışı yasağını kaldırdı.

Özgürce

İsmail Yıldız

Amerikan yardımı

Yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahip olan Türkiye, diğer tüm benzeri ülkeler gibi emperyalizme göbeğinden bağlanmıştır. Yaşamını sürdürmesinin temel dayanağını oluşturan feodalizm, komprador kapitalizm ve emperyalizm aynı zamanda halkın devirmeye yükümlü olduğu üç büyük dağ da ifade etmektedir. Bunlardan ağababalık mertebesindeki güç kuşkusuz emperyalizmdir. Ülke içinde ayağını feodalizm temelinde sıkı sıkıya basan ve ticaret ağırlıklı komprador büyük burjuvaziyi besleyip-kullanan emperyalizm tek bir emperyalist ülke ya da tekelde ifadesini bulmamaktadır. Tam bir **kürtler arenası** olan dalışta şu ya da bu ülkenin tekelileri pazarları hali hazırda paylaşmış durumdadır ve paylaşım mücadelesi kendi rotasında ekonomik-politik ve pratik dalışta sürdürülmektedir. Bu paylaşım birimleri açısından yeterli olmadığına askeri çözüme yani emperyalist savaşa başvurulacağı da bilinmektedir.

İşte bu dalışta Türkiye'de esas söz sahibi olan güç ABD emperyalizmidir. Pazar payının büyük bölümü ABD patentli tekelilere ve ABD'ne aittir.

Emperyalistlerarası dalışta Türkiye pazarını 1950'li yıllarda Almanya'nın elinden alan ABD, o tarihten itibaren ülkemizdeki gelişmelerin de baş mimarı olmuştur.

Kısaca bir tarih özeti yaptıktan sonra, halkımız arasında, gerçekte yardımdan çok karşıdaki sömürmek işe yaramadığı gibi altından çapanoğlu çıkan yardım anlamına gelen ve alayla karışık söylenen "**Amerikan yardımı**" üzerinde durmak istiyorum. Zira son zamanlarda yine o eski oyun bir kez daha sahneye sürülmüştür.

Daha kapitalizmin safağında meydana gelen borçlandırarak kendine bağlama, faiz yüküyle borçlunun geliri el koyma yöntemi, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında gelişmişliğinin ve çeşitliliğinin en üst sınırlarına doğru yükseldi, çirkeflendi. Devletler rantıyeleştirdi. Parayla para kazanma, hatta para veriyormuş gibi yaparak para kazanma geçerli yol oldu.

Borç tuzağı denilen yol o hale geldi ki, öncelikle "**borç verilebilir**" güvenini kazanmak gerekiyor. Bunun için emperyalist kuruluşlar oluşturulmuş. Örneğin son zamanlarda Türkiye'nin kredi notunu pespeşe düşüren **standard and poors** ve **moody's** kuruluşları gibi. Bu vb. kuruluşlarca riski az, yani güvenilir kategoriale olan ülkelere uluslararası finans kuruluşları genelde (güvenilirlik oranı düştükçe tersi yönde) yüksek faizlerle borç veriyorlar. Verilen borçların ne yapılmak üzere verildiği daha baştan belirleniyor. Eğer bu kredi, örneğin, yatırım içinse; ihaleyi alacak kuruluşun tutulum da ham maddelerin, ara maddelerin nereden alınacağı, taşıma işinin hangi şirkete verileceği vb. de belirleniyor. Ve bunlar genellikle de krediyi veren ülke tekelileri ve yan kuruluşları oluyorlar. Bu yöntemle de borç alan ülke paraya elini sürme olanağı dahi bulamadan harcama yapıyor. Sonrası borçları kat be kat aşan faiz oranları ve borç ödemek için aranan yeni borçlar kapıda kendini gösteriyor.

Buraya **26.3.1988**'de Milliyet gazetesinde yayınlanan bir borç tuzağı tablosunu aktarmak istiyorum. Fazla bir çabaya dahi gerekksinim duyulmadan olayın kendisi anlaşılabilir düzeydedir.

Türkiye'nin ödeyeceği FMS borçları (Dolar)

Yıl	Anapara	Faiz	Toplam
1985	128.090	217.430	345.460
1986	152.940	253.037	405.977
1987	155.225	257.220	412.445
1988	143.606	242.409	386.015
1989	109.645	229.692	339.337
1990	109.719	218.896	328.614
1991	89.861	208.163	307.024
1992	72.440	198.234	270.674
1993	42.256	190.918	233.174
1994	74.023	184.431	258.454
Toplam	1.086.745	2.200.429	3.287.174

Şimdi tartışılan borç vermeme ya da kesintiye gitme olayı ABD'nin TC'ye önce hibe ettiği ancak daha sonra düşük faizle verdiği askeri kredidir. ABD silah sanayinin belirlenen ürünlerinden alınma ve belirlenen yerlerde kullanılma zorunluluğu olan bu kredi TC'nin eline dahi geçmeden ABD'li silah tekelilerine akıyordu. Ancak pragmatizmin danskasını uygulayan bu tür ülkeler bu bağımlılık ilişkisiyle, işine geldiğinde şartlara uyulup uyulmadığını mercek altına yatırmıyor, işine geldiğinde ise üzerini manda derisiyle örtüyordu. Her iki yöntemde mübahta ve hantisi işine gelyorsa doğrusu oydu.

ABD, sözkonusu 400 milyon dolar kredinin % 25 oranında kesileceğinden söz ediyor. Bu tasarını temsilciler meclisi genel kurulu onayladı.

TC yöneticileri ve kuyrukları basbas bağırıyorlar. Kendilerini ve ilkeyi parayla peşkes çekenler, haysiyetini satanlar şimdi sahtekarca "**ulusal onur**"dan vb. söz ediyorlar. Bırakalım ulusal onuru (bunları özen zaten düştükleri onursuzluk çukuru da değildir) bunlar kendi ayağı üzerinde duramayan iktidarlarını kaybetme telaşları içindedirler. Ve ABD ülkeyi herşeyiyle biraz daha fazla kendisine bağlama yollarından biri olarak bu tehditi kullanmaktadır.

ABD'nin gerçekte, gerekçelerinde söylediği gibi ne o silahların sivil Kürtler karşı kullanılması ne de insan haklarının ihlal edilmesi gibi bir derdi vardır. Kıbrıs'ta istediği tavizle birlikte, Kürt sorununda düşündüğü "çözüm"e yol açmak istemektedir. Ve hiç kimsenin kuşkusu olamazdır ki, "yeniden piyasaya sürülen bayat oyun" da desek bu yol emperyalistlerle uşakları arasında sananmış bir yoldur.

Halkımızın "**sahte kurtarıcı**" anlamına gelen ve alayla söylediği "**Amerikan yardım**"na bel bağlayanlar onulmaz bir dert içerisindedirler. Neden hibe etmiyorsun ya da yardım kusuyor sun diye yakınmaları daha ağırlık yalvarmaları gerektirecektir. Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları devleti bu durumdadır. Ömrünü biraz daha uzatmak için yapmayacağı şey yoktur.

Gerek borç tuzağından gerekse de Amerikan yardımlarından medet ummaktan kurtuluşun tek yolu Atatürk'ün sahte tam bağımsızlık çığlıklarıyla ülkeyi emperyalizme peşkes çekmek değil, gerçekten tam bağımsızlık için ölümüne mücadeleye atılmaktır. Bugün bunu başarabilecek tek güç ise proletarya önderliğinde köylülerin ve emekçi halkların **halk savaş** yolunda azim ve kararlılıkla ilerlemesidir.

Sosyalist basına yönelik baskılar dolu dizgin!

Haber Merkezi- Her türden baskının gittikçe yoğunlaştığı bu dönemde, sosyalist basına yönelik saldırılar, kapatmalar dolu dizgin. Neredeyse periyodik bir şekilde, haftalık, aylık bilanço olarak verilir hale geldi.

- Odak dergisi yazarlarından olan Hamza Yalçın ve Odak dergisi okurları Murat Karayel, Mehmet Yalçın 19 Mayıs günü Kağıthane Sanayi mahallesinde kimlik kontrolü yapan polis ekibi tarafından gözaltına alındılar. Ayrıca Odak dergisinin son sayısı da İDGM'ce

toplattı.

-Ahinteri Gazetesi'nin 16'ncı sayısını 5 No'lu İDGM'ce toplatıldı. Toplatmaya gerekçe olarak "Önce Özgürlük", "Yer Sarsılmadı", "Her Yıkımda Düzenden Daha Bir Kopuş", "Ya Mücadele Edecek Ya Da Çöpten Ekmecek Toplayacak", "Sıra Şimdi De Sopa Paketinde" ve "İşçi Sınıfı Dış Politikaya Karşı Kayıtsız Kalamaz" başlıklı yazılar gösterilerek "bölücülük" propagandası yapıldığı gösterildi.

- Emegün Bayrağı gazetesinin 116. sayısını İDGM'ce toplatıldı. 22

Mayıs günü son sayısı toplatılan Emegün Bayrağı gazetesinin toplatılmasına gerekçe olarak "Şerafettin Elçi ve Kuracağı Parti Kimin Elçisi?" başlıklı yazı nedeniyle "Devletin bölünmez bütünlüğünü bozmayı hedef alan propaganda yapıldığı" gösterildi.

-Yoksul Halkın Gücün gazetesinin çıkarmış oldukları özel sayı, İstanbul 5 No'lu DGM'ce toplatıldı. Gerekçe olarak da bazı yazılardan dolayı "Bölücülük" yapıldığı ve gazetede "örgüt açıklaması" olduğu gösterildi.

TKP(ML) GEÇİCİ MARMARA BÖLGE KOMİTESİ-KÖK TEMSİLCİLİĞİ:

TKP(ML) senindir, sahip çık!

AÇIKLAMA: PTT kanalıyla elimize geçen bu bildiriye olduğu gibi yayınlıyoruz.

Partimiz TKP(ML)'ye gönüş vermiş tüm emekçiler, yoldaşlar;

Partimizin 22 yıllık şanlı ve ihtilalci geleneği içinde, kara bir leke olarak kalacak olan, bir kriz anıyla karşı karşıyayız.

Tüm olumsuzluğuna ve yıpratıcılığına rağmen, orta yerde duran gerçek bizimidir ve onu aşacak tek güç yine bizleriz. Mevcut olumsuzluklardan yılmak, kahretmek, geri çekilmek nasıl bir çözüm değilse; aynı şekilde bir olgu niteliğine bürünen somut gerçekliğimiz karşısında, sorunları aşmak değil "atlatma" güdüsüyle hareket etmek de, aynı şekilde çözüm değildir.

Krizler bir anda, kendiliğinden ortaya çıkmaz. Bu işin görünürdeki yanidir. Özünde ise, sürüp giden bir buhranın kendi kabına sığmayacak ölçüde, en doruk noktası olarak bir dışı vurumdur.

Sonuçlar, onu ortaya çıkaran koşullar ve nedenlerinden kopuk olarak ele alınır; bilimsel planda anlamızsızdır, yanıltıcıdır. Ve daha da kötüsü, yeni krizlere, bunalmalara çanak tutmaktadır.

O halde mesele; "kötü adamlarla, iyi adamlar"(!) arasındaki bir çelişki ve tercih değil; Partimizi bu noktaya getiren çizgi ve mantıkla mücadele meselesidir.

'72'nin ruhunu değil, lafzını miras edinen sözde ve görünürdeki keskin "İbrahim"çilerin; "72 ruhu" adına, siyaset üretme yetenek ve çabası içinde olmayan fotokopici, statüocu kafaların, ideolojik-politik-örgütsel planda Parti içinde yarattıkları erozyonun boyutlarını sorgulamadan ve anlamadan, bugünkü kriz anlaşılmalıdır.

Bugün Partimizi fiili bir bölünmeyle karşı karşıya bırakan darbeci-komplocu MK klğinin tam da yapmaya çalıştığı gibi... Onlar anlaşılabilirlik içinde kendilerini nasıl anlamlı göstermeye çalışıyorlar?

Onlar ki; Partinin üstündedirler. "Eşsiz ve emsalsiz kahramanlardır." Bu mantıkla Parti onlardır. Canları ister birleşirler, canları ister Partiyi bölürler. Onlar için Parti iradesi, kendi iradeleridir. Herkes bu "büyük önderlerin" tartışmasız takipçisidir. (!)

Onlar ki; halkın, kitlelerin üstündedir. Kitleler ne mi der?... Ellerine, akıllarını meşgul edecek bir koz verirsin, onunla yetinin, gerisini kurcalamaz, "büyük önderlerinin" peşinden itirazsız, sorgusuz giderler. (!) Bu güven ve sorgusuzluk ortamı "baki" görülünce; Parti hukuku, kültürü, geleneği, tüzüğü, işleyişinin ne anlamı var ki (?)... Gelsin komploculuk, gelsin darbecilik, gelsin Parti yıkıcılığı, gelsin keyfiyet!

MLM siyasal formasyondan kopmuş, asi çete ideolojisinin kendi kariyerist, küçük çıkarlarından başını kaldırmayı göremediği bu gerçek, inatla ve ısrarla her süreçte karşısına dikilir. Sorular, sorular ve sorular... Kitleler, sorgucu, sorgulayıcı beyinler ve sorular...

Evet ... olayının Parti geleneği ve kültüründe bir yeri olmadığı açıktır. Peki ya darbecilik, Parti kültür ve geleneği içinde nereye sığdırılmaktadır?

Evet ... olayına karşı olanlar Parti tüzük ve kültürü içinde suçludur, yargılanacaktır. Peki ya darbecilik, hele de Partiyi bölme üzerine şekillenmiş bir tarzda, proletaryanın yargısından nasıl kaçacaktır?...

Evet ... olayına karşı olanlar suçludur, yargılanacaktır. Peki ya bu olayı daha OPK'dan önce öğrenip GBMK-SB II. Toplantısı'nda, OPK'ya kadar gizleme kararı aldıklarını kendi yazılarında açıkça itiraf eden (bkz. N1 yazısı, Parti belgelerinden) ve OPK'da bu olayı açıp, ikinci kez Parti ve kamuoyundan gizlenmesi kararını alanlar (bkz. OPK belgeleri ve N1'in yazısı, Parti belgelerinden), kamuoyuna yayınladıkları MK imzalı belgede sanki bu olayı yeni öğrenmişler gibi ortaya koyarken, açık bir yalancılık ve komploculuk yapmış olmuymu? Evet, komploculuk TKP(ML) kültürü ve geleneği içinde nereye sığdırılmaktadır?...

'72'nin ihtilalci kadrolarını komplocularla ortadan kaldırmaya çalışan PDA revizyonizmi ile darbeci MK klğinin farkını kim koyabilir ki?...

Evet ... olayına karşı olanlar suçludur, yargılanacaktır. Peki ya komploculuk proletaryanın yargısından hangi hak ve mantıkla kaçacaktır?

... olayına karşı olanlar, OPK'da özelleştirmiş ve Partinin yargısına kendilerini teslim etmişken; OPK'da bu kişilere tekrar oy verip MK'ya seçenler, bu kez "yargılanmaktan kaçtıkları için ayrıldılar" derken bu belgeli ve açık yalancılığı nereye koymaktadır?... Yalancılık ve demagoji Partinin komünist kültürü içinde nereye sığdırılmaktadır?...

Kapalı kapıcılık, komploculuk ve darbecilikle Parti hukuku içinde açık ve belgeli tarzda suçlu konuma düşenler, nasıl oluyor da kendi suçlarının üstünü örtüp, suçlarını yargılama hak ve cesaretini kendinde bulabiliyor?... Suçlarının, suçlarını yargıladı bir senaryonun Parti iradesi içindeki adı kendini Partinin üstüne koyma, şefcilik iken; şefcilik ve darbecilik proletaryanın yargısından nasıl kaçacaktır?...

Evet ... olayına karşı olanlar suçludur, yargılanacaktır. Peki ya kaba yalancılık, komploculuk, tasfiyecilik, Parti iradesinin üzerine çıkan şeffik ve en nihayetinde darbecilikle sonlanan suçlarını yargılamayan bir mantığın, proleter adalet terazisinde inanılmazlığı ve güvenilirliği nereye sığdırılmaktadır?...

Ve hepsinden önemlisi tüm bu gelişim grafiğini kendi suçlarını örtmek, kişisel kariyer ve egolarını tamim amacıyla parti bölücülüğü noktasına getirenler, tarihin yargısından nasıl kaçacaktır?...

Ülkede tüm şartların devrimden yana geliştiği, OPK ile birlikte halkın ümitlerinin Partimiz üzerinde daha sıcak şekillendiği bir süreçte, 3-5 komplocunun, Parti suçlusunun, başka suçluları bahane ederek, böylesi bir süreçte Partiyi bölünmüş bir tarzda sokmasına müsaade edersek, onları yavaştan bizler olduğu gerçeğini unutarak bu fiili bölünmeye prim verirsek, evet; o zaman bizler, kitleler, tarihin yargısından nasıl kaçacağız?...

Evet ... Ticaretine bulaşmış olanlar bugün tüm yetkilerinden arınıp sıradan bir parti üyesi olarak kendisini Partinin iradesine teslim etmişken, darbecilerin ve komplocuların da kendilerini Parti iradesine teslim etmedikleri başka yolu var mıdır?... Hayır yoktur. Parti birliğinden yana olan ve Parti iradesini tanıdığı söyleyen herkes düzenlenecek OPK'ya katılmalı hesap vermeli ve çıkacak iradenin kararına uymalıdır.

Yoldaşlar, emekçiler, Bu birlik sizlerin eserdir. Sizlerin başkısıyla birlik masasına oturanlar, birliği içine sindiremeyenler, tüm kamuoyunun gözünde komplolarla partiyi yeniden bir bölünmeyle yüz yüze bırakmıştır.

Parti suçlularının aynık oyunlarını boşa çıkaracak, tüm suçluların adil tarzda yargılanıp, Parti birliğinin yeniden tesisini sağlayacak olan sizlersiniz.

Bazı şeyler vardır ki, onlarla oyun olmaz; Parti birliği gibi...

Bu oyunun bozmak, Parti birliğini yeniden tesis etmek, dün olduğu gibi bugün de sizlerin omuzlarındaki bir yük ve görevdir.

Her türlü komplolarla ve darbelerle bu birliği yıkanları yalnızlaştır, onları OPK'ya katılmaya zorla.

Suçluların, "suçlarını yargılama" provokasyonlarını boşa çıkart; onlara en üst iradeyi, Parti iradesini, OPK'yi göster. Kaçacak bir suçlu olmayanın, kafalarda başka bir hesabı olmayanların, kendini Partinin üstünde görmeyenlerin Partinin bu kucaklaşmasından kaçmasını haklı bir mantığı olmadığını kafalarına sok.

Bugün her tarafa "kafalarına kurşun sıkacağız, tutuklayacağız" diye, provokasyonunun zeminini yaratmaya çalışanlara, daha dün kadar Dev-Sol'a, PKK'ya tavrı almalarını yoksa bir aldatmaca mı olduğunu hatırlat.

Partimiz geleneği ve kültürü içinde yeri olmayan, sözde "cezalandırma, kurşunlama, tutuklama, dövmecilik" gibi olay ve provokasyonlara başvuruyuma yeltenen olursa, TKP(ML) kitesinin kapısını bunlara kapalı olduğunu inatla haykır.

Partiyi bölücülüğü teorisi yapanlara ve Partiyi bölönlere karşı dur. Parti içinde çözümlenmesi gereken ve çözülebilecek sorunların farklı niyet

lerle dışarı taşılmasına izin verme. Parti birliğini savun, iradeden yana tavır koy.

Bu OPK'ya katılmayanın Parti bölücüsü olarak tarihe geçeceğini ısrarla belirt.

Hiç kimsenin 3-5 darbeci tarafından tüzükten doğan haklarını gaspettirmeye zorlanamayacağını. OPK'nın Parti tüzüğü içinde bir zorunluluk (bkz. 1/3 esprisi, parti tüzüğünden) olduğunu, MK dahil hiçbir iradenin tüzüğün üstünde olamayacağını anlat.

Darbeci MK klğinin, gerçekleştirdiği darbe ile (6 imzalı MK bildirisi, darbeciliğin belgesidir. 6 kişiyle toplanan bir MK, MK iradesini yansıtmaz. Parti tüzük hükmü) Parti karşısında suçlu olduğu, komünistleri birleştiren nasıl Parti tüzüğü ise, aynı şekilde ayırmanın da parti tüzüğü olduğu gerçeğinden hareketle; 6 MK üyesinin otomatik olarak parti dışına, kendi kendini ittiğini inat ve ısrarla anlat. Anlamak istemeyenlere, altına imza attığı Parti tüzüğünü hatırlat. Bu itibarla MK'nın meşruiyetini ve güvenilirliğini yitirdiğini, Parti suçu işleyerek yargı masasına yatırılması gerektiğini; bu yüzden OPK'yi ancak yeniden, demokratik seçimlerle işbaşına gelen KÖK'ün (Konferans Örgütlenme Komitesi) örgütleyebileceğini kavra/kavrat.

Unutma, darbecilerin, Parti bölücülerinin başarı ya da başarısızlığını belirleyecek olan sensin. Bu tarihsel görev senin omuzlarındadır.

Darbeci MK klği ile birlikte hareket eden Parti üyeleri ve savaşçılar, yoldaşlar;

Parti bölücülerinin aynık oyunlarını boşa çıkartmakta ikinci aslı görev sizlerin omuzlarındadır. Suçlularla bir olup, diğer suçluları yargılama mantığını proleter adalet ve güvenilirlik terazisinde hiçbir yere sığdırmaman mümkün değil.

Bu oyunu boşa çıkartmak ve Parti birliğini yeniden tesis etmek, bizlerin elindedir.

Bizler, bu OPK'nın her iki kesime açık olduğunu ilan ediyoruz.

Bizler, tüm suçluların yargılanıp Parti birliğinin tesis edilmesini savunuyor; 3-5 Parti suçlusunun egoları uğruna, proletaryanın birliğini kurban edilemeyeceğini ilan ediyoruz.

Bizler, ... olayına karşı olanlar, darbeciliğin de ağır parti suçu olduğunu savunuyor, MK önderliğinde OPK'ya gitmenin Parti tüzüğü açısından imkansız, siyasal açıdan darbeciliğe verilmiş birprim olarak görüyor, tamamen demokratik yeni bir seçimle işbaşına gelen KÖK örgütleniyor diyoruz. OPK'yi gerçekten demokratik, komplolardan arınmış bir tarzda örgütlemenin tek güvencesi KÖK'dür. Bizler, bu noktaya gelmiş bir süreçte, kötünün iyisi tercihiyle hareket etmenin yanlışlığından hareketle, doğru çizgi mi, yanlış çizgi mi? sorunu budur diyoruz.

Bizler hangi türden olursa olsun böyle bir tercihi suç ortak olmak görüyor, 3-5 darbeciyi yalnız bırak, OPK'ya katıl diyoruz.

Yoldaşlar, emekçiler; Tarih önünde ve kamuoyununuzunda ağır ve sancılı bir sınavdan geçiyoruz. Komplolardan arınmış, güven verilecek, tamamen demokratik seçimlerle oluşturulacak KÖK ve onun aracılığı ile gerçekleşecek olan OPK tek çözümdür. Her iki taraf suçluların peşinden gitmeden ve tamamen Parti çıkarını esas alarak bu gerçeği görmeli, bu OPK'ya katılmayanın Parti tüzüğü, geleneği ve gerçekliği içinde tarih önünde bölücü ve suçlu duruma düşeceğini kavramalıdır. Parti çıkarı, komünist olgunluk, ideolojik/politik gelişimimizin emrettiği tek ve MLM çikisi budur.

TÜM SUÇLULARI YARGILA! PARTİNİN DEMOKRATİK İRADESİYLE SÜRECE MÜDAHALE ETMESİNİ DESTEKLE! PARTİ SUÇLULARININ AYRILIK OYUNLARINI BOŞA ÇIKARALIM!

OPK'YI DESTEKLE, PARTİ BİRLİĞİNİ TESIS ET! KENDİ ÇIKARLARI İÇİN PARTİ BÖLÜCÜLÜĞÜ YAPANLARI YALNIZLAŞTIR! PROVKASYONLARI DEVRİMCI KANI AKITMAYA YELTENENLERE KAPINI KAPAT! YAŞASIN PARTİ BİRLİĞİ! YAŞASIN MLM!

Dolaysızca

Ferhat Ali

Salt Askeri Bakış Açısı

Nedir salt askeri bakış açısı? Dosdoğruca şu: **Siyaseti silahlara endekslemek!** Salt askeri bakış açısından muzdarip her kafa, her daim gez, göz, arpacık penceresinden evrensel ve özgüle bakar. Siyasetin silahların gölgesine hapsederek etkisizleştirir, daraltır, sınırlandırır. Siyasetin yönlendiriciliğinden bağımsız namlunun kudretine kendisini öylesine inandırır ki, marksist askeri çizginin siyasal özünü anlama ve uygulamada iyiden iyiyeye zorlanır bu kafa. Ve neticede, silahın, emeği burjuva-feodal boyunduruğundan kurtarma işinde yalnızca bir araç olduğunu unutarak şu söze sığınır; eğer askeri bakımdan iyiyem siyasal bakımdan da iyisin; eğer askeri bakımdan "iyi değilsen" siyasal bakımdan da iyi değilsin.

Silahların eleştirel gücüne inanılmıyordum. Dağın mantığında ısrar edilmesi gerektiğinden bütün kalbiyle katılanlardım. Emeğin köleleştirilmesi üzerine kurulu kıyıcı toplumun, marksist-askeri çizgiye fevkalade bir katkı olan Maoist **Halk Savaşı** yoluyla ancak değişebileceğini başından beri savunulduğum. Ne varki, altını çizerek belirtmeliyim ki, siyasetin **yönetimi, gözetimi, denetimi** altında olmayan namlunun eleştirel dönüştürücülüğüne de asla sempatiyle bakmadım. Buraya noktayı koyarak yeni paragraf açmak istiyordum.

Gök kubenin altında, dünyanın kurlarında enternasyonalist proletaryanın tek tek bölükleri silahlı devrimci savaşım verecek devrimci süreci ilerletmeye çalışıyor. Özellikle kapitalist evrimleşmeye ulaşamamış, kapitalizm öncesi sömürü biçimlerinin tayin edici bir biçimde hüküm sürdüğü, komprador-feodal üretim ilişkilerinin egemenliğindeki ülkelerde yarı-sömürge, yarı-feodal statüde, bu bağlamda ve sömürdüğü altedebilenin en ehemmiyetli yolu, Halk Savaşı yoludur. Bu, devrimci silahlı mücadeleyi temel alan, **proletaryanın ve öncü'nün öncülüğü** ve önderliğini vazgeçilmez ilke sayan bir yoldur. Maoist devrimci silahlı mücadeleyi, özellikle Latin Amerika ülkelerinde pratiği yaşanan Guevaracı silahlı mücadeleden ayıran en önemli ayrımlı noktadır. Partiyi gereksiz sayan, proletaryanın ideolojik, siyasal ve örgütsel önderliğine yaslanmayan bu güzergah, Maoist askeri güzergahla tam bir karşıtlık oluşturmuştur. Bu güzergah, apaçuktur ki, salt askeri bakış açısına muazzam ölçüde yaslanan siyasal bir egride yaşam bulmuştur. Oysa, Maoist devrimci silahlı mücadele, siyasetin silahlara kumanda etmesi marksist ilkesinde canlı yaşamın canlı gerçeği haline gelmiştir. Bu böyle olmasına karşın zaman zaman silahlı siyasete başkaldırmış, silahlı siyaseti küçümsemiş, silahlı siyaseti sınırlanmış, silahlı güçlük kralıklarının ilan edebilmişlerdir. Bunu en çarpıcı örneği Çin'de yapmıştır. Mao, bu anti-ML anlayışı mahkum etmek için makaleler yazmak ve partiyi uyarmak zorunda kalmıştır.

Devrim süreci, devrimci silahlı mücadele yoluyla geliştirmek, ilerletmek isteyen ve bu yolu temel alan her örgüt, isterse bunun adı Komünist Partisi olsun, yer yer salt askeri bakış açısının gölgesinin ağırlığını kendi üzerinde hissetmiştir. Asıllan, bu etkiyi, siyasetin yol göstericiliğinde kurmak, ısrarla siyaseti kumandaya yerleştirmektedir. Halk savaşını bir kaç on yıllık bir sürece yayarak güzergahını çizen ve silahlı mücadeleyi, tüm mücadelelerin her daim önünde tayin edici gören örgütlerde devrimci zor bazen amacını aşabilir ve siyasete hükmedebilir. Eğer zamanında müdahale yapılmaz ve siyasal eğitim sebatla yerine getirilemezse, ideolojik ve siyasal çizgi, uygulamaların elinde karikatürleşir, kitlelerle bağlar kopar, köy köy burjuvazinin feodalizmle harmanlanmasında, aşiret ufkuyla sınırlı, köy yaşamının yalnızlığa gömülü anlayışı kapıya çalmada gecikmez.

Bu demektir ki, Halk Savaşını anlama ve uygulama sanatında ustalaşmak asılandır. Bu demektir ki, siyasal çalışmayı tüm çalışmaların önüne çıkarmak ve bunun yönlendiriciliğinden, kumandasında ve rehberliğinde namlunun kudretinde ısrar etmek biricik Maoist yoldur. Bu demektir ki, silahın **öncü**'ye kumanda etmesine asla müsamaha gösterilemez. Bu demektir ki, silahlar siyasetin şemsiyesi altında Maoist bir işlev görürler, tersi Maoçuluk değil, Maoçuculuktur; devrimcilik değil, devrimcicilikler.

Partinin, proletaryanın ve marksist siyasetin önemi ve yönlendiriciliği yeterince kavranmadığı sürece ya da kavranmadığı sürece ve savaşçılar özellikle ve öncelikle siyaset ve ideoloji gödasıyla beslenmediği sürece, "silaha tapma" eğilimi adım adım güçlenerek **salt askeri bakış açısı** belası **öncü**'yi kemirek benmerkezi küçük kralıklar kralıklarını güllüncü bir çüretkarlıkla ilan etmekten asla çekinmezler.

Küçük kralıkların ilan edenler, "Maoist" mantoya bürünmeler de salt askeri bakış açısına yaslandıkları sürece, asıllan, kullandıkları ad ya da bir sözcük değil, gerçekten tuttukları yerdire. Bir kez salt askeri bakış açısı düzlemine ayak atıldık-tan sonra, Halk Savaşı Teorisi ve bu teorinin siyasal özü adım adım aşındırılır ve Maoist askeri savaş stratejisi ve devrimci silahlı mücadele yakınlığı, dönüştürücülüğünü ve hükmediciliğini yitirme tehlikesiyle karşı karşıya gelir. Ve bu süreç tamamlanana da "devrimci zor", çelimsiz, basiretsiz ve işlevsiz bir "zor" olarak devrimci sürecin kuyusunda kalır.

Salt askeri bakış açısının hükmettiği yerde, ya bu bakış açısının karşısında el pençe divan duracakmışız, ya da tasfiyelerden tasfiye beğenecekmişiz. Devrimci silahlı mücadele yürüten partilere bu hastalık buluşta ilk andan itibaren eğer yeterince ve adam akıllı bir ideolojik ve siyasal cebeleşmeyle buna karşı tutum takınılmazsa, benmerkezi salt askeri bakış açısı anlayışı, önce **Öncü**'yü, - ve kimilerine paradoks gibi gel-sede- sonra da kendi kendisini felce uğratar; önce Öncü'yü, sonra da kendi çevresini ve en sonu kendi çevresiyle birlikte kendisini yer.

Denilebilir ki, marksist askeri çizgiyle tam bir karşıtlık halindeki salt askeri bakış açısı egrisini altedebilenin en etkili silahı nedir? Bu silah, siyaseti, Öncü'nün tam göbeğine yerleştirilmiştir. Zira, bilinir ki, ideolojik ve siyasal gerilim, siyasal düzey düşüklüğünün normalin oldukça altında kaldığı koşullar, bu anlayışın sürgün vermesi için en uygun koşullardır.

Enternasyonalist proletaryanın Türkiye kurmay **Öncü**'nün önlenemeyen bölünmesinin siyasal saç ayağının biri de salt askeri bakış açısından muzdarip tasfiyecilik blokun yaslandığı bu hat değil midir?...

Kirli savaşa ve askerliğe hayır diyenler cezalandırılıyor

Zorunlu askerliğe karşı çıkanlar işkencehanelerden geçiriliyor

İstanbul/ Özgür Gelecek- 17 Mayıs 1994 günü Savaş Karşıtları Derneği'nin, İTO'da düzenlediği "Zorunlu Askerliğe Hayır" konulu basın toplantısından sonra dernek yöneticileri tutuklandı ve dernek kapatıldı. SKD yöneticileri ve üyeleri kendi derneklerini, 1977'de kurulan ve 1980'deki Askeri Faşist Cunta tarafından kapatılan Barış Derneği'nin devamı olarak ifade ediyorlar. Barış Derneği, 20 Nisan 1977'de, bilim adamları, yazarlar, hukukçular ve sanatçılar tarafından İstanbul'da kurulmuştu. Nükleer silahların yasaklanması, ırkçılığa, sömürgecilığe ve yeni sömürgecilığe karşı çıkılması son verilmesi, insan haklarının korunması, BM kararlarına saygı gösterilmesi ve uyulması, Helsinki Nihai Senedi'nin uygulanması gibi amaçlar edinen Barış Derneği hakkında 27 Ekim 1980'de soruşturma açıldı. 23 Şubat 1982'de İstanbul 2 Numaralı Sıkıyönetim Mahkemesi'nce 44 yöneticisi için tutuklama kararı verildi. "Türkiye'de mevcut düzene ve NATO ittifakına karşı olduğu ve mevcut düzeni yıkıp yerine Marksist bir düzen kurmayı amaçladığı" gerekçesiyle 17 Mayıs 1982'de açılan Barış Derneği davasında sanıkların TCK'nın 141 ve 142. maddelerine göre cezalandırılması istenmişti. Barış Derneği davası bütün dünyada yankı uyandırmıştı.

Savaş Karşıtları Derneği, Türkiye Barış Derneği'nin devamı şeklinde 1 Eylül 1993 günü kuruldu. Derneğin amacı, savaşa, ırkçılığa ve militarizme karşı mücadele etmek. Bu konuda kamuoyunun duyarlılığını artırmak, duyarlı insanları biraraya getirerek etkinliklerde bulunmak, dayanışma sağlamak, militarist kültür yerine alternatif barışçı ve özgürlükçü bir kültür yaratmak.

Dünyanın birçok ülkesinde askerlik zorunlu olmaktan çıkmış, askere gitmek istemeyen, askerliği reddeden insanlar "Vicdani Red" adı altında zorunlu askerliği reddetmişler. Bu insanlar dünyadaki emperyalist paylaşım savaşlarına alet olmak istemiyorlar. Vicdani Red esas olarak gerekçesi ne olursa olsun askerlik yapmak istemeyenlerin buna zorlanmaması anlamını içeriyor.

Daha 50 yıl önce birçok insan savaş hizmetlerini red hakkını tipik bir Anglosakson fikri olarak görüyordu. Bunlara göre red hareketi İngiltere, ABD ve Kanada'nın dışında taban bulamazdı. Fakat 2. Dünya Savaşı'ndan sonra savaş hizmetini red hakkı mücadelesi bütün Avrupa'ya yayıldı. 70'lerin sonunda İspanya'da aniden çok güçlü bir red hareketi oluştu. Bu hareket herhangi bir sivil hizmeti de dolayısıyla zorunlu hizmeti de reddediyor. İspanya yıllar boyu sivil hizmeti engelleyebildi ve bununla birlikte redçileri hapis cezalarından da koruyabildi. 80'ler boyunca Latin Amerika'da savaş hizmetlerini red hareketi doğdu ve serptildi. Latin Amerika'da bugün şiddetli ve pasifist direniş düşüncesinin varlığından söz edilebilir. Bu yıl Uluslararası Vicdani Redçiler toplantısı Kolombiya'da gerçekleşti. Uluslararası savaş karşıtları ise Brezilya'da buluşacaklar. Bu dönüşüm uluslararası savaş karşıtlarının iç yapısına da yansıyor. Uzun süre bu örgüt üyeleri Batı Avrupalı ve Kuzey Amerikalıydılar. Son yıllarda Asya, Latin Amerika, Doğu Avrupa ve Afrika'dan katılımlar oldu.

İSTANBUL TABİPLER ODASI'NDA BASIN TOPLANTISI

17 Mayıs 1994 günü SKD İstanbul Tabipler Odası'nda bir basın toplantısı düzenledi. Toplantıya, dernek temsilcileri, İHD İstanbul

Şube Başkanı Ercan Kanar, İHD İstanbul Şube Sekreteri Eren Keskin, Alman Barış Örgütü Temsilcileri Christian Axnich, Dr. Gernat Lennerp, Alman ordusundan emekli Yarbay Volker Thomas, Şanar Yurdapınar, Sefa Fersal, Ragıp Zarakolu, EKB temsilcileri, Devrimci Mücadele Birliği temsilcileri katıldılar. Açılış konuşmasını yapan SKD İstanbul Şube Başkanı Arif Hikmet İyidoğan, ülkede bir savaş yaşandığını, yaşanan şeylere savaş adının konulmasından çekinildiğini, bir halkı savaşa imha ederek, her türlü hakkını savaşa gaspederek sonuca ulaşmanın demokratik bir çözüm olmadığını, bunun olsa olsa Kürt halkına köleliğin kabul ettirilmeye çalışıldığı, Kürt sorununun askeri değil, siyasi yollarla çözümlenebileceğini belirterek konuşmasına şöyle devam etti: "Son yıllarda ekonominin kötü geliştiğinden söz ediliyor. Savaşa saatte 11 milyar harcandığı resmi olarak açıklanıyor. Demek ki bu savaşta birileri saatte 11 milyar kazanıyor.

Türkiye'de vatan hizmeti silahlı askeri eğitim olarak algılanmaktadır. O halde kadınlar erkek olmadıklarından dolayı vatana hizmet etmemiş mi oluyorlar? Aynı şekilde özürlü erkek silahlı askeri eğitimden geçmediği için vatan hizmetinden muaf mı oluyor? Ya da askerliğini yapmış bir kişi bundan sonra vatana hizmet etmeyecek midir? Bunlar bile vatan hizmeti ile silahlı askeri eğitimin farklılığına yeterli bir gerekçe oluşturmaktadır...

Biz savaş karşıtları olarak, askerliğin zorunlu olması yönündeki çalışmalar, cezayı yaptırımları daha da artırarak bu tür girişimleri karşı sessiz kalmayacağız...

Sanatçı Sefa Fersal, çağımızda silahla yapılan hiçbir savaşın haklı olmadığını, insanları sevdiği için katliamlarda yer almak istemediğini, bu yüzden zorunlu askerliği reddettiğini belirtti.

Henüz askerlik çağı gelmemiş ama askerlik yapmak istemeyen Çağlar Gürbüz "Ben devleti bir baskı aracı, orduyu ise bu baskı aracının uygulayıcısı, kurumlaşmış bir şiddet örgütü olarak görüyorum. Dünyanın her yerinde devletler, özellikle küçük bir azınlığın elinde olanlar halka gerçek düşmanı yani kendisini unutturabilmek için uydurma düşmanlar sunarlar. Bunu bazen dini bazen milli duyguları sömürerek yaparlar. Ben bu oyunu görüyorum ve alet olmak istemiyorum. Savaşların olduğu bir savaşta bir

dünya için ne Türkiye'de nede dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir devlette sivil yada asker olarak hizmet etmeyi reddediyorum." şeklindeki düşüncelerini dile getirdi.

150-200 civarında öğrenciyi temsilen bir konuşma yapan Gökhan Demirkıran, gençlik olarak olaylar karşısında ya da ülkenin siyasi-ekonomik her türlü durumu karşısında nesne olmak istemediklerini, özne olmak istediklerini, üretmek istediklerini, kullanılmak ya da araç olmak istemediklerini, en küçük demokratik talepte bile karşılığında polis ve devlet baskısını gördüklerini, ülkedeki ekonomik ve siyasi çöküşün faturasının işçiye, köylüye, öğrenciyeye çıkarılmaya çalışıldığını, halkların yeni ekonomik paketlere tahammülünün olmadığını, Kürt halkına karşı yürütülen savaşa alet olmak istemediklerini belirtti.

Alman ordusundan emekli Volker Thomas ise, insanların askerliği red hakkının bir insan hakkı olduğunu, bu konunun Almanya'da tartışılmasına bile olmadığını, Almanya'da ordunun kesinlikle siyasi odaklardan bağımsız iktidar sahibi olmadığını ama askerlerin siyasi partilere üye olabildiklerini belirtti; Alman Barış Örgütü temsilcisi Gernat Lennerp ise "II. Dünya savaşının sorumlusu militarist Almanya'da bile artık "askerliğinizi yaptınız mı?" soruları gündemden düştü. Ve savaş hizmetini red hakkı bir kitle fenomenine dönüştü." diyor.

Daha sonra söz alan İHD İstanbul Şube Başkanı Ercan Kanar, dünyanın birçok ülkesinde orduların dağıtılmasının dahi gündeme geldiğini, bizde ise hala Genelkurmay Başkanlığının, Cumhurbaşkanlığının üzerinde olduğunu, savaşa hayır diyenlerin bile tutuklanıp işkencehanelerden geçirildiğini, sivilin askeri mahkemelerde yargılanmasının gündeme getirildiğini, yarı askeri yarı asker DGM'lerin temel mahkemeler haline getirildiğini belirterek "askeri yargıya son verilmesini, vicdani red hakkının iç hukuk düzenine girmesini yarı askeri DGM'lerin kaldırılmasını, askerlik yasalarının demokratikleştirilmesini talep ediyoruz" dedi.

Türkiye Kürdistanı'nda sürdürülen kirli savaşa karşı EKB'li kadınların "çocuklarımızı askere göndermeyin" adı altında düzenlediği imza kampanyasıyla toplanan imzalar SKD'ye verildi. EKB temsilcisi, Arif Hikmet İyidoğan, Osman

vaşa karşı yürütülen mücadelenin bir parçası olarak askere gitmeyin" kampanyasına her açıdan destek vereceklerini belirtti.

"KIRLI SAVAŞIN FATURASINI ÖDEMEYECEĞİZ"

İstanbul Tabipler Odası'ndaki toplantıdan sonra, toplanan imzaların TBMM'ye gönderilmesi için Sirkeci postahanesine gidildi. Orada toplanan 100-150 kişilik topluluğa hitaben Devrimci Mücadele Birliği'nin açıklaması okundu. Açıklamada, Türkiye'nin gündemindeki tüm ekonomik-siyasi sorunlara duyarsız "Vatan millet Sakarya, gözlerimi kaparım vazifemi yaparım" diyen bir gençlik yaratılmaya çalışıldığı çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı ve proletaryasının bu sömürücü sisteme karşı yürüttüğü ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini TC'nin engellemeyeceği, bu savaşa daha da iğrençleştirmek, katliamlarını daha fazla yapabilmek için askerliğin zorunlu tutulduğunu, askere alınma koşullarının genişletildiği belirtilerek şöyle devam edildi: "Bizler biliyoruz ki bu kirli savaşa yapılmak istenen 'bir avuç teröristi yok etme' yalanları altında gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini bastırabilmektir. Bizler bu savaşa alet olmayacağız! Kirli savaşın faturasını ödemeyeceğiz! Eğer halka karşı silah kullanmak, katliam yapmak istemiyorsak, vicdani red hakkını kullanmalıyız."

Daha sonra toplanan imzalar TBMM'ye yollandı.

GÖZALTI VE TUTUKLAMALAR

Sirkeci postahanesinde ki eylemden hemen sonra basın metnini okuyan Gökhan Demirkıran adlı üniversite öğrencisi Mısır Çarşısı'nda dövülerek gözaltına alındı. Hemen ardından SKD binası başlıklar aralarında Alman Barış Örgütü'nün üyelerinin de bulunduğu 6 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınan Almanlar sınırdışı edilmek üzere yabancılar polisine teslim edildi. DGM Savcısı, Marmara Üniversitesi öğrencisi Vicdani Redci Gökhan Demirkıran'ı tutuklarıırken, Savaş Karşıtları Derneği Başkanı Arif Hikmet İyidoğan, İzmir SKD Şube Başkanı Osman Murat Ülke ve sanatçı Sefa Fersal'ı Sultanahmet Adliyesi nöbetçi hakimliğine sevketti.

Murat Ülke ve Sefa Fersal "Toplantı ve yürüyüş yasasına muhalefeten" tutuklanırken, Gökhan Demirkıran da "Halkı askerlik hizmetinden soğutmak" gerekçesiyle tutuklandı. Hemen ardından SKD İstanbul Valiliği tarafından kapatıldı.

TEPKİLER

19 Mayıs '94 günü SKD yöneticisi Ayşe Erol tarafından yapılan basın açıklamasında, devletin göreceli demokratikleşme paketinin açıldığı günün aynı saatlerinde anti-demokratik bir uygulamayla gözaltına alınan tutuklanan ve sınırdışı edilmeye çalışılan insanlara yapılan hukuk dışı uygulamalara son verilmesi istenirken, "Vicdani Red hakkı bizdir, sonuna kadar savunacağız" denildi.

Uluslararası Savaş Karşıtlar; Başbakan, İçişleri Bakanı ve Adalet Bakanına hitaben yaptıkları yazılı açıklama hitaben karşıtlarının tutuklanmasını protesto ettiler. İngiltere'de ki Ulusal Barış Konseyi, Almanya'da ki Sosyal Demokrat Parti, Alman Barış Örgütü, Temel Haklar ve Demokrasi Komitesi, Genç Demokratlar, İsviçre Barış Hareketi, Martin Luther King Merkezi; Cumhurbaşkanına, Başbakan, İçişleri Bakanı ve Adalet Bakanına, Türk Büyükelçiliklerine ayrı ayrı gönderdikleri mesajlarda olayı protesto ettiler ve tutuklananların derhal serbest bırakılmasını istediler.

27 Mayıs '94 günü de İHD İstanbul Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında tutuklanan SKD yöneticileri ve üyeleri için bir imza kampanyası başlatıldı. Ayrıca şiddetin her türüne ve savaşa karşı çıkılması istendi.

Son aldığımız habere göre daha önce sınırdışı edilmek üzere yabancılar polisine teslim edilen Alman Barış Örgütü üyeleri Christian Axnich, Gernat Lennerp ve emekli yarbay Volker Thomas'ın pasaportlarına el konuldu ve Genelkurmay Askeri Mahkemesi'ne çıkarılan Almanlar, Askeri Ceza Yasası'nın 55. maddesine aykırı davranmaktan yargılanacaklar. Bu madde Askeri Ceza Yasası'nın 55. maddesi "Harp hiyaneti" başlıklı bölümde yer alıyor. Madde, Türk Ceza Kanunu'nun 129. maddesine gönderme yaparak, "Harp zamanında düşmana yardım" suçunu kapsayan fıkraları içeriyor. Bu maddelere göre Almanların 3 aydan idama kadar cezalandırılmasını öngörüyor.

"Tüm cezaevlerinde bulunan yoldaşlara açık çağrıdır..."

Yoldaşlar, Satırlarımıza başlamadan önce zorunluluklar dünyasından özgürlükler dünyasına doğru başlatmış olduğumuz Altınçağ kavgasında esir düşenleri en içten komünist duygularımızla selamlıyoruz.

Bizleri böyle bir mektubu kaleme almaya iten nedeni mektubun içeriğinden göreceğiniz gibi, özcesi şudur: Parti içinde yaşanan sorunları bazı kariyerist, dargrupçu kafa sahiplerince çözüm üretmek yerine, mevcut durumu kendi bireysel çıkarlarına malzeme yapıp Partiyi parçalamaya çalışmasıdır. Tabii ki bu partiyeye emeği geçmiş, ona değer katmış, yaşamını adanmış biz sıra neferlerin böyle bir olumsuzluk karşısında tavırsız kalmaması, göz göre göre 300'ün üzerinde şehidin kanını ve canı pahasına yaratılan değerlerin kendini bilmez bir kaçapolet hastasının çar-çur edilmesine göz yumulması beklenemez-düşünülemez. Bu Komünist sorumluluk duygusuyla hareket eden bütün yoldaşların üstünden atlanması mümkün olmayan bir görevdir. Bundan dolayı konu hakkındaki görüş ve düşüncelerimizi açıklamayı zorunluluk sayıyoruz.

Partimiz içinde yaşanan sorunların, Parti içinde çözülmesi gereken ve çözümlenebilecekken, Parti dışına taşınması üzücüdür. Bugün artık devrimci-demokrat kamuoyu tarafından doğru veya yanlış, fakat bilinen duruma gelen Parti içi sorunlarda öncelikle bir tavır belirlemesi gerekenler (cezaevlerinde bulunanlar)- Bu konuda biz biraz daha avantajlıyız- olaya vakıf olacak materyallerden ve gelişmelerden habersiz saf tutması bekleniyor veya dayatılıyor. (Özellikle ben iradeyi temsil ediyorum diyen 'MK' tarafından) Bunun doğru bir yöntem olmayacağı ve bu yöntemle varılacak sonucun bilimsellik-materyalizm hiçbir ilgisiz olmayacağı açıktır. Bugün bir çok cezaevinde, Partiyeye emeği geçmiş, hiçbir fedakarlıktan kaçınmamış, yaşamını devrime adanmış nice değerli yoldaş düşmanların elinde esir durumundadır. Fakat esaret bu yoldaşların olayın çözümünde oynayacakları tarihsel rolün önünde engel değildir. Ve olmamalıdır. Bu bilinçle, Komünist sorumlulukla olaya yaklaşmak biricik doğru yol: (neden sonuç ilişkisinde) olayı değerlendirmek. Ve her şeyden önce Partinin devrimin ve halkın çıkarlarını ön planda tutarak her türlü önyargı ve bireysel kaygıdan kurtularak sürecin objektif değerlendirmesi bizim için zorunluluktur. Çünkü, vereceğimiz karar son tahlilde ideolojik anlamda ya proletaryaya ya da burjuvaziye hizmet edecektir.

Yaşanan süreci elimizdeki belgeler ışığında bir göz atınca; yapılan bu birliğin biçimsel olmanın kurtulamadığı, dargrupçu kafaların 2 yıl boyunca kendini koruduğunu söyleyebiliyoruz. Ve bunun Parti

inde bir çok soruna kaynaklık ettiğini yine görebiliyoruz. Fakat bunlara rağmen çıkan sorunlar Parti içi iki çizgi mücadelesi (MLM yöntemlerle) yoluyla çözümlenmeyecek sorunlar değildir. Her şeyden önce bu konuda hem fikir olmak önemlidir.

Fakat 'önderliğin' bu konudaki yaklaşımı, sorunları çözüme yönünde çözüm üretmek yerine, sorunları körükleyip yeni sorunlar yaratma yönünde olmuştur. Sorunları kişilere bağlayıp ideolojik temelden koparmış, kariyerizm illetine de bulaşarak sorunu yanlış düzleme kaydırmış, yanlış yöntemlerle halletmeyi kafaya koymuştur. (Aralık ile Mart ayları arasındaki karşılıklı yazışmalara bakıldığında görülecektir) Hele MK üyelerinin... engellenmesinden sonra, yerleri yedeklerle doldurulduğunda, salt çoğunluğu ele geçiren dargrupçu anlayış sahibi apoletlilerimiz tavırlarını daha cesur ve pervasız hale getirmişlerdir. 14 Nisan tarihinden önce yaşanan sorunlara detaylı girmiyoruz. Ama özetlemek gerekirse: AK ikinci toplantısından sonra AK'nin kendi faaliyetini olumlu değerlendirmesi, faaliyeti olumsuz olmasına rağmen tumturaklı sözlerle, oynak oportünist laflarla olumlamıştır. (Bak. AK II. Top. Tut.) Bu durum bölgede büyük tepki ve eleştirilere neden olur. Eleştiriler esasta olumlu yönde ve yapıcıdır. (Bak. Aralık-Mart yazışmaları) Fakat karşılığı sorunları kişiselleştirme ve "Parti yıkıcılığı", "Ordu bozgunculuğu" şeklinde değerlendirmedir. Sorunu kişiselleştirme boyutu o kadar uç boyuta vardiiriliyor ki, artık bazı iktidarlar kişileri yıpratılıyor. Örneğin birlikte önce yapılmış olan kirli iş açıklanıp (OPK'nin gizli tutulması yönünde karar olmasına rağmen. (Bak. OPK Gizli Tut.) bir de olaya ilgisiz olmayan H.H'nin üstüne yıkılarak eleştiriler boşa çıkarılmak istenilmektedir. Parti iradesi (OPK kararları bir daha ayaklar altına alınmıyor.) hiçe sayılıyor.

Bu tartışmalar (!) dönemlerinde önderlik birbirine olan güvenini temelden yitirmekte. Oyle ki parti sekreteri AK sekreterine "sırtımı dönmem bu adama" diyebilmekte. (Tartışma yazılarında) Bir komünist partisinde eğer güven yitirilmişse, orada hiçbir ilke hayat hakkı bulmayacak ilkeler her önüne gelen tarafından rahatlıkla ayaklar altına alınacaktır. Bu da KP'nin niteliğini yitirmesine ve bereberinde KP'nin yenilgisini getirecektir.

Önderlikte yaşanan bu bunalım ve çelişkiler ancak parti hukukuna bağlı kalınarak ve ilkelerine sahip çıkılarak çözümlenebilir. Bu konuda tüzük şunu emreder: ÖNDERLİK BUNALIMA DÜŞÜNGÜNDE SORUNU ASMAK İÇİN PARTİ İRADESİNE GİTMELİDİR. Yine bir başka maddede: PARTİ ÜYELERİNİN 1/3'ü PARTİ İRADESİNE GİDİLMESİNİ

TALEP EDERLERSE ÖNDERLİK OPK'YI ÖRGÜTLEMEKLE YÜKÜMLÜDÜR... der.

Yaşanan pratiğe belgelerden bir daha bakılırsa: 1 No'lu ABK bağlı 2 No'lu mintika OPO tarafından AK'ye yapılan eleştiriler, AK sekreteri tarafından görevi dondurulması (Bunun parti hukukuna ve işleyişine vurulan bir darbe olduğu görülmelidir. Kendi organından çok çok aşağılarda yer alan bir organdan gelen eleştirileri üstüne vazife olmadıği halde- tek başına, şef misali- görevden alarak (dondurarak) susturmaya çalışacakmış ve organında sessiz kalmasını bekleyeceksin. Bu durumda bırakalım bir komünist parti organını bir devrimci-demokrat bile bunun usulsüzlük ve haksızlık olduğunu teslim eder. Bu ve benzeri yaşanan sorunlar sonucunda 1 Nolu ABK'ya bağlı 2 Nolu mintika OPO'nun sorunu Parti iradesince çözümlenmesi için diğer yaşanan sorunları da gözönünde tutarak Parti iradesinin örgütlenmesini talep eder. Tüzük 1/3 üyenin talebi halinde OPK'nin toplanmasını emreder. Tüzüğe uygun bir çağrı olduğu hatırdan çıkarılmamalıdır.

Bunun karşısında eleştirilerin muhatabı AK üyeleri aynı zamanda MK üyesidirler. Tavırları yine belgelerden anlaşılacağına göre, sorunu öğrendikleri an önce prosedür icabı bir OPMK toplantı çağrısı yayınlıyorlar. (17 Nisan '94 6 MK üyesi imzalı) Hemen bir gün sonrasında da 18 Nisan '94 tarihi ile MK imzalı bir bildiri yayımlayarak "beş revizyonist mafya hizipçisi"ni tasfiye ettiklerini ilan ediyorlar. (Aslında 5 siyasi-ideolojik hasmını tasfiye ediyor.) Yapılan çağrının göstermelik olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. Çünkü bir günde MK'nin toplanamayacağı (hele savaş koşullarında) herkes bilir. Bunun P. iradesine vurulmuş bir başka darbe olduğunu söylemeye gerek yok sanırız. Altı kişi kendi başına kalkıp beş kişiyi- kendi organından insanlarında olduğunu düşünmelim- hiç bir sorgu- savunma yapmadan suçlarını dahi bildirme gereği duymadan "tasfiye ettik" diyebiliyor. Bu anlayışa bir saat veya bir gün sonra böyle bir komünist partisinde kendisini kapının önünde bulmaya çağının garantisini hiç kimse veremez. Ve bu hiçbir KP'nin işleyişi olamaz. Olsa olsa ilkesiz, şekilsiz, hukuksuz bir şef örgütlenmesinin bir işleyişinin örgütlenmesi olur.

Proletarya partisinin tarihteki rolünü kavramaktan uzak bazı apoletlilerin dargrupçu bireysel çıkar ve kaygılarını Partinin devrimin ve halkın çıkarlarının önüne geçirecek bir de bununla yetinmeyip "yavuz hırsız" misali bu işin teorisini (Kirli iş iyi materyal yapılmış ve geri kitlelerin duyguları okşanarak bir yerlere varmanın basamağı yapmak istemişlerdir) yapmaları üçüncü bir durumdur. Bu Partinin birliğine vurulan en son darbedir. (Bak. 18 Ni-

san '94 MK' imzalı bildiri) Kendi olumsuzluklarını Komünistlikle hiçbir alakası olmayacak şekilde meşrulaştırma uğraşı içine girmişlerdir.

Bugün bu olumsuzlukları gören yaşayan ve yaşayacak olan MLM'lerin tavrı ne olmalıdır? sorusuna gelince: Biricik silahımız vardır. O da MLM'nin ışıklı rehberliğidir! MLM bilimi her şeye rağmen Parti iradesine, hukukuna, işleyişine, ilkelerine sadık kalmayı emreder. Tek doğru yol budur. Bugün gerçekten samimice birlik isteyenlerin yapacağı tek şey vardır. Meşruluğunu yitiren önderliği tanımayıp Parti iradesinin örgütlenmesine aktif katkıda bulunmaktır. Bugün yapılan KÖK önerisi en doğru öneridir. Komünistlerin kendi içlerinden demokratik bir tarzda seçip oluşturacakları konferansı örgütlenme komitesi (KÖK) aracılığıyla, tüm partililerin katılacağı (Parti iradesini tanıyan ve tüm suçluların Proletaryanın asit banyosundan geçirilmesi gerektiğini düşünen ve buna evet diyen tüm P.Ülerin iradesinin yansıtacağı bir konferans gerçekleştirilecektir.) Tüm sorunların kirli işin, suçluların, sürecin ve darbelerin yargılanacağı bir konferans gerçekleştirilecek ve yeni MK seçilecektir. Ve bu yolla oluşturulacak Parti iradesi ve önderliği herkesce tanınıp kararlarına itaat edilmelidir. Ve bu yeni iradenin üstüne düşen görevler unutulmamalıdır. Denetleyici olunmalıdır. Parti işleyişine, kurumlaşmasına uygun davranmayan "Parti Kurtarıcıları"ndan bu parti kurtarılmamalıdır. Çözüm şef tipi, tek tabanca biçiminde değil, Leninist Parti öğretisine, Parti işleyişine, kolektivizme ve kurumlaşmaya uygun davranmaktadır. Yaşanan bunca olumsuzluğun tek nedeni Parti içinde mevcut olan burjuva hastalıklardır. Her türden burjuva hastalığa, suçta, disiplinliliğe karşı en amansız tavır alınmalıdır. İstisnasız tüm suçlar ve suçlular proletaryanın asit banyosundan geçecektir ve geçmelidir. Öyleki her türden proletaryaya yabancı unsur ve kişiler elenmelidir. Sağlam bir irade birliği ile sürecin yüklediği önemli tarihsel rolün altına bir an önce girilmelidir. Sınıf mücadelesinin beklemeye tahammüllü yoktur.

Yaşadığımız bu sancılı süreçte ilkelimiz ve birliğimize sıkı sıkıya sarılmamız. Bunu dejenere etmeye çalışanlara izin veremeyelim. Parti iradesinde birleşelim.

YASAŞIN MLM'LERİN BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ
KAHRQLSUN PARTİ VE DEVRİM DÜŞMANLIĞI

Sağmalcular Cezaevindeki TKP(ML)-TIKKO-TMLGB Davası tutsakları adına Nil Pınar ARIN- Cemal RAKİP

31 MAYIS 1994

Aydınlar Matbaacılık'ın sahibi Veysel Aydın öldü.

İstanbul/ Özgür Gelecek- Aydınlar Matbaacılık'ın kurucusu ve ortaklarından olan Veysel Aydın 20 Mayıs günü öldü. Dersim doğumlu devrimci-yurtsever Veysel Aydın bir süre önce tedavi için yurtdışına da çıkmıştı.

Veysel Aydın 1976-1977 yıllarında Dersim'in Deşt (Geyiksu) bölgesi ve köylerini içine alan "Kültür ve Dayanışma Demeği"nin kurucularındandır. 12 Eylül faşist cuntasının işkencehanelerinden geçirilen Aydın, 1990 yılında da Aydınlar Matbaacılık'ı kurdu.

Veysel Aydın'ın cenaze töreni, 22 Mayıs günü Aydınlar Matbaacılık önünde yapıldı. Törene devrimci-demokrat-yurtsever çevreler, Aydınlar Matbaası çalışanları ve yakınları katıldılar. Veysel Aydın'ın kardeşi Ahmet Aydın ve Aydınlar Matbaacılık adına Aslan Özgül, törende birer konuşma yaptılar. Aslan Özgül konuşmasında Veysel Aydın'ın devrimci kişiliği ve mücadelesine değinerek sözlerine şöyle devam etti: "Devletin sürekli baskısına maruz kaldı. Devletin baskısı bir açıdan 'anlaşılar' birşeydir. Ne yazık ki kendisine devrimci diyenler işi daha ileri götürerek 'Sol'un Matbaası' olarak bilinen matbaamızı '93 yazında kundakladılar. Bir yandan polis-maliye-belediye baskısını diğer yandan da sözde suçlarını baltalamaları matbaaya mali olarak zor duruma soktu." Daha sonra Aydın'ın cenazesi Yeni Bosna Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Polis artık radyo basıyor

Adana/ Özgür Gelecek- Mersin'in Tarsus ilçesinde yayın yapan Özgür Radyo ve hemen bitişiğinde bulunan kafeterya Özgür Sanat Ortamı, 18 Mayıs '94 günü Terörle Mücadele ekipleri tarafından basıldı. Kafeteryada bulunan yaklaşık 30 kişi ve radyo çalışanlarından bir kişi gözaltına alındı.

Özgür Sanat Ortamı daha çok devrimci-demokratların gidip-geldiği bir kafeterya olarak biliniyor.

Kafeteryaya ve radyonun polis tarafından basıldığı saatlerde, radyoda "18 Mayıs'ı Unutmadık" isimli bir belgesel program yayınlanıyordu. Baskını gerçekleştiren polis radyoda bulunan bazı kasetlere "yasadışı" olduğu gerekçesiyle el koydu. Gözaltına alınanlar ertesi gün akşam üzeri serbest bırakıldılar. Tarsus'ta ki devrimci-demokrat kamuoyu, olayı, "keyfi bir şekilde gerçekleştirilmiş" şeklinde nitelendirirken, bu tür baskıların toplumu terörize ettiği görüşündeler.

Devrimci tutsaklardan, DGM'yi toplu protesto

Haber Merkezi- TİKB, TKP(ML), Direniş Hareketi, TDKP, TKP(ML), TDP, TKEP, Devrimci Yol, TKP/ML Hareketi, TKEP-L, THKP/C-HDÖ, TKİH, HKG ve Ekim davası tutsakları, 24 Mayıs 1994 tarihinde yaptıkları açıklamada DGM'yi tanımayacaklarını, mahkemelere çıkmayacaklarını ve ifade vermeyeceklerini bildiren toplu protesto eylemine girdiklerini bildirdiler.

Devrimci tutsaklar tarafından yapılan açıklamada, "TC devleti günümüzde tam anlamıyla bir terör mekanizmasına dönüşmüştür. Kürdistan'da, içinde toplu katliamların, köy ve ilçe boşaltılmanın, insanların kafilere halinde yerini yurdunu terkediği sınır dışına göçmelerinin de yer aldığı tam bir soykırım hare-

ketine girişmiştir. Türkiye'de sesini çıkarmaya çalışan herkes ve her kesim polis copuyla, işkenceyle, hapisle, asker dipçisiyle ve açlıkla sindirilmeye çalışılmaktadır." denildikten sonra "Bu baskı ve terör aygıtının kollarından biri de DGM'lerdir" saptaması yapılıyor.

Açıklamada, DGM'lerin işlevi şöyle vurgulanıyor: "DGM'ler 1982 faşist Anayasasına bile uymayan, doğrudan MGK'nin ve siyasi polisin emir komutasında çalışan siyasi kurumlardır. Örneğin bu mahkemeler yasal yayınları yasadışı ilan edebilmekte, yasal sendikaları ve demekleri tanınamakta, bu yayınları okuyanlara, bu yasal yerlere gideneren yasadışı örgüt üyesi muamelesi yapmaktadır. Önüne gelen oryentilleri bulup hapis cezasına çarptırıyor." denildi.

Hiç bir hukuk adamı da bu durum karşısında "ne oluyoruz?" diye soramaktadır. İşkence altında geçen 15 günlük gözaltı süresi ile, DGM'lerdeki uyduruk yargılama süreci özünde tek ve aynı süreçtir. Polisin başladığı işi DGM'ler tamamlamaktadır. Ve bu süreç tamamen MGK'nin, siyasi polisin denetimi altındadır. DGM savcılarının ve başsavcısının elindeki temel belgeler, işkenceci polislerin düzenlediği uyduruk belgelerdir. Savcılıkta, sorgu hakimliğinde, mahkemelerde verilen ifadelerin hiç biri DGM'lerde dikkate alınmaz. DGM'ler bu düzmece belgelere göre cezalar vermektedirler. Hatta bazan DGM'ler ceza vermek için sağığın savunmasını bile almaya gerek duymazlar.

Açıklamada DGM'lerin, birer insanlık suçu olan işkencenin suç ortaklarından, sorumlularından biri olduğu tespit ediliyor ve gerçekleştirilen suç şöyle konuluyor: "İşkenceye rağmen polise ifade vermeden gelen sanıkların bizzat DGM savcılar tarafından azaltılarak gerisingeri işkenceye yollarına yaşanan olaylardır. İşkence süresini 15 güne kadar uzatma iznini verenler, DGM savcılarının başkaları değildir."

Açıklamanın sonunda tüm devrimci demokrat, yurtsever, işçi, genç ve aydınlar; kısaca kendine insanım diyen herkes önümüzdeki süreçte DGM'leri tanınamama, mahkemelere çıkmamaya ve ifade vermemeye çağrılıyor.

İşkence ve işkenceci, öncelikle bilin

YÜREĞİ DEVRİMCİ ATEŞLE TUT

Yaşamın ak ve kara olduğu, ara tonların, ara renklerin olmadığı mekanlardan birinde işkencehanelerdir. Orda herşey, ya insanın kendi kendisini aşmasını, güveninin paylaşmasını ya da ölüme götürür. Burda ki ölüm, insanın, ideolojisinin siyasetinin, psikolojisinin, kısacası dava adamının ölümüdür. Yine aynı şekilde, kadın ve erkeğin gerçek anlamda gülmünde eşit olduğu mekanlardan birisidir. Brasi, sömürünün, baskının, sınıf mücadelesinin tek kelimeyle, insanın insan üstündeki egemenliğinin en uç en belirgin savaşım alanıdır. Bu alanda inanç, bağlılık mihenk taşıdır. Görevi, Orada direnmek ve teslimiyet, ak ve kağıbidir. Ara yol, orta yol yoktur. Böyle net ve çık olan bu mekandaki yaşadığı tecrübeyi sizlerle paylaşmak ve sizleri deneyimli, donanımlı ilâhilmek düşüncesiyle bu yazıyı kaleme alıyorum.

Proletarya öncüsünün gerçekleştirdiği, Olanüstü Konferans sonrasında yeni görev bölme, alanına yerleşmiş ve belli zorlukları, olaksızlıkları aşarak kurumlaşmayı sağlayabilmiş, bölgeyi toparlamaya başlamıştı. Faaliyetimizin seyrini olumlu bir rotaya girmişti. Görevi, ölgemizdeki, yoldaşlar tarafından acil olarak batıya gelmek çağrısı yapıldı. "İşlerimi yarlayıp, geleceğimi" belirttikten bir-iki gün sonra çağrıldığı şehire gittim. Ertesi gün içinle yoldaşlarla randevu bırakmışım. Yoldaşlarla andevuda görüştük. Görevi, bölgemize yeni birini daha atandığını söylediler ve tanıştık. Yoldaşlarla konuşup ayrıldık. Görevi, bölgemdeki yoldaşların çeşitli vesilelerle o esnada hepisinin aynı şehirde olmasını fırsat bilip, bu arada toplantımızı yapalım diye düşündük. Toplantı organizasyonunu yapıp, toplantımızı sonuçlandırdık. Belgeleri üzerime almışım. Toplantı yerinden ayrıldık. O gün bir yoldaşa görüştüm. Aynı akşam çok sevdiğim bir yoldaşla görüşüm ve birlikte bir evde kaldık. Ertesi gün, evde yoldaşla birlikte çıktım. Bölgenin ihtiyaçları için para alacaktım. Bu nedenle bir yoldaşla andevum vardı. Yanımdaki yoldaş, işleri olduğundan ayrıldı. Randevu bölgesine gelmişim. Henüz zamanım olduğundan yavaş yavaş yürüyordum. Bu arada telefon ederek, randevuya gelecek yoldaşın randevumu alıp almadığını öğrenmek istedim. Telefon ettiğimde, randevumu almadığını öğrendim. Bölgede birçok işlemin vardı ve batıda gereksiz yere kalmak, beklemek istemiyordum işlerimin aciliyeti ve bölgenin bir an önce gitmek istememe rağmen yoldaşla da görüşmem gerekiyordu. Bu nedenle yeniden telefon ettim ve "Eğer ararsa bir saat sonra mutlaka gelsin" dedim. Telefonla konuşma esnasında çevremde şüpheli şahıslar dikkatimi çekti. Takipte olabileceğim kuşkusuna içine girdim. Hemen kulübeden çıktım. Çevremi çok fazla yoğun ve dikkatli gözlemlemeye başladım. Önce hemen oradan uzaklaşmayı, izimi kaybettirmeyi düşündüysem de, takibi tam netleştiremediğimden, işlerimin aciliyetinden, bölgenin bir an önce gitmek istemedim ve randevu yerine bir saat sonra diğer yoldaşın gelip pusuya düşeceği, duygusu beni o anda oradan uzaklaşmaktan alıkoymdu. Randevu yerinden biraz uzaklaşıp saydığım nedenlerden dolayı tekrar randevu yerine geldim. Çevreyi gözlemlerimle iyice bir taradım. Anormal bir durum yoktu. Herşey normal gözüküyordu. Peşime takılıp takip eden de yoktu. Biraz rahatlamakla birlikte hâlâ hislerim güvende olmadığımı, takipte olduğumu söylüyordu. Çünkü böylesi bir olayla ilk defa karşılaşmıştım. Daha öncede birkaç kez takip yemiş ve fark edip atlattım. Bu konuda da tecrübeli ve deneyimli sayılırdım. Takip yöntemlerinin çok çeşitli olduğunu biliyordum. Takip çeşitleri konusunda yoldaşlarımı da duyarlı kılmaya, uyanık olmalarını sağlamaya çalışıyordum. O gün randevu mekanında bunca deneyim ve tecrübeyle rağmen, yine de takipte olup olmadığımı tam netleştiremedim. Randevu alanına gelmiş ve çevreyi gözlemlerimle pür-dikkat tanyordum. Anormal bir durum olmadığı halde hislerim hâlâ anormallığın olduğunu sinyalliyordu. Takipte olup olmadığımı netleştirmek amacıyla ara sokaklara girdim, bir yöne doğru yürümeye başladım. Bir kafeteryaya girdim çıktım. Bir kırtasiyeye girdim. Üzerimdeki belgeleri içine koymak üzere bir zarf aldım ve çıktım. Kırtasiyeden çıktığımda esnada şüpheli bir başka şahısı farkettim. Durumdan biraz emin bir şekilde, uzaklaşmak düşüncesiyle ters yöne ara sokaklara doğru hızlıca yürümeye başladım. O esnada geçmişte tanıdığım bir taksiciyle karşılaşım. Taksici korna çalıp önüme durdu. Bir tane de müşterisi vardı. Binip, binmemekte tereddüt geçirdim, fakat daha hızlı takipten uzaklaşım düşüncesiyle araca bindim. Araç yola devam etti. Müşteriyi bir yerde bırakıp ve yola devam ettik. Bu süreçte, ben aracın arkasında oturuyordum, arka camdan arkamdan gelip, gidenin olup olmadığını kontrol ediyordum. Çeşitli araçlar gelip, geçiyor (ticari taksiler vs.) pek fazlaca dikkati çekici bir durum söz konusu de-

ğil. Randevu yerinden uzaklaşmışım. O alana ya bir iş için pusula kurulduğunu ya da "serseri takibe" takıldığımı düşündüm. Pusunun olabileceğini hesaba katarak, randevu yerine gelecek olan yoldaşın da benim gibi "kurtlar sofrasına" düşmesini engellemek amacıyla şüföre "ilk telefon kulübünün önünde dur. Telefon etmem gerekiyor" dedim. Yolumuzun üstündeki ilk kulübünün önünde durduk. Ben telefon etmeye yöneldim. Şöförde "ben büfeden bir sifara alıp geleyim" dedi ve büfeye yöneldi. Kulübeye yürüdüm ve kapısını açtım. O esnada iki kişi üzerime yüklenerek kollarıma yapıştılar. Zebanilerden biri küfürler ederek ve elindeki bombayı kastederek "kaçsaydın da, şu bombayla seni parampara etseydim, o... çocuğu" dedi. Yanıt vermedim. Aceleyle ve tedirgin bir halde (ki doğrusu 80 sürecinde yakalandığımda, zebanilerin sürülerinin üzerime doğrulttukları silah tutan elleri titriyordu. Bu sefer anımda tedirgin olduğum belli olduğu halde yıllar sonra tecrübe-birikim ve biraz da cesaret(!?) kazandırmış.) Üzerimde silah araması yaptılar. Silah yoktu. Panikle yapılan üst araması sonucu belgeleri bulamadılar. Üzerime çullandıkları esnada, şöförün de adamları olabileceğini düşündüm. Çünkü pek tuhafı biri sayılmazdı. Araçtan inip, uzaklaşıp, büfeye gitmesini, olası bir çatışmada pis canını kurtarmak düşüncesiyle yapmış olabileceğini düşündüm. Kollarıma girdikleri esnada ben şöförün hareketlerini gözlemlemeye başladım. Kendisini gördüğümde zebanilerle "şöför üslubuyla" tartıştım. Nazım'ın deyişiyle "bir altın tepside" başımı satanım o olmadığına karar verdim. Eski bir dost için sevdim rahatladım. Küfür ve hakaretlerle arabaya soktular. Montumu kafama geçirdiler. Müşteriyi biz araçtan indirdikten sonra almışlardı. Üçümüzün randevuda buluştuğunu sanmışlar ve sordular da. Kendime olan güvenimi yitirmem amacıyla hemen siyasal saldırılara giriştiler. "Sizde örgütümüzünüz, kafanız kumda, kiçiniz dışarda, her şey buraya kadar" şeklinde konuşuyorlardı. Yanıt vermedim. Tamamen sakin, soggukkanlı, düşünerek ve mantığımla hareket ediyordum. Üzerimdeki belgeyi zebanilerin aracının bir köşesine sıkıştırıp hedefliyordum. Araçta (şöförü de yanına oturtular tartaklayarak peş peşe sorular sormaya başladılar. işkencehanede, zebanilere karşı tavrim konusunda kafam net ve açıktı.

Sınıf savaşımızın HER CEPHESİNDE olduğu gibi bu alanına ilişkin de bilincimde tereddüte pürüze, ikirciklenmeye yer yoktu. Sevdiğim şairimiz Nazım Hikmet'in revizyonist TKP önderi İsmail Bilen'in işkencehanede çözülmüşü üzerine bir şirinde belirttiği, "Ya Laz İsmail, esir düşmekte değil, teslim olmamakla bütün mesele" sözünü, okuduğum gündün beri hep beğenmiş ve bilincimin bir köşesine kazımışım. Evet, ESİR DÜŞMEKDE DEĞİL, TESLİM OLMAMAKTAYDI SORUN. Sınıf savaşımı içerisinde, her devrimcinin, her komünistin esir düşebileceğini kesinlikle ve kesinlikle akıldan çıkarılmaması gerekir. Sınıf savaşımı içerisinde yer alan her kişinin, her devrimcinin, komünistin yaşayabileceği ve bu nedenle bu cephedeki savaşında mutlaka donanımlı ve hazırlıklı olması gerektiği ortadadır. Buna kendisini donanımlı ve hazırlıklı hissetmelidir. Yalnız yanlış anlaşılmasın. Yakalanmalarımızın ve darbelerimizin genellikle kendi hatalarımızdan kaynaklandığını yadsımıyor, önemlerimizin arttırılması, ilkelermizin sabir ve inatla hayata geçirilmesine karşı çıkmıyorum. Kayıplarımızı incelediğimizde, genellikle kendi hatalarımızdan, kendi başarısızlıklarımızdan ve ilkelermizi yaşam pratiğimize uyarlayamamamızdan kaynaklandığını genel bir gerçekliktir. Önemlerimizin arttırılması, ilkelermizin hayata geçirilmesi farklı bir şeydir, her devrimcinin, her komünistin işkencehaneye düşebileceği, bu yüzden işkenceciler karşısında kendini donanımlı kılmayı gerektirir. Bu ikisi hiçbir koşulda karşı karşıya getirilmemelidir.

Evet, düşmana, zebanilere yakalanmış, "ESİR DÜŞMÜŞTÜM". Ama, zindanlarında, mahsenlerinde, inlerinde "ASLA TESLİM OLMAYACAKTIM" ve teslim alamayacaklardı. Araçlarındayken artık "nasıl ele geçtiğimi" düşünmüyordum. Sadece üzerimdeki belgeleri bir köşeye sokuşturabilmeyi ve sadece ve sadece direnmeyi düşünüyordum. Zarfa koyduğum belgeleri, aracın koltukları arasına sokulmuş bir vaziyetteyken, cebimden çıkan elime aldım. O esnada zebaniler farkettiler. Hemen çullanıp elimden zarfı aldılar. Zarfı açıp baktılar. "Ooo, sen bayağı doluymuşsun. Bu belgelerin hepsini bize açıklayacaksın." dediler. Açıklamayacağıma, belgelerin bana ait olduğunu ve üzerimden çıktığını belirttim. Hakaret ve küfürler eşliğinde yanımdaki şöföre dönerek "çek şu arabayı ormanlık bir araziye, getirtelim şu a... koduğumun çocuğunu" dedi. Hemen cevabını verdim. "Ölümüne katkım yok. Sizi de çok iyi biliyorum. Öldürün, diniz değil, bir ültü dev-

rimci katlettiniz, onlarcasını kaybettiniz. Beni öldürebilirsiniz ama ölümden korkmuyorum. (Üzerimde kendi kimliğim vardı. Sahte kimliğim geldiğim görev bölgede bir nedenden ötürü bırakmışım) Ben, 11 yıl cezaevinde yatım. Hiçbir uygulamanızın yabancısı değilim. Üzerimde de hiçbir şey çıkmamıştır" dedim. Bir yönüyle cevabımın altında kalmamak için "Kontra merkezine gidiyoruz. Orda görüşürüz" dedi. Yine gereksiz gördüğümden cevap vermedim. Ama içimden "olur görüşürüz" diye düşündüm. Araç yol alıyordu ve ben sürekli durumumun muhasebesini yapıyordum. Düşmanın hakkımda ne bildiği konusunda geniş bir bilgiye sahip olduğum söylenemezdi. Fakat üzerimde yakalananlar tek başına birçok şeyi anlatıyordu zaten. Yalnız ne olursa olsun, zebaniler hakkımda ne bilirse bilir, tavrım açık ve net olacaktı. ZEBANİLERE VERECEK HESABIM, VERECEK İFADEM YOKTU. SUSMA HAKKIMI KULLANACAKTIM. Bunu başarabileceğim konusunda da sonsuz derecede kendime güvenim vardı. Çünkü, işkence tezgahındaki yöntemlerini, cellat-papaz rollerini, "zarf atma" metodlarını biliyordum. Yabancıysa değilim. En önemlisi de kendi ideolojik gücümü güveniyordum. Bunun bilincindeydim. Zebanilerin ininde, davaya bağlılık ve inancım en büyük silahımdı ve benim için işkence ve işkenceci yıllar önce bilincimde ve yüreğimde yenilgiye uğramıştı. Bilincim berrak ve netti. Yüreğimde de korkunum izi yoktu. Siyasal bir dava adamı için bu gerekli ve şarttır. Korku duvarlarını aşmak, gerektiğinde ölüme zılgıt çekmek bir erdem değildi. Öylece algılanmamalıdır. Tam tersine her onurlu ve kişilikli devrimci de ve komüniste olması gereken özelliklerden biridir.

Bu aşamaya kadar anlatıklarından çıkardığım ve çıkarılması gereken dersler:

a) O randevuya üzerimdeki belgelerle (koşulları beni zorlamıştı. Fakat yine de koşulların esiri olmamalıydım ve değiliz. Komünist irademizle koşulları lehimize çevirebiliriz. Devrimci ve komünist yaratıcılık budur. O görüşmeden sonra bölgeye gideceğimden, o randevuya bir şey olmaz düşüncesiyle üzerimdekiler gitmede bir sakınca görmemişim. Hata olduğu ve ufak tefek ihmalkarlıklarımızın, önemsememelerimizin faturasını pahalı ödediğimiz bir gerçek.) gitmemeliydim. Uygun bir yere bırakıp akşam almalydım. Her yoldaş bu konuda duyarlı ve ilkel davranmalıydı. Boş vermişlik, önemsememezlik, bir şey olmazcılık kesinlikle fırlatılıp atılmalıdır. Üstümüzde gereksiz hiçbir şey taşınmamalıdır.

b) Randevu yerimiz zaten uygun yerde değildi. (Randevu yerlerimiz uygun, denetimi sağlayabileceğimiz, gerektiğinde kaçıp kurtulabileceğimiz yerler olmalıdır.) Tabiki ilk farkettiğimiz anda (işlerimiz ne kadar acil olursa olsun) orayı terk edip, takibi atlatmaya çalışmalıydım ve diğer yoldaş da telefonla uyarmalıydım.

İşlerimizi bir an önce halletme isteğimizden kaynaklı, iyimser yorumlamalar da bizleri hataya sürüklüyor. Şunu bilmeli ve bilinci çıkarmalıyız yoldaşlar; hata yapma şansımız yok. Düşman hatalarımızı affetmiyor. Anında değerlendiriyor ve hatalarımızın bedelini kanımızla, canımızla ödülüyor. Kendi emeklerimize ve değerlerimize saygımız varsa, sınıf savaşımı tutarlı ve ilkel sürdürülmelidir. Hatalarımızı, ilkesizliklerimizi en asgariye indirgemeye özen göstermeliyiz. Bedellerini pahalı ödediğimiz hatalarımızdan, yanlışlarımızdan öğrenmesini, dersler çıkarmasını bilelim. Kendi pratiğimizi, geçmişimizi sürekli sorgulayıp ondan öğrene-

Zebanilerin aracı yolu aldı ve bir binanın önünde durdu. Arabadan indirildiğimde çevrem baktım. Getirildiğim binayı tanıdım. 13 yıl önce uğradığım ve yine ikinci uğradığım işkencehane yeriydi Gayrettepe idi. 80 sürecinde birinci kez uğradığım işkencehane. 51 yılı TKP tekkifında adı "sansaryan han" ve daha sonra "ikinci şube" olarak adı değiştirilen yedi. Operasyonu ikinci şube başlatmış ve yürütmüştü. Bir aşamadan sonra Gayrettepeye götürülmüş ve operasyon orda sonuçlandırılmıştı. "Sansaryan Han" işkencehanelerinde komünist önder Süleyman Çihan yoldaşın sesini de işittim. Yoldaşın, operasyonu ileriki aşamalarında yakalayıp, getirmişlerdi. O yakalandığı anda zebani sürülerinin sevinç çığlıkları koridorları samıştı. O dönem, ikinci şube ve Gayrettepe'de toplam 72 gün tutulmuşum. Gayrettepe işkence metodları ve zebanileriyle ta o dönemden tanışmışım. Araçtan indirildiğimde de mekanı tanıtmakta zorluk çekmedim. Apar-topar merdivenlerden çıkartılıp, bir duvarın dibinde bekletildim. Sonradan tuvalet bölümü olduğunu anladığım bu bölümde bir papaz rolü kesen işkenceci yanıma geldi. "Üzerinde belgeler çıkmış, bunlar sana ait" dedi. Ben de "hayır, benim üzerimde hiçbir şey çıkmadı" devince "inatçılık etmeyin, erler seni çekmiş, yitmiş, lütfen yanımda ne ve kişinizi. Ele geçirmenizden dolayı, m-

Buran yabancıysa değilim, Yapabileceğiniz işkence metodları bellidir. (İşkence metodlarını sayıyor) 80'den sonra yeni bulduğunuz ve uyguladığınız sadece "Buz" yöntemidir. Yapabileceğiniz her şeye hazırım. Size ifade vermiyorum, susma hakkımı kullanıyorum" Papaz "Artık eskisi gibi değil. Kötü muamele yok. Odalar dolu olmasaydı masa başında oturur, karşılıklı çay içerek konuşurdum." vs. türünden şeyler dedi. Ben "burda neler yapıldığını çok iyi biliyorum" deyince sabırlı taşı ve "bu o... çocuğu, buz yöntemi de biliyor" deyip yumruklarla bir tanesi üzerime çullandı. Hiç istifimi bozmadım ve sustum. Sonra ordan alıp bir odaya getirdiler. Odada üstümü inceden incece aradılar. Anahar, kart, para, vs. vs. ne varsa aldılar. Kimliğimi sordular. Üzerimde ki kimliği söyledim. Zaten kimliğim ellerimdeydi. Gözaltına alındığıma dair kayıtlarda bulduklarını anladım. Daktilo ile bir şeyler yazılıyordu. Bu odanın daha sonra tim sekizin (8) odası olduğunu, yani (TKP(ML)-TİKKO timinin odası olduğunu öğrendim. Bu odada tam yedi gün geceli gündüzlü uyutulmadan bekletildim. Gözaltı kayıt işlemlerim yapıldıktan sonra duvarın dibinde bekletildim. Bu arada odada şöför ve müşterinin de olduğunu konuşmalarından anladım. Şöför bir ara sızlanmakla, zebanilere "abi bir sigara versene" diye söyledi. O an içimden kendisini uyararak geçti. "Bu zebanilere yalvarma" diye. Fakat sonra sustum, çünkü bırakılma durumu vardı. Ve ruh haline uygun davranıyordum. Zebanilerin önünde kendisiyle tartışmak istemedim. Bu arada sigara için yoldaşlar, sigara tiryakileri, bu ihtiyaçlarını karşılamak için zebanilerden sigara istememeli, verile dahi içmemelidir. Zira bu durum sigarayı içenlere karşı bir koz olarak kullanılıyor. Bu akıldan çıkarılmamalıdır. 80 sürecinde yakalandığımda bir sigara için soysuzlaşanlara, bir sigara için işkencecilere yalvaranına rastladım. O davranışlardan ve o kişilerden insanlık adına utanç duymuş, tiksinişmiş, iğrenmişim. Zebanilere yalvarmak, onlardan yalvararak bir şeyler istemek, insanlık adına utanç verici ve tiksinti verici şeylerdir. Her onurlu kişi, her devrimci-demokrat bunu bilincine kazımalıdır. Bu derece utanç verici, tiksinti verici durumlara düşmemelidir.

Duvarın önünde fazla bekletildim. Ordan alınıp bir odaya götürüldüm, bir sandalyeye oturtuldu. Yine papaz rolüyle başladılar. "... üzerinde bir takım dökümanlar bulduk. Bunlar sana ait" benim cevabım "Hayır, bana ait değil. Üzerimde de hiçbir şey çıkmadı. Size ifade veremeyeceğim. Avukatımı istiyordum ve bu durumu protesto etmek için açlık grevine başlıyordum." şeklinde oldu. Onlar ise ısrarla aynı şeyleri yumuşak söylemlerden sert'e doğru kayan bir tarzda sürdürüyorlardı. Arada bir alay etmeye çalışıyorlar, "bu kadar kağıt parçasını imha etmeye çalışıyordun. Yoksa bunların hepsini yemeyimi düşünüyordun. Sen kağıt yemeği seviyor musun?... Kağıt verin... yesin" türünden. Ben de ısrarla aynı şeyleri yineliyordum. Tartışmalar şiddetlenmeye ve hafif tarzda şiddete başlanmaya başladı. Sandalyeye oturmuş, kolların göğsüme çaprazlanmasına bağlanmış ve zıtlıkla de geriye doğru dik yaslanmış ve başı-

RULLAN BİLİNÇ ÇÖZÜLMESİ: IV

e ve yürekte yeni ilgiye uğratılmalıdır

mı da dik kaldırıştım. Gözlerim bağlı olduğundan onları göremiyordum. Fakat seslerinden çevremde, öümde ve bir de arkamda olduklarını fark ediyordum. Sorular, yumukluk ve tokatlar birkaç yerden geliyordu. Ben, onları göremiyordum fakat, onların benim tüm mimiklerimi, ses tonumu ve davranışlarımı kontrol altında tutup, gözlemediklerini biliyordum. Bu yüzden, tüm hareketlerimi irademle kontrol altına almıştım. Kısa, net ve red cevaplarımı veriyordum. Sağdan, soldan yüzüme, kafama vurulan yumukluk esnasında duruşumu hiç bozmuyordum. Göğsüme bağladığım kollarımı dahi açmıyordum, indirmiyordum, kafamı sağa-sola kaçırma gibi bir davranışta bulunmuyordum. Sadece vurma esnasında susuyordum, vuruşlardan sonra birkaç dakika sorulara cevap vermiyordum, sonra bilinen red cevaplarımı veriyordum. Buradaki amacım, acıdan korkmadığımı, her türlü işkenceye hazır olduğumu ve kendilerine kesinlikle ifade vermeyeceğimi beyinlerimle kazınmıştı. Bu net kararlı tavrımın, zebaniler üzerinde lehime etki yaptığını söyleyebilirim. Artık onların moralini bozan, psikolojikmen onları etkileyen rahat tavrımı ısrarla tekrarlıyordum. Tartışmalar arasında aynı rahatlık içinde ve onu yansıtır bir şekilde "avukatımı istiyorum" yönlü şeyler söylüyordum. Onların cevabı da doğal olarak, yani beklediğim "bu a.... kodüğümün çocuğu fazla Amerikan filmi seyretmiş" yönlü şeyler oluyordu. Kendilerince alay ediyorlardı fakat alay eden bendim. Çünkü ülke gerçekliğimizi ve zebanileri tanıyorum. Buna rağmen "yasal haklarımdan" bahsediyor ve dayatıyordum. Burjuvazinin kendi koyduğu yasaları birçoğu kez herkesten önce kendisinin çiğnediği bir gerçekliktir. Buna rağmen, yasalarla belirlendiği yutturmacası sayılabilecek "yasal kişisel haklarımız"ı sonuna kadar dayatmalıyız. Örneğin, poliste kişinin SUSMA HAKKINI KULLANMASI sözde yasal bir hak. İsteyen sözde SUSMA HAKKINI KULLANABİLİR ve yine sözde konuşmaya zorlanamaz. Fakat gerçek durumun bu olmadığını, zorla işkenceyle, adeta insanların "kınalı keklik" soyundanmışçasına bir şeylere zorlandığını hepimiz biliyoruz. (Bilindiği gibi, avcıkınalı kekliği, kekliklerin soydaşlarının bulunduğu uygun bir mekan götürür. Kekliği orda uygun bir yere bırakır ve pusuya yatar. Keklik ötmeye başlar. Bir süre sonra kekliği duyan soydaşları başına toplar. Avcı da avını gerçekleştirir. Zebanilerin, sorguda kimilerine, "öt bakalım.... öteceksin, seni öttürceğim...." türü şeyleri buradan kaynaklanıyor.) Zorlamalarına boyun eğmeyip, susma hakkımızı kullanmalı ve bunun da aynı zamanda "kişisel yasal hakkımız" olduğu yüzlerine haykırılmalıdır. Yine avukatımızın çağrılması sözde yasal haklarımızdır. Ama bunu keyiflerince uyguladıkları bir gerçekliktir. Çok az insana avukatıyla görüşme hakkı kullanılmaktadır. Şubelere düşen her yoldaş şu iki noktadaki talebini döne döne ısrarla vurgulamalıdır. Birincisi, SUSMA HAKKINI KULLANMAYI HİÇBİR ŞEKİLDE İFADE VERMEYECİM. İkincisi, AVUKATIMLA GÖRÜŞMEK YASAL HAKKIMDIR. AVUKATIMLA GÖRÜŞMEK İSTİYORUM. Avukat

konusunda zebaniler şunu diyeceklerdir. "Sen CMUK Kapsamında değilsin. O CMUK kapsamındaki sanıklar için geçerlidir." Cevapları bu ve buna benzer şeyler olacaktır. Cevapları ne olursa olsun, istemimizi ısrarla yenilemeliyiz. Avukatın gelip gememesi önemli değil, önemli olan kararlı direnişimizle ve bu istemle SORGUYU KİTLEMELİK, zebanileri acizleştirmek, sorguyu inisiyatifimizde tutmak ve irademizle yönlendirmektir.

Odadaki sorgu seansı bir hayli uzun sürdü. "Tezgaha yatıracağız, görürsün gününü" türü tehditler sıklaşmaya başlıyor, buna karşılık ise benim cevabımda net, açık ve ısrarla aynı. "İşkencelerinizden ve sizden korkmuyorum. Yapabileceğimi her şeyi yapabilirsiniz. Tavrımda en ufak bir değişiklik olmayacaktır." Bunun üzerine en son küfür ve hakaretlerle birisi "götürün bunu" diyor. Tezgaha götürüleceğimi düşünüyorum. Alındığım andan itibaren buna hazırlıklıyım ve bekliyorum. İşkence tezgahında da bağımamayı kafamda tasarlıyorum ve karar alıyorum. Fakat, hayır tezgaha götürülmüyorum. Tim 8 odasına, şoförün de bulunduğu yere götürülüp, duvarın dibinde, dolabın köşesinde bekletiliyorum. Bir süre sonra zebaniler sürüsü yine geliyor. Daha önce aramızda geçen diyaloglar tekrarlanıyor. Bu sefer hem onlar bağırıyor, hem de ben bağırıp çağırıyorum. Kendilerince beni küçümsemek ve kendime olan güvenimi olumsuz yönde etkilemek amacıyla "sen kendini ne bok santyorsun. Sen general misin?", birbirlerine hitaben "Doğan Güreş'i indirceğiz... onun yerine getireceğiz." sözleri gelişi güzel söylüyorlar. Bu seansa öncekinin benzeri gibi geçiyor. Senas sonunda, "böyle konuşuyorsun. Bakalım Dervişçe direnecek misin?", "Göreceğiz" dedikten sonra yanımda birkaç kişi (daha sonra konuşmalarından 3 kişi olduklarını anlamıştım), "kesinlikle uyutulmayacak" talimatı verilerek bırakıldı ve gidildi. Sonraki gün de sabah, az önce yanımda olan ve odadan çıkartılan şoförde bırakılmıştı. Bunu tabi sonraki süreçlerde öğrendim.

Üçüncü seansa biraz daha ellerindeki kozları kullanarak, açarak, kod ismimi vs.lerini söyleyerek yanaşılıyor. Baştan beri söylediklerimi tekrarlamam üzerine, "o kadar yiğitsen, konumunu söyle. Ben buyum de ama yine ifade verme" türünden komik şeyler söylemeye başladılar. Burdan hareketle akillarınca benim konumumu, işlevimi ve bazı örgütsel ilişkileri öğrenmeye çalışıyorlardı. Üzerimde bulunan anahtarların "hani kapıdeliklerine ait olduğunu, örgütün mali sorumlusu mu yoksa kurye mi olduğumu" vs. vs. şeyler soruldu. Hepsine cevabım aynıydı. "SUSMA HAKKINI KULLANMAYI İSTİYORUM VE İFADE VERMİYORUM".

Bu seanslardan sonra uykusuzlukla beni çöktürmeye karar vermiş olacaktı ki tam (7) gün uyutulmadım. 3 kişi sürekli bulunduğum odada kalıyordu. Görevleri, beni uyutmak. Bir de, yükseğe bir yerden kelepeçyle tek elimden kalorifer borusuna bağladılar. Tezgaha almamaları doğrusu beni şaşırtmıştı ve hâlâ "niye almadılar" diye düşünmüyordum değilim. Tezgaha almaları durumunda da tavrımda en ufak bir değişikliğin olmayacağı, ordaki her tutumumda belirgin ve açıktı. Yine de tezgaha almamaları kafamda bir soru işaretidir. Yine üçüncü gün avukatımla görüştürülmeme beklemediğim bir davranıştı.

Avukatımla görüştürüldüğüm ana kadar şekerli su da verilmiyordu. Avukatıma, "açlık grevindeyim, şekerli su da verilmiyor" dedim. Zebanilerde ordaydı. Tartıştık. O günden sonra şekerli su verilmeye başlandı.

Yukarda, uykusuz kaldığım 7 ün boyunca, zaman zaman siyasal tartışmalara girdim. İstedğim tartışmalara girip, yürüttüm, istemediklerim karşısında cevap vermeme, susma tavrımı takındım.

Benden önce yakalanıp, direndiğini bildiğim yoldaşlar için, küfür ve hakaretlerle "çözüldüler, ötüler, her şeyi anlatırlar. Kim direndi ki?" türünden benim için beş paralık değeri olmayan, hangi amaç ve niyetle yaptıklarını bildiğim, sözler sarf ettiler. Bu türden sözler sarf ederken direnen yoldaşların iradeleri karşısında yeniik düşüncelerinin kabulü ve bu yoldaşların güçlü iradelerine içten içe saygı beslediklerini sezindim. Bunlardan biri de Ali Gülmez yoldaşı. Ali Gülmez yoldaşı bir yandan küfür ve hakaretler yarparken, bir yandan da yoldaşın görkemli direnişinin zebanileri acizleştirdiğini konuşmalarından sezindim.

Bilindiği gibi Ali Gülmez, Şişli'deki banka soygunu sonrasında yakalanıp 8 gün üst katta bekletilmiş. Zebanilerin konuşma arasında ağzılarından kaçırıldıkları ve kendi deyişleriyle son yıllarda ellerine geçen TKP(ML)-TİK-KO'culardan "en fazla yüklenicileri" adamdır. Vaşşes ödülleriyle yüklenmişlerdir. "Buz yönteminin" uygulandığı istisna insanlardan biridir. (Buz yöntemi, Gayrettepe'nin ayrı bir odasında-bu büyük buzhane bölümü olabilir- insanın bu kalp damarına konması ve böylece

bekletilmesi. Buzun donduruculuğuyla, insanın iç organlarının fonksiyonlarını yerine getiremez duruma getirilmesi, iç organlarının sakatlanması amaçlanmaktadır.) Ali Gülmez 8 gün hiç uyutulmamış, en doğal gereksinimi olan tuvalete dahi götürülmemiş, susuz bırakılmış, su dahi kendisine çok az ve uzun aralıklarla verilmiş. Yoldaşa çok yoğun fiziki yüklenilmesi uykusuzluk ve susuzluk sonucunda yoldaşın doğal insanı davranışlarını zebaniler anlatarak kendilerince Ali yoldaşa alay etmeye, küçük düşürmeye çalıştılar. Gülmez yoldaş, sevdiğim, değer verdiğim, yürek yüreğe yaşamın çeşitli alanlarını paylaştığım yoldaşlarımdan biriydi. Anlatılanlarla yoldaş gözümde küçük düşürülmeye çalışılmıştı. Ama tam tersine Gülmez'e olan sevgim-saygım daha da yoğunlaştı, daha da arttı. Yoldaş, kişiliğiyle, mücadelesiyle, tavizsiz direnişiyile, fazlasıyla sevgiyi hak eden bir insandır. Zebaniler yoldaşın uykusuzluktan kaynaklı (ki uykusuzluğun ileriki aşamalarında, irade dışı anlık düş görme olayı yaşanabilmektedir. Kendim biriki kez dışarda sevdiğim insanlarla birlikte geziyordum gibi şeyler gördüm. İradi olarak hemen o durumdan sıyrılmaya çalıştım. Başardım da. Zebaniler bunun farkına dahi varamadılar.) Kendi ailesinden sevdiği insanları sayıklaması ve susuzluktan sanki şişeden su içiyormuş gibi ses çıkarmasını taklit ederek, alay etmeye çalıştılar. Ama şunu da itira fedemeden duramadılar. "Ali Gülmez yurt dışında kalmaz, o uslanmaz. Kesin gelecektir. Ama bu sefer elimize geçirirsek, onun kurtuluşu yok. Onu kesin öldüreceğiz." "Evet, Ali Gülmez yoldaşın mücadeleye bağlılığını, kararlılığının ve zebanilerin acizliğinin en açık ifadesi. Gülmez yoldaşın 15 günlük yoğun işkence ve açlık greviden sonra getirildiği DGM'de, avukatına söylediği söz -kendisine has o üslu buyla- "CANAVAR GİBİYİM" dir. Evet o zaten hep canavar gibidir.

Proletarya partisinin, militan, kararlı Ali Gülmezleri yaratıp çoğaltmasına fazlasıyla ihtiyaç ve gereksinim vardır. Zafer böyle değerli kadroların omuzlarında yükselecektir.

Yedi gün, yukarda uykusuz bekletildiğim süre içerisinde, behirttiğim gibi çeşitli konulara ilişkin ideolojik, siyasal tartışmalarda bulundum. İdeolojik-siyasal görüşlerimde taviz vermedim. Tartışmalarda avizleşip küfür ve hakaret etmeleri gündeme geldi. Acizleştiklerini üstüne basa basa belirttim. Tartışmayacağımı belirtir, sustum. Yukarda bulunduğum süre içerisinde her gün belli aralıklarla gelip, benim tavrımı ölçücü, ifade verip vermeyeceğimi, ruh halimi, moralimi ölçücü konuşmalarda bulunuyorlardı. Yine yukarda kaldığım süre içerisinde, belli aralıklarla yakalanışım "tesadüf ve tombaladan çıktığı" biçiminde bilinçli empoze edildi. Sözde o yerde sakallı birine (ben sakallı değildim.) Pusu kurmuştu. Ben de tombaladan çıkmış ve tesadüfen pusuya düşmüştüm ve beni görünce şüphelenmişler. Ve beni yakalamışlar. "Bu bana bilinçli empoze edildi. Düşman yakalanış nedenimi, bilgi kaynağımı, takibe nereden başladığını bilinçli olarak gizlemeye çalıştı."

On dört gün subede tutuldum. SUSMA HAKKINI KULLANMAYI İSTİYORUM VE İFADE VERMİYORUM. Önume sunulan ve imzalamam istenen yakalanma tutanağı vb. belgeleri imzalamama. Yazılanları kabul etmeyen, red eden anlamına gelen "İMZALAMAKTAN İMTİNA EDİYORUM" diye yazıp onun altına da adımı yazdım.

Savılığa getirildim. Açlık grevini, DGM koridorlarında, ailemin getirdiği süt ve bisküvü ile açtım coşuk sevincim harikaydı. Tek kelimeyle, düşmana esir düşmüş fakat teslim olmamıştım. MUTLUYDUM. Zebaniler karşısında ideallerimi, inancımı, sevdiklerimi korumuş, kendi kendimin inkarına yönelmemiş, düşman önünde "Aman dileyip" secdeye gelmemiştim. Böyle bir olasılığa benim için geçerli değildi ve olamazdı. Alındığım andan, son ana kadar başım dik, meydan okuyan, tavizsiz, kararlı tavrımı sürdürdüm. Savcılığa çıkarıldım ve ygun bir ifade verdim.

Şimdi, tecrübe bağlamında şıklar halinde sıralayalım.

a) Her yoldaş, mücadele seyri içerisinde her an düşmanın eline geçebileceğini bir an bile aklından çıkarmamalı, sınıf savaşımının en çetin alanlarından biri olan, işkencehanelerde kızıl direniş geleceğini sürdürebilmek için ideolojik BİLİMSEL İNANÇLA Knedini hazırlamalı, donatılmalıdır.

İşkenceyi ve işkenceciyi öncelikle bilincimizde ve yüregimizde yenilgiye uğratmalıyız. İşkence ve işkenceciden korkmak bilincimizdeki, yüregimizdeki korku duvarlarını yıkmak gerekli ve şarttır. İnsanlık suçu olan, işkenceninintişirini yarparken bazen farkında olmadan işkencenin "korkunçluğu" çeşitli yazınlarımızla işlenilmekte genç, deneyimsiz, bazı yoldaşlarımızın yüreğine korku tohumlarını ektiğini düşünmekteyiz. Bu tohumların sürüyor. Önce

ğin, Saygon zindanlarındaki işkenceleri ve direnişi anlatan "DİRENME SA VAŞT" adlı romanı genç, yeni devrimci olan bir insana verip okutduğumuzda o kişiye yarar değil, zarar vereceğini düşünmekteyim. Bu romanı ileri bir aşamada okuması gerekir. Bu örnek somut, kendi pratiğinden bir derstir. 80 süreci öncesinde, bu romanı yeni devrimci olan bir genç bayan yoldaşa vermiştim. Yoldaş bu romanı aldı, okudu. Daha sonraki randevumuzda, "ben kitabı okuduktan sonra, kendimi sorguladım. Kendimi bu işkencelere dayanabileceğim güçte görmüyordum. Hiç kimseye de zarar vermek istemiyordum. Bu yüzden ben devrimciliği bırakmaya karar verdim." dedi. Kendisini ikna amaçlı tartışmalarını sonucu değiştirmeydi. Ve mücadelenin daha içine girmeden bıraktı.

İşkencenin teşhiri yapılırken, bilinçlere ve yüreklerle korku tohumlarının ekilmemesine özen gösterilmeli. İnsan iradesinin: insanın inancı uğruna katlanamayacağı acının olmadığı, acıya katlanmak, ölümü göze almak insanın fiziğiyle (kadın veya erkek, zayıf veya şişman.) hiçbir alakası olmadığı, tam tersine tamamen İNANCIYLA ilintili olduğu kavranmalıdır. İŞKENCE VE İŞKENCECİYİ TAMAMEN İNANCIMIZLA YENEİLİRİZ diğer etkenlerin hepsi dış faktörlerdir. Etkileyicilerdir ama belirleyici değildir.

b) Düşmanın eline geçildiğinde, yakalandığında kesinlikle paniklenmemeli olabildiğince soğuk kanlı olunmalı, alınış durumu gözönünde bulundurularak net ve açık cevaplar verilmeli, mırın-kırnıl ikircikli cevaplardan kesinlikle kaçınılmalıdır. İşkencehanede direnmiş olmak komünist olmak anlamına gelmez sadece kişilik ve düşüncelerinde tutarlı, inançlarına (bu inanç dini, anti-bilimsel bir inançta olabilirki böyle inanç sahipleri de işkencehanede direnilebilmektedir.) bağlı anlamına gelir. Ama bir komünistin değerlerine, inançlarına bağlı kalarak direnmesi şarttır. Direnmeyip çözülmüş durumda o kişinin komünist olmadığını somut göstergesidir. Proletarya öncü partisinin "üye"lerinden "kadrolarından işkencehanede direnemeyip, çözülenlerin komünist nitelikte olmadıklarından ötürü, otomatikmen safılarından uzaklaştırılmaları gerekir. Ve öncü partisinin, bu konudaki geleneksel tavrı oldukça olumludur.

c) Düşmanın eline geçildiği andan itibaren açıklık grevine başlanılmalı, direniş, burdan başlayarak örülmelidir.

d) Net ve açık bir tarzda SUSMA HAKKINI KULLANILDIĞI VE İFADE VERMEYECİMİNİ belirtmeli, yakalanma tutanağı vb. belgelerin altına "İMZALAMAKTAN İMTİNA EDİYORUM" diye yazılmalıdır.

e) Zebanilerle, gerekli gördüğümüzde konularda ideolojik siyasal tartışmalara irademiz inisiyatifimiz dahilinde girilebilir. Fakat gereksiz diyaloglardan atışmalardan kaçınılmalıdır.

f) Bugün DGM savıllarının, işkencecilerden pek farkları yoktur. Ve zaten ortak çalışmaktadırlar yakalanan yoldaşlar, hukuksal durumunu gözönünde bulundurarak durumlari uygunsu savcılıkta da "SUSMA HAKKINI KULLANMAYI İSTİYORUM VE İFADE VERMİYORUM" çekmecelerde tutulup, uygulanmayan yasalarda, söz de, sanığın, bu yasal hakkı da vardır.

İşkencehanelerde, zindanlarda "KIZIL DİRENİŞ GELENEĞİ"ni yükseltmeye her yoldaş hazır olmalı, kendini bu konuda donatmalı, bilincinde ve yüreginde öncelikle ZAER KAZANMALIDIR.

Sonuç olarak: Yıllar önce burjuva mahkemelerinde, söz olarak söylediğim sözlerimi yineliyorum.

İnsanlığın nihai kurtuluşunu sağlayacak olan, komünist topluma varmak için.

İnsanoğlunun soysuzlaşmaması, erdemleşmesi, "yeni tipte insana" dönüşmesi için.

Sömürüye, zulme, baskıya karşı çıkmak için. İnsan onurunun ayaklar altına alınmaması, insanlığın gelişimi için.

İnsan oğlunun, doğayla olan mücadelesinde insanoğlu için yararlı gerekli teknolojinin gelişmesi için.

Emperyalist savaşların son bulması, milyonlarca insanın katledilmemesi için.

Kısaca, onurludan, iyiden, güzelden yana olmak için, bu köhnemiş düzenin önüne silahlı güçle çıkmak ve köhnemiş düzeni parça parça tarihin çöplüğüne atmak için ... (ML) önderliğinde, onurlu mücadeleye katılmak için ileri!

Tarih, bu düzene karşı savaşları değil, savaşmayanları yargılayacaktır. Ve onurlu haklı savaşımızın bedellerini ödemesiye hazırız. Ve zafer, bedeller ödenerek etle-tumakla sökülüp kazanılacaktır.

İşkencehanelerde kızıl direnme ruhunu yataşalım!

İşkence ve işkenceciye karşı öncelikle zaferi bilincimizde ve yüregimizde kazanmalıyız!

Sistem iflas etmiş. Sömürü ve zulüm düzeninin temsilcileri ekonomik kriz içinde debeleniyor. Açmazlarını gizlemek, ömürlerini uzatmak uğruna sömürü ve baskı çendresini olabildiğince sıkıştırıyorlar. Geleceği, yani altın çağı yaratacak o muazzam gücün gelişini geciktirmek için son çırpınılarını yapıyorlar.

Yetmiş yılı aşan TC tarihi, egemen burjuva feodal ideolojinin iflas etmiş tarihidir. Evet resmi ideoloji tükenmiştir. Emperyalizmin dünya halklarına "sunduğu" yeni dünya düzeni, ne yerli usaklarını, ne de ağababalarını kurtarmıştır. İşçi sınıfı ve yoksul halkımızın ülkemize Demokratik Halk İktidarı taleplerini engellemeye yalan ve demagoji politikaları artık yanıt vermiyor.

Yarının mutlu ve müreffeh olacağı üzerine inşa edilmiş 70 yıllık masal mutlu sonla bitiyor... Düzen partilerinin seçim ve sandık oylaması da bitiyor, tükeniyor. Teşhir oldukça azgımlaşıyorlar. Hepsi bir ağız, hepsi bir safta. Emperyalist parabalalarına elpençe divan duruyorlar. Emir ve komuta zinciri içinde kulluklarını ifa ediyorlar. Dünya Bankası ve IMF buyruklarını cilalayıp "ekonomik istikrar paketi" diye yutturmaya çalışıyorlar.

Hükümetin açtığı ekonomik terör paketi ve özelleştirme, örgütsüzleştirme saldırılarının ceremesi yine işçilere, kamu emekçilerine ve yoksul halka yükletiliyor. Tıpkı 12 Eylül faşizmi altında uygulanan 24 Ocak kararları gibi. 5 Nisan kararları halka içirilmek istenen bir zehir. Bu zehiri içmeyeceğiz diyenler bunun panzehirini de bulmak zorundadır.

Günlerin lafa tahammülü yoktur. Her olayı, olguyu doğal mecrası içinde tesbit edip, çözümlerini de o mecrada içinde aramak zorundayız. Gerek dünya, gerekse ülkemizde gelişen toplumsal, ekonomik olaylar öylesine, hasbelka-

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Zehirin panzehiri!

der yaşamıyor. Mutlaka bir sınıfa, bir zümreye hizmet ediyor. Madem ki sınıflı toplumda yaşıyoruz, olayları sınıflardan soyutlamak mümkün mü? İşte panzehirin kerameti burada yatıyor. Sınıfsal saldırıya, sınıfsal tavır. Yerlerimizi ve saflarımızı netleştirmek zorundayız. Bir taraf emek, diğer yanda sermaye. Çıkarları taban tabana zit. Sermaye sömürüye dayanır. Sömürü işçinin emekgücünü hedef alır. Emek-sermaye çelişkisi uzlaşır bir çelişki değildir. Bu çelişki ancak sınıfsız toplum olan komünizm de ortadan kalkar.

5 Nisan kararları sermayenin sınıfsal saldırıdır. Bu saldırıları püskürtmek için işçi sınıfının siyasal ve ideolojik olarak yetkinleştirilmesi gerekir. Fabrikalara, kömür ocaklarına, tezgahlara sınıf bilincini taşımadıkça bu mücadele kalıcı başarılar elde edemez. Sermayenin saldırıları geri püskürtülemez. Sistemin sonuçlarıyla uğraştırmak yerine onun kendisini ortadan kaldırma bilincini verilmeli işçilere, emekçilere. Bu iktidarı düşünme, onu eline geçirme bilincinden başka bir şey değildir.

Tepkiyi örgütlemek zor iştir. Bunca baskı ve zulme rağmen "neden sessiz kalıyoruz, bu halk neden ayağa kalkmıyor?" sorusunu herkes

kendine, çevresine soruyor. Halkın, işçinin ayağa kendiliğinden kalkmasını beklemek subjektivizmdir, faydacılıktır. Peki komünistlerin, devrimci-demokratların, öncülerin görevi nedir? İşte zor burda dayatıyor. Görevimiz zoru başarmaksa niye yerimizde duruyoruz.

Dağınıklığı ve örgütsüzlüğü hızla üzerimizden atmalyız. Sistemli ve topyekün saldırıya, alternatiflerimizi öne çıkararak cevap vermiyiz. Zam ve özelleştirme furcasını tatlı gösterme ve halkı ikna etme propagandasını boşa çıkarmalıyız. Acı reçeteyi "tatlılaştırmak" için tek çareleri toplumu buna inandırmaktır. İşte bu nedenledir ki fedakarlık çağrısı yapıyorlar. Paketin kaderi bu düzlemde ki gelişmelere bağlı. O halde işçiye, yoksul halka, ekonomik terör paketinin sınıfsal karakterini açıklamak görevi önümüzde durmaktadır. Bütün düzen partileri evelmelerine rağmen sonuçta paketi savunuyorlar. Boyalı burjuva basını, özel TV'lerin yağcı yorumcuları hep bu düzeni kutsamak için çalışıyorlar.

5 Nisan kararlarına karşı Karabük, Zonguldak, Petlas, Petkim işçileri kıvılcımı tutuşturdu. Bu kıvılcımı ülke çapında yaygınlaştırıp merkezi eylemsellikler ve genel direniş ve grevlere dönüştürmek sınıf bilinçli işçilerin ve sınıf partisinin görevidir. Komünistler ve devrimci demokratlar bu konuda politika ve somut eylemsellikler üretmezlerse, sarı sendika ağalarının önderliğindeki egemen gerici anlayış tutuşan bu kıvılcımı her an söndürüp, düzene yedekleme tavrına girebilir. 1990-91 madenci grevi ve Ankara yürüyüşünün dersleri daha belleklerimizde capcanlı duruyor.

O halde haydi tepkiyi örgütlemeye, haydi zoru başarmaya.

Belediyeden atılan işçiler açlık grevinde

Adana/Özgür Gelecek- Seçimlerle el değiştiren Adana Anakent Belediyesi'nden 127 işçi atıldı. Seçim öncesinde hiçbir işçinin işten atılmayacağı vaadinde bulunan Belediye Başkanı Aytaç Durak, icraatına kadrolu işçileri atmakla, yeşil alan ve parklara imar vermekle başladı. İşlerine son verilen 127 işçi 16 Mayıs 1994 günü Adana Büyükşehir Belediyesi önünde süresiz oturma eylemine başladılar. İşçilerin bu direnişine katkıda bulunmak amacıyla imza kampanyası açılması, halkın sempatisini kazandı. Yüreğir ve Çukobirlik işçileri ile Tunceliler Derneği üyeleri direnişçi işçileri desteklediler. Pir Sultan Abdal Derneği Gençlik Kolu'nun türkülleri ise direnişçi işçilere moti-

verdi. Bu arada polis de boş durmuyor. Direnişin ikinci gününde Mücadele gazetesi muhabiri, üçüncü gününde ise Liseli Öğrenci Birliği'nden 4 öğrenci gözaltına alındı. Bu öğrencilerden birine yoğun bir şekilde işkence yapıldı. Bu olaylar işçiler tarafından "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni" sloganlarıyla protesto edildi.

Oturma eyleminin onuncu gününde polis direnişteki işçilere müdahale etti. 16 Mayıs'tan beri direnişlerini, belediye binası önünde pankart ve dövizlerle sürdüren işçiler polisin müdahalesini protesto ederek açlık grevine başladılar. İşçilerin bu direnişine katılma bu günün amacı bir eylem kampanyası başlatıldı. Direnişin am-

za kampanyasına destek ve ilginin yoğun olduğu gözleniyor.

Adana Valiliği işçilere 10 günlük belediye önünde eylem izni verdiğini 20.5.1994 tarihinde bu iznin bittiğini bu yüzden eylemin bundan sonrakini korsan olarak değerlendireceğini bildirdi. Buna karşılık işçiler gerekirse açlık grevine gideceklerini diğer birimlerde çalışanları eylemlerine desteklemeye çağırıyor.

Belediye işçileri, sabote girişimlerinin ve provokasyonların olabileceği, bu konuda işçilerin birlikte hareket etmelerinin önemini, aklını, fedakarlığını, az çözümlerini bilmiyor.

Bir Sümerbank işçisiyle özelleştirme üzerine

Elbistan/Özgür Gelecek- 1994 yılı özelleştirme programına alınan kamu kuruluşlarından biri olan Kahramanmaraş Sümerbank Tekstil Fabrikası'nda çalışan işçiler grupları halinde yıllık zorunlu izne çıkarılıyorlar. Konuyla ilgili olarak Sümerbank'ta çalışan 17 yıllık bir Sümerbank işçisiyle görüştük.

"Biz makinaları, veriminin iki katı bir verimle çalıştırdığımız halde yine de zarar ediyor deniliyor. Makinalarımız Nuh zamanından kalma hantal makinelerdir. Öyle olduğu halde, biz canımızı ortaya koyarak, üretim yaptık. Bizden alınan vergilerle devlet özel kuruluşlara krediler verdi. Onların makinalarını son teknoloji ile donattı. 1980 yılından beri bizim makinalarımızda hiçbir yenilik yok, devletin hiçbir yatırımı yok. Burada işçiler nasıl çalışır, üretim nasıl yapılır diye hiçkimsenin düşündüğü yok." diyor emektar işçi. "Peki, zarar etmiyor, ettiriliyor ise devletin özelleştirmek için uğraşmasının nedeni ne?" diye soruyoruz. Yüzünü buruşturarak yanıtıyor: "Bir kere yabancı emperyalist devletler yani ABD, İngiltere, Fransa, Japonya ve onların ülkedeki işbirlikçileri olan yerli usakları Sabancılar, Koçlar, Eczacıbaşılar, Alatonlar vs. iç pazara tek başlarına hakim olmak istiyorlar. Devlet onların bir dediğini iki etmiyor. Devlet onların devleti. Bir hak alma mücadelesinde, işçinin, memurun, öğrencinin karşısına devlet güçlerini yığıp coplattırken, TÜSIAD hükümeti tehdit ediyor. Başbakan gidip onlara, 'Sizi nasıl memnun edebilirim?' diyerek gönlünü alıyor. Bu istikrar paketi dedikleri paket, bana göre patronları memnun etmek için yapılmıştır. Patronların menfaatine ucu dokununca hepsi ayağa kalkıp hükümeti düşürmekle tehdit ediyorlar."

Son günlerde işçiler, memurlar, öğrenciler "Tansu ABD'ye" diyorlar. Bu konudaki düşüncelerini sordüğümüzda şu yanıtı ahyoruz: "Sadece Tansu değil, tüm iktidar, muhalefet, tüm düzen parlamentoları ve emperyalistlerin işbirlikçileri, patronlar hepsi gitsin. Biz canımızı ortaya koymuşuz. Bu ülke, bu insanlar bizim. Kürt, Türk, Laz, Çerkez, Alevi, Sünni, Şafi hepsi bizim insanlarımız. Kendi insanlarımızla birlikte onları bu ülkeden kovmaya kararlıyız."

Daha önce zorunlu senelik izne çıkarılan işçiler, parasız, pulsuz izne çıkarılmışlar. Sıra konuştuğumuz işçi ve arkadaşlarımızla, işçiler birlik olmuştur. Fabrikayı terketmemiş. "İzin paramızı almadan gitmeyiz! İzin de parasız ne yapalım?" diyerek direnmişler. Müdür "para yok" demiş. Ama işçilerin kararlılığını görünce izin paralarını getirip dağıtmış.

Freidmancı model, TC ekonomisi ve önlenemeyen çöküş

TC bugün büyük bir ekonomik krizle karşı karşıya. Fakat burada şunuda belirtmek gerekir. Ülkede yaşanan ekonomik kriz tek yanlı değildir. Yani bugün emperyalist sistem dünya çapında bir kriz yaşamaktadır. 1970'lere kadar dünya genelinde geçerli olan "Keynesci model" ya da "ithal ikameci" ekonomik politikanın iflasından sonra keşfedilen "Freidmancı model" ya da "ihracata yönelik üretim" adı altındaki yeni ekonomik politika mali sermaye kuruluşları olan IMF ve Dünya Bankası aracılığı ile sömürge ve yarı sömürge ülkelere dayatıldı. Biz de bu yeni ekonomik politikadan nasibimizi 1980'in 24 Ocak'ında aldık. Ve ardından 1980 12 Eylül AFC'si...

Bugün gelinen aşamada dünya genelinde "Freidmancı" model olarak bilinen ekonomik-politika iflasın eşliğine dayanmıştır. Özellikle 1990 yılından sonra sömürge, yarı sömürge yarı feodal ülkeler ihraç edilen sermaye, geri dönüşünü zamanında tamamlayamamaktadır. Sermaye hareketinin sağlanamayışı, emperyalistlerin krizin eşliğine getirmekle birlikte, yeni ekonomik politikaların arayışına gitmiştir. Ancak emperyalizmin içinde bulunduğu krizi "aşabilecek" yeni bir ekonomik politika henüz bulunamadı. Bu da yürürlükte olan ekonomik politikaların daha sert bir biçimde uygulanmasını emperyalist ve mali sermaye kuruluşları açısından zorunlu kılıyor. Bugün "5 Nisan kararları" olarak bilinen ekonomik paketin özünde "24 Ocak kararları"ndan hiç farklı değildir.

5 NİSAN EKONOMİK KARARLARI'NA NASIL GELİNDİ?

1991 yılına kadar sürdürülen kağıt üzerindeki büyüme sona erdi. Körfez savaşıyla birlikte krize giren dünya pazarı komprador burjuvaziye cazip gelmeye başladı. Emperyalistlerin dayattığı ihracata yönelik üretim durdu, komprador burjuvazi ve onların denetiminde olan devlet mali sermayeye borçlanıyordu. Bu borçlar ne yatırıma dönüşüyor ne de devlet kasasına gidiyordu. Alınan kredinin büyük bir kısmı "ha bitti ha bitecek" hayaliyle T. Kürdistanı'nda sürdürülen kırıltı savaşta, geri kalanı da komprador burjuvazinin uşakları olan bürokratların "zövki sefasına" harcanıyordu. İhracata yönelik "üretim yapan sektörler mali sermayeye hem bizzat kendileri borçlanıyor, hemde "teşvik kredisi" alabilme avantajından yararlanarak, devletten trilyonları aşan krediler alıyorlardı. Tabi bu kredilerle "ihracata yönelik" üretim yapma yerine ülkede uygulanan kur politikalarından yararlanarak

rantiyecilik yaparak zenginliklerine zenginlik katıyorlardı. Borçlanma sadece mali sermayeye değildi. Aynı zamanda devlet, hazinenin giderlerini karşılamak için, hazine bonolarını satışa çıkartarak, iç borçlanmaya gidiyordu. Bununla beraber "kur politikası" uygulanarak, dolara devlet eliyle müdahale ediliyordu. Bu da, hazinenin döviz rezervlerinin tükenmesine neden oluyor, alınan borçların belli karşılığı olan döviz rezervleri de spekülötlere aktılıyordu. Ancak alınan krediler "sağlıklı" olarak tekrar emperyalistlere geri dönmüyordu. Tabi bu durum mali sermayedarların kurumları olan, kredi notu belirleyen şirketleri harekete geçirdi. Ve Türkiye'nin kredi notu bu kurumlarca düşürüldü. Geleceğin su yüzüne çıkan ilk habercisiydi kredi notunun düşürülmesi. Hükümetin bazı "ekonomik müdahaleleri" de ekonominin gidişatına fayda etmiyor, sözüm ona "her türlü çabaya" rağmen ekonomi düze çıkmıyordu. Ekonomiyi düze çıkartmanın yolu vardı ama buna da komprador patronlar ve toprak ağaları izin vermiyordu. Ekonominin düze çıkartılması için çeşitli talimatlar gönderiliyordu. Tam da bu dönemde TC'nin kredi notunun 2. kez düşüşü dayatılan duvarın haberini vermekteydi. Emperyalistler, sermayenin geri dönmemesinden rahatsızlık duyarak, çeşitli talimatlar göndererek kredilerini kestiler. Bu durum komprador burjuvaziyi ve toprak ağalarını telaşlandırdı. Ülke gündemine seçimlerin girmesi, alınacak "ekonomik önlemleri" Nisan ayına sarkıtiyordu. Merkez bankasının "bütün müdahalesine" rağmen dolar 40 bin TL'ye dayanıyor, faizler çığınca artıyor, zaten zayıf olan milli burjuvazi, sağ kanadının küçük bir kesimi dışındaki kesimi sınıf değiştiriyor, bir çok sektörde üretim duruyordu.

Böylelikle ekonominin içinde bulunduğu durum bütün çıplaklığıyla açığa çıkmış oldu. Sürekli borçlanarak işleyen bir ekonominin geldiği son nokta. İşte bu ekonomik politika bugün TC'yi tarihinin en büyük krizinin eşliğine getirdi. 1980'de 10 sente muhtacı diyen TC bugün çeyrek sent kredi bulabilmek için cadı aracılığı ile kapı kapı dilen-

mektedir. İngiliz basını Tansuyu yüzüstü olarak nitelendirmektedir. TC'nin bugüne kadar aldığı borçların bu yıl ödenmesi gereken faizi, tam 17 milyar dolar! TC'nin kasasında olan para; SIFIR! TC'ye kredi veren- bütün yalvarmalara rağmen- hiçbir mali kuruluş yok.

Bugünkü sistemde, krizden "kurtulmanın" bir tek yolu vardır (tabi bu emperyalistler ve onun uşakları olan kompradorlar için geçerlidir.) O'da; bütün yükün emekçi kitlelerin sırtına yüklenmesi, emekçilerin sefilliğinin artırılmasıyla mümkündür. Zaten başka bir şeyi beklemek de eşyanın tabiatına aykırıdır. Başta emperyalist sistemden ve ona bağımlı olan komprador burjuvazinin ekonomik politikalarından kaynaklanan kriz yine emekçilerin sırtına yüklenmeye çalışılıyor. Hemde her zamankinden daha hayasızca ve daha kallesçe.

İstikrar paketi açıldığı anda kompradorların uşakları olan bürokratlar çok keskin söylemlere başvurdular. "Krizin yükü toplumun tüm kesimine eşit şekilde dağıtılacaktır", "Kararlar hiç kimse kayırılmadan uygulanacak." Fakat bütün bu söylemlerin demagojiden başka bir şey olmadığı gün geçmeden açığa çıktı. Bu söylemler; kitlelerin tepkisini törpülemek, düzen dışına kanalize olmalarını önlemek için sarfedilen palavralardan başka birşey değildir. Kompradorlara ve ağalara getirilen sözde yükümlülükler, "zenginler kulübü" olan TUSİAD'ın "Höt" demesiyle geri çekildi. Özelleştirmeyle gündeme gelen işten atılmalar, ücretlerin dondurulması, sübvansiyonun dondurulması, yatırımın kısıtlanması -sanki yatırım yapılmıyormuş gibi- vergilere ek vergi adı altında yeni vergilerin eklenmesi, tüketim maddelerine % 100'ü aşan zamaların yapılması, sosyal hakların kısılanması... vb. vb. uygulamalarla krizin tek sorumlusu emekçi kitleler ilan edilmiştir.

Paket açıldı açılmasına ama bir türlü dikiz tutturamadı. Ne dövüzdeki yükseliş, ne çığınca süren faiz yarışı, ne yüksek enflasyon, ne piyasalardaki durgunluk ne de "iflaslar" önlenemedi. Her derdin devası olarak sunulan istikrar paketinin üzerinden daha bir ay geçmediği halde ülkenin içinde bulunduğu buhranı gideremediği gibi emperyalist efendileri de memnun etmiyor. Kriz duracağı yerde daha da derinleşerek devam ediyor. Emperyalist efendiler ve onların uşakları kompradorlar daha radikal kararlar alınması için yeni yasalardan çıkartılmasını istiyor.

TC'önümüzdeki ay-

Sürekli borçlanarak işleyen bir ekonominin geldiği son nokta. İşte bu ekonomik politika bugün TC'yi tarihinin en büyük krizinin eşliğine getirdi. 1980'de 10 sente muhtacı diyen TC bugün çeyrek sent kredi bulabilmek için cadı aracılığı ile kapı kapı dilenmektedir. İngiliz basını Tansuyu yüzüstü olarak nitelendirmektedir. TC'nin bugüne kadar aldığı borçların bu yıl ödenmesi gereken faizi, tam 17 milyar dolar! TC'nin kasasında olan para; SIFIR! TC'ye kredi veren- bütün yalvarmalara rağmen- hiçbir mali kuruluş yok.

larda toplam borcunun faiz karşılığı olarak 17 milyar dolar ödemek zorunda. "Stand-by" anlaşması için ülkeyi "ziyarete" gelen IMF ve Dünya Bankası yetkilileri "yeni önlemlerin uygulanmasında kararlı davranılması ve vadesi dolan dış borç ödemelerinin zamanında ödenmesi..." için talimatlarda bulundular. TC "istikrar paketi" sayesinde IMF ve Dünya Bankası ile "masaya oturarak", "stand-by" anlaşması yaptı. Bu anlaşma sayesinde TC mali sermayeden 1994 yılı için 2 milyar dolar koparılabilecek. Ancak TC'nin alacağı 2 milyar dolarlık kredi ne 17 milyar dolarlık faiz borcunu, ne memur maaşlarını, ne bankalardaki mevduatların güvencesini, ne de iç borçları ödemeye yetmiyor. 5 Nisan kararları bile emperyalistleri memnun etmemiştir. Çünkü ülkenin kredi notu üçüncü kez düşürülmüştür. Bu bütün muslukların kapatılması anlamına gelmektedir. Kendi ayakları üzerinde duramayan, devlet erkini bağımsız olarak ve kendi gücüne dayanarak elinde bulunduramayan komprador burjuvazi ve toprak ağaları için büyük bir korkudur, kredi musluklarının sonuna kadar kapatılması.

TC bugün bu korkuyu yaşamasına rağmen ekonomideki kara deliği kapatılabilmek için hiçbir kaynak bulamıyor. Sömürdüğü emekçilerin alın terinden başka. Ancak görünen o ki emekçilerin sömürülmesi dahi kısa vadede TC'yi krizden kurtaramayacak. Bugün TC'nin yapacağı tek şey vardır. IMF ve Dünya Bankası ile imzalanan yapısal uyum programının hayata geçirilmesi ve daha "radikal" kararların alınması. Başka bir şey beklemek hayaldir.

Yapısal uyum programına göre 1) % 100 üzerinde hiper enflasyon görülecek, 2) Ortalama dolar kuru 50 binin üzerinde benimsenecek, dövize müdahale edilmeyecek. Yani serbest kur politikası uygulanacak, 3) İç ve dış borçlanma dondurulacak ya da frenlenecek, 4) Ücret artışları askıya alınacak, 5) Büyüme hızı sıfır ya da eksi derecede olacak. Bütün bu kararlar "5 Nisan"da alınan kararlara ek olarak uygulanmaya kdpula-

cak. Emperyalistler ve onların uşakları bunlara "önlem" demektedirler. Bütün bu "önlemlerin" emekçilere nelere mal olacağı ve yükün kimin sırtına atıldığı gün gibi ortadadır.

Diğer yandan danışıklı olarak sürdürülen TC ile onun güdümünde olan sarı sendika ağaları arasındaki asgari ücret tartışmasının "fos"la sonuçlanacağı ayan beyan ortadadır. Sarı sendikalar işçileri yine satacaktır. Çünkü onların görevi işçilerin haklarını savunmak değil, patronların çıkarlarını gözetmektir.

5 Nisan ekonomik kararlarından sonra gündeme gelen banka iflaslarına gelince. Bu iflaslar danışıklı olarak yapılan bir anlaşmadır. Halkın mevduatlarını paravan bankalar aracılığıyla çalarak emperyalistlere olan borçlarını ödemek için kaynak sağlamaya çalışılmakta ve diğer taraftan gündeme gelecek döviz kuru artışları ile birlikte küçük mevduat sahiplerinin dövizlerinin değer kazanmasını önlemeyi amaçlamaktadır. Yani ülke içindeki bütün dövizleri -yastık altındakilerin bile- dövize verilen yüksek faiz aldatmasıyla kurulan paravan bankalarda toplayıp halkın cebinden çalınması amaçlanmaktadır. Ki şu ana kadar yapılanlar da bu politikanın ürünüdür. Bankaların gerçek anlamda iflas ettiği demagojiden başka birşey değildir. Ki bugün "cadı Tansu" "mevduat garantisi" adında bir yasa çıkartarak küçük mevduat sahiplerini ikinci defa kandırma- yı amaçlamaktadır. Halkın bankalardaki mevduatlarına neye dayanarak güvence verdiğini sormak gerekmez mi? Memur maaşlarını ödemek için kaynak bulamayan fakir fukara (Fak-Fuk) fonundaki paraya el koyarak maaşları ödemeyi düşünen "cadı" acaba halkın mevduatlarına nasıl güvence sağlamaktadır? Önümüzdeki günlerde yeni paravan bankaların "iflas" etmeyeceğinin garantisini kimse veremez. Devletin kasasında beş kuruş olmadığı halde bankaların 1 KATRILYON'u aşan mevduat tutarlarına devlet güvencesi vermek aymazlıktır.

Yazımızı İngiliz basınında yer alan bir haberden aktararak yaparık noktalamak istiyoruz. "... Bu dönem zenginlerin daha zengin olacağı, yoksulların yok olacağı (abç) bir dönem. Bu süreci aşmaya çalışacağız. Her şey politik sistemin ayakta kalabilmesine bağlı (abç)..." "Türkiye'de ki herkes bu krizi Türk ulusunun durdurulmayan büyük yürüşünü bölen, küçük bir engel olarak nitelendiriyor. Ancak bunun çok daha ötesinde kötü ve acı günlerin kendilerini beklediğinden henüz haberdar değililer..." (abç)(16-5-1994 Cumhuriyet)

Yani ülke içindeki bütün dövizleri -yastık altındakilerin bile- dövize verilen yüksek faiz aldatmasıyla kurulan paravan bankalarda toplayıp halkın cebinden çalınması amaçlanmaktadır. Ki şu ana kadar yapılanlar da bu politikanın ürünüdür. Bankaların gerçek anlamda iflas ettiği demagojiden başka birşey değildir. Ki bugün "cadı Tansu" "mevduat garantisi" adında bir yasa çıkartarak küçük mevduat sahiplerini ikinci defa kandırmayı amaçlamaktadır.

Yeni bir kargaşaya tanık oluyoruz. Tozdan dumandan feran okunmuyor. Devekuşu gibi kellemi kuma gömmüş, olmayacak hayaller kuruyordum, uğultuyu duyunca çıkarmak zorunda kaldım.

İnsan, esas ögedir. Her şey insan içindir. Ekonomi, edebiyat, politika, felsefe, parti, devlet... vs. insan içindir. Partiye ve sınıf mücadelesine neden önem veriyoruz? İnsanı dönüştürmenin, yenilemenin, donatmanın en etkin araçları oldukları için. Doğanın tahribine isyan ediyoruz. Neden? İnsan doğadan geldi, doğaya yaşayacak, doğa zeminine basarak yükselecektir. Sağlam ve yemyeşil olması gerekiyor zeminin.

Bizi muhasımlarımızdan ayıran temel hat, insana yaklaşım hatıdır. Her şey kâr ve egemenlik içindir. Kâra ve egemenliğe hizmet eden her araç, meşru ve mübahır. Herşey parti ve devlet içindir; parti ve devlet, kâr ve egemenlik içindir. Aslıyan büyümedir. İşte, insanı ve doğayı, umudu ve geleceği tahrip eden anlayış. Can bedeli hesaplaşmalara girdiğimiz anlayış. Devrimci sınıf mücadelesinin amacı nedir? İnsana ve doğaya karşı işlenen suçları ortadan kaldırmak; mevcut ilerleyiş, kösteklerinden kurtararak altın ilerleyişe dönüştürmek.

Görüldüğü gibi amaç temiz ve yücedir. Amaca varmak için başvurulacak tüm araçlar, bu temizliğe ve yüceliğe uygun olmak zorundadır. Bizi Makyavalizm, kapitalizmden, faşizmden ayıran temel hatlardan birisidir bu.

İnsanı kurtarma ve ilerleme adına, insanı tahrip eden bir araçta başvuruyorsunuz. Bu hata açığa çıkıyor. Bir Büyük Toplantı oluyor. Bu toplantıda hatanı kabul ediyorsunuz. İşlediğin ve kabul ettiğin hatanın, çapını, anlamını, vahamet derecesini kavrayamıyorsunuz ama. Kavrayamadığın için de, o ana kadarki görevlerinden ve delegeliğinden çekilmiyorsunuz. Hatayı kabul etmek ve çekilmekten geçmez, hatayı düzeltmenin ilk adımı. Bunu yapmıyorsunuz. Bunu yapmadığınız gibi, üstüne üstlük, bir de adaylığı koyuyorsunuz ve Büyük Toplantı'nın çoğunluğuna seçiliyorsunuz. Ne diyelim şimdi buna? Berekalah diyelim.

Birçok insan, asıl hatanın kim olduğunu henüz bilmiyor. Asıl hatalı, Büyük Toplantı dediğimiz OPK'dır. OPK, hatayı dinliyor, eleştiriyor. Ama kendi geleceğini dinamitleyen iki büyük hata işliyor. 1- Bu hatanın, birlik adına halktan gizlenmesi kararını alıyor; 2- bu hatayı yapan insanları MK'ya seçiyor.

Halka karşı işlenen suçun halktan gizlenmesinin ne demek olduğunu biliyor musunuz? Bilmiyorsanız devrim yapamazsınız. Yaparsanız bile, yaşatamazsınız o devrimi. OPK'dan bir yıl sonra patlıyor olay. Öyle öğreniyoruz. Ben çocuk değilim. İlginc katakullilere tanık olmuş, haylice kartlaşmış bir adamım. Bu olay durup dururken, nasıl oldu da patladı? Bu olayın gizlenmesi için OPK'da uzlaşmadınız mı? Birbirlerinizi en üst komiteye seçmediniz mi? OPK'nın seçtiği komitede bir yıl beraber yürümediniz mi? Aniden, nasıl ol-

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Herkes yeterince konuştu, şimdi adım atılmalıdır

du da patladı bu iş?

Parti içindeki iki çizgi mücadelesinin sürekliliğini kabul etmeyenlerin, daha doğrusu kavramayanların, bunu kavramaları biraz güçtür. Herkes, uyumlu, sakin anlarda, iki çizgi mücadelesinin olmadığını sanır. Bu, hayatın ya da diyalektiğin enayi yerine konulduğu en büyük enayiliktir. İşe, pedersahi, Asyatik öğelerin karıştığı; teorinin ve sınıf dürüstlüğü'nün geri plana itildiği anlarda, çizgi liderleri, birbirlerini en keskin silahlarla, en zayıf yerlerinden vururlar. Mehmet Şehu ya da Lin Biao gibi, ajan olmadığın halde, ajanlığa mahkum edildiğin durumlar da olabilir.

Merkez Komitesi'nin yayınladığı bildiriye okuyunca, 'tarih tekrâr ediyor' demekten kendimi alamadım. İnsanı, sağduyuyu ve alçakgönüllülüğü arayıp durdum satırlarda. Bulamadım. Varyansın ediyor 'Mafyacı Hizip' diye. 'Mafyacı Hizip' dediğin insanların birliğe birlik çalışmalarına girdiğini, onları MK'ya seçtiğini, onların hatalarının halka açıklanmaması konusunda onlarla uzlaştığını ne çabuk unutuyorsunuz? Neden makul, alçakgönüllü ve ıknacı olmuyorsunuz eleştirilerinde? Her insanın niteliğini, her zaman, o insanın işlediği vahim hata mı belirliyor? Senin hatayı tedavi etme diye bir sorunun yok mu? Bildiri, insanın aklına, birikmiş husumetlerin patlaması kuskusunu getiriyor. Bu patlamada, sözkonusu hata, bir mızrak başı gibi kullanılıyor. Yanlıyın mu-yum yoksa? Keşke bu arkadaşlar bu bildiriyi, hatanın açığa çıktığı gün yayınlasalardı. Bildirideki hatalar bizleri bu kadar ezmediler.

Halka karşı bu vahim hatayı işleyen arkadaşların, bu sorunu parti içinde halletmeyecek cepheden-bayrak açmaları, ayrılıp gitmeleri kötüdür. Bu arkadaşlar bu davranışlarıyla, kendi hatalarını kavramanın, başkalarının hatalarını açığa çıkarmanın ve birliği güçlendirmenin yollarını tıkamış oluyorlar. Cesur, alçakgönüllü bir tutum değildir bu. İyi bir komünist, çok vahim bir hata işlemiş iyi bir komünist, sevmediği bir Merkez Komitesi'nin yönetimi altında, partiyeye hesap vermektense kaçır mı? Kötü bir geleceği tekrarlıyorsunuz. Parti içinde sebat etmeyi değil, partiden

kaçmayı tercih ediyorsunuz. İnsanların tek tek güzel davranışlarının toplamından oluşur güzel gelenekler.

Tüm bildiriler, ateşe körükte koşuyor. ATİK Konseyi'nin ki hariç. Herkesin, ATİK Konseyi'nin bildirilerinden öğrenmeye ihtiyacı var. Fazla bağırın ve yumruklarıyla masa tahtasını zorlayan insanlara dikkat edin. Kargaşadan korktuğumu sanmayın. Politika üretin, insanı derinleştirin, kitle inisiyatifini ön plana çıkaran kargaşalardan yanayım. Bu kargaşa bile bir müsibettir ve bin nasihattan iyidir. Ama yöntemlere dikkat etmeliyiz. Bildiriler nalıncı keserine benziyor. Hatayı, sahibine bakmadan eleştirmeliyiz. Kitle yayın organının tavrı iyi değil. Bu tavrı, parçalanmaya hizmet ediyor. Bir tarafı konuşturup diğer tarafa sansür uygulamanın birliğe hizmet etmeyeceği bilimlidir. Gazeteye yönelik baskın tavrı ise tehlikelidir. Bu tip yöntemlerin, topyekün, karşısına dikilmeliyiz. Halk içindeki çelişkilerin çözümünde, zorbalığın yıkıcı etkilerine ilişkin verilen vaazlardan kulaklarımız az mı çektik?

Herkes yeterince konuştu. Şimdi adım atılmalıdır. 1- Hatayı işleyen ve partiden ayrılan arkadaşlar, özleştirelerini yazılı hale getirmeli, cesur ve açık yürekli bir tavırla partiyeye ve halka hesap vermeli, daha önceki görevlerinden çekilmeli, kendileriyle birlikte ayrılan arkadaşların safına dönmeye yardımcı olmalı. Uzun, devrimci geçmişine ve sınıf mücadelesine saygınlık bir gereğidir bu.

2- MK- bu arkadaşlara karşı geliştirdiği düşmanlık ve dışlama politikasından vazgeçmeli, kendi geçmişinin özleştirelerini yazılı hale getirerek halka açıklamalıdır. Kendi hatalarını sık sık hatırlatmayan insanların ve organların, alçakgönüllü olmaları, insafli olmaları zordur.

İnsanların uzun ve güzel devrimci geçmişlerini, insanlığa hizmetlerini, onların devrim için işlediklerini unandırmaları bir vahim hataya kurban edemeyiz. Aslıyan hatayı çarmıha çekmek. Topyekün inkâr ve afarozdan uzak durmalıyız. Cizvit papazları gibi davranamayız.

3- Bir konferansın işlediği vahim hatayı, bir başka konferans mahkum edebilir ancak. Birlikmiş hatalar ve sorunları halledecek, birliği pekiştirecek, MK'yı yenileyecek yenibir konferansa ihtiyaç vardır. Bu, birinci kongre de olabilir.

Bu partinin güzel bir geçmişi vardır. Sağlam demokratik prensipleri vardır. Açıklığı, halka hesap vermeyi seven bir partidir. İki çizgi mücadelesini, demokratik yapısını, canlılığını ve gönüllü disiplininin şahdamarı olarak görür. Çalkalanmaktan, tabanın tepesine karşı isyanından fazla korkmaz. Disiplinini demokrasiyle güçlendiren ve gözünün bebeği gibi koruyan bu partiden korkmanın gereği yoktur. Sekreterlerini ve Merkez Komitelerini sürekli değiştiriyor. Bu iyidir.

Herkes yeterince konuştu. Şimdi adım atılmalıdır.

Bakış'a dair

Köşe yazarımız Muzaffer Oruçoğlu'nun "Herkes Yeterince Konuştu, Şimdi Adım Atılmalıdır" başlıklı yazısı, mayıs ayı ortalarında elimize ulaştı. Marksist inceleme yöntemi gereği her şey ve her olgu kendi koşulları içerisinde değerlendirilmelidir. Bu yüzden, yazarımız Oruçoğlu'nun, bu yazıyı, dergimiz Partizan'ın 17. sayısında iki taraflı belgeleri okuyamadan kaleme aldığı gözönünde bulundurulmalıdır.

Herhangi bir yanlış anlamaya meydan vermemek amacıyla, bazı hususları belirtmekte fayda görüyoruz:

1. Gazetemizin yayın ilkesi gereği ve ilk sayı-

mızda da açıkladığımız gibi, imzalı yazılar imza sahiplerini bağlar.

2. Gazetemiz, yazarımızın bahsettiği şekilde yanlış davranmamıştır. Yani bir tarafın bildirisini basıp diğerini basmama gibi bir tutumumuz yoktur. Gazetemiz, Marksist-Leninist-Maoist politikası gereği, proletaryanın partisinin çatısında yaşanan dejenerasyona karşı çıkmıştır. Bu anlamda hem darbeciliğe hem de...ticareti yapanların bu görüşlerine yer vermemiş, özünde aynı olan her iki burjuva anlayışa karşı tavrı almıştır. Gazetemiz, bu özünde aynı olan her iki burjuva düşünceye karşı yanlıdır ve proletaryanın tarafındadır. Bu taraflılığı, kendisini Öncü'nün iradesine olan inanca somutlamıştır. Zira, en büyük demokrasi, proletaryanın demokrasisi bunu emreder.

3. Yazarımızın sözettiği ATİK Konseyi imzalı bir bildiri elimize geçmemiştir. Böyle bir bildiri olmadığı da söylenmektedir. Eğer böyle bir bildiri varsa, şu anda elimize geçmediği için değerlendirilemez. Ama eğer yazarımızın kastettiği, "MK" kuyrukçusu "TKP(ML) YDB" imzalı 20 Nisan 1994 tarihli bildiriye, o zaman yazarımızın yazdığı mantığının kendi içerisinde çok çelişkili olduğu açıktır. Zira sözkonusu bildirisinin, yazarımızın eleştirdiği 18 Nisan 1994 tarihli "TKP(ML) MK" imzalı bildiriden farkı yoktur. Fakat, yazının bütünlüğü gözönüne alındığında yazarımızın böyle bir mantık hatasına düşmeyeceği inandırıcıdır.

4. Yayınevimizin çıkarmış olduğu Mayıs 1994 tarihli Partizan dergisinin 17. sayısında (dergimiz çıktığında Oruçoğlu'nun yazısı henüz gelmişti),

iki tarafın da belgelerini yayımlayarak, okurlarımıza, olguları belgelerıyla ve bilimsel bir şekilde inceleme fırsatı sunduğumuza inanıyoruz.

5. Düşüncemize göre, yazarımızın getirdiği önerilerden;

a) Birinci öneri, bilgilerinin yeterli olmamasından kaynaklanmaktadır. Çünkü, iki tarafın belgeleri incelendiğinde "çağrı" ve "çağrıya gelmeyecek ayrılma" diye birşey olmadığı anlaşılacaktır.

b) İkinci öneri, önerinin muhataplarının anlamak istemediği ve anlamamakta ısrar ettiği bir öneridir.

c) Üçüncü öneri, tamamen katıldığımız bir öneridir.

özgür gelecek

"Elveda Cariyem" le merhaba geçmiş

Cin yapımı olan "Elveda Cariyem" adlı film vizyonda. Yönetmen Chen Kaige, oyuncular Leslie Cheung, Zhang Feng yi, Gong Li, Ying Da, Ye Yu.

"Elveda Cariyem" filmi '93 Cannes Şenliği'nin büyük ödülü, '94 Oskar aday ve '94 İstanbul Film Festivali'nin açılış filmi.. 1926'dan Kültür Devrimi'ne kadar uzanan bir zaman kesiti. Bu zaman içerisindeki kesitten sosyal gelişmeler ve bu gelişmelerin içerisinde, iki geleneksel opera sanatçısının ilişkisi. Sosyal gelişmelerin sanatçıları üzerindeki yansımaları.

Film ardaka savaş fonuyla başlarken, ön planda, fahişe bir kadın erkek çocuğunun eğitilmesi için geleneksel Çin tiyatrosuna bırakmasıyla başlar. Orta Çağ'dan kalma eğitim sisteminin karantılığı, bütün çıplaklığıyla gözler önüne serilir. Çocukların her yaptıkları cezalandırılır. Olumlu ya da olumsuz hiç farketmez. Chen bu işkence sonucu kendine biçilmiş cariyeye rolünü kabul etmek zorunda kalır. Duan ile çocukluğundan başlayan dostluk onları rolleriyle de bütünleştirir, ayrılmaz kılar. Duan ülkesini kaybetmiş kral rolündeyken, Chen onu terketmeyen cariyeye rolündedir. Zengin aristokrat olan Yuan sayesinde şöhrate kavuşurlar. Her yerde büyük coşkuyla seyredilirler, kitleleri gözyaşı içinde bırakırlar. Fakat Duan çiçekli ev (genelev)den bir kadına aşık olup, evlenince Chen'le aralanı bozulur. Chen aşık olmuştur Duan'a. Oynadığı rolle bütünleşmiştir. Duan kendisini Japonların elinden kurtaran Chen'i Japonlara opera söylediği için bir süre affetmede tekrar beraber oynamaya başlarlar. Kızıl ordu kente girmiştir. Çin Devrimi'nin her yana yayılması ve bütün alanlarda devrimci biçimlenmeye girişmesiyle geleneksel Çin operası sorgulanmaya başlar. Çin Devrimi sonrası esas olarak Japon emperyalizmine karşı bu oyuncuların tavrı eleştiri konusu olurken ve bir noktada eleştirilere, sorgulamalara uğrarlar. Kültür Devrimi yıllarında ise esas sorgu-

rn, devrimden sonra bile hala geleneksel operanın aşılması, gerici içeriğinin değiştirilmemesiydi. Her yerde yenilenme, yapılanma olurken, Duan ve karısı eski ve geleneksel olan şeyleri ateşe vererek mahcup bir edayla yakarlar. Ama bu yakış Kültür Devrimi'nin benimsemesinden değil yüzyılların ve burjuva yaşam tarzının alışkanlıklarından kopmada zorunlu bir yakıştır. Buna rağmen geleneksel giysisini yaktırmaya kıyamaz, onu saklar. Chen ise bunalmış haliyle onları izler. Kültür Devrimi'yle aralarına giren hesaplaşma onları birbirine düşürür. Duan kitleler karşısında sevdiği karısını, bir zamanlar genelevde çalıştığı için, onu sevdiğini reddeder.

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yaşamın bütün alanlarında yayılması ve eskiyenin gerici olanın sorgulamaya köklü bir biçimde girişilmesiyle Kültür devrimcisi emekçiler ve gençler operaya gelerek, operanın nasıl şekillendirilmesi ve emekçilere nasıl hizmet edebileceğini tartışıyor.

İşte burada filmde yer alan iki operacı, geleneksel anlayışları ve soylu, yönetici sınıflara hizmet eden tiyatroyu ısrarlı bir biçimde savununca, kültür devrimcisi gençlerden biri kalkarak "Kral'lar, soylular olunca Pekin tiyatrosu oluyor da, emekçiler olunca neden Pekin tiyatrosu olmuyor" diyerek yeni ve gelişen tavrını ortaya koyuyor. İşte bu tartışmadan sonra bunların geleneksel savunmak ve yenilikleri kavramama anlamında inatçı olması Kültür Devrimi'nin sanat cephesine yansıyan altüst oluş döneminde yoğun bir eleştiri ve sorgulamaya uğramalarına neden oluyordu. Toplum için tiyatroya yerine şatafatlı, asillerin Pekin Tiyatrosu'nu savunma onları uçlaştırır ve Kültür Devrimi'nde yargılanırlar.

Film geleneksel iki opera sanatçısı yaşamını anlatırken Çin'deki devrimci gelişmeleri siğ, yüzyeylet ve olumsuz olarak lanse etmesiyle anti-sosyalist bir film değildir. Gelenekselin yitimiyle olan ilişkiyi, filmin yer gelenekselin esinlenmesi ve

nulmasıdır. Filmin sonunda "Cariye" Chen'in oy-külerdeki gibi kılıçla boynun keserek intaharında geleneksel çin hikayelerinde olduğu gibi Kral'a sadakatin, itaatkarlığın yani köleleşmişliğin ortaya koyulmasıdır. Bu bitişle film kadercilik ve geleneklerin belirleyici olduğunu savunarak gerici olduğunu da aynı şekilde belirtmektedir. "Elveda Cariyem" teklik olarak iyi bir film. Bu

men içeriği tamamen anti-sosyalisttir. Kültür devrimini olumsuzlama bu çizgiye giderken, merhaba geçmiş diyerek geleneklerine bağlı kalmanın özlemi içerisinde. Kültür devrimini red eden, bu red ediş içinde gelenekseli savunan bir film.

Türke çevirinin tam yapılmaması da filmin anlaşılmasını zorlaştırıyor. Çok zorunlu olmasada ilginç bir film olması açısından gidilebilir.

Eleştiri sanatı üzerine kısa bir hatırlatma

Herhangi bir olayı ya da olguyu yaşadığı süreçten veya bulunduğu ortamdan bağımsız olarak ele alıp değerlendirmek bizi yanlışlara götürür. Diğer bir deyişle böylesine bir yaklaşım Marksizmin ABC'si olan somut şartların somut tahlili ilkesinin inkarıdır.

Sınıf savaşını yürütmekle yükümlü olan bir komünist partisi önce kendi üyelerinin geldikleri ortamı ve taşıdıkları hastalıkları objektif olarak ortaya koymalıdır. Yani bünyesinde varolan zaafı ve olumsuzlukları kaynaklarıyla birlikte iyi tespit edemezse, bunların giderilmesi için gereken sağlıklı çözümleri üretmez, ya da tedavileri uygulamaz ya da düşünmez. Bir doktor verimli hastasına grip teşhisini koyup tedavi uygularsa, ölümünü hazırlar. Bir komünist partisi, bünyesinde, eleştiri ve özeleştiri silahını doğru kullanmazsa yaraları sarma yerine yeni yaralar açar. Parti güçlerini birleştirip sınıf mücadelesini körüklemeye yerine dağıtır ve atıl bir konuma sokar.

Bu konuda nedir Öncü'nün gerçekliği, ya da nasıl olmalıdır? Öncelikle şu gerçeğin altını kalın çizgilerle çizmek gerekir: Komünist partileri sınıflı bir toplumun ürünüdürler. Ve sınıflar varoldukça burjuva ve küçük burjuva alışkanlıklar komünist partisinin bünyesi içinde de etkisini gösterecek ve zaman zaman da bu etki ideolojik anlamda yoğun çatışmaya da dönüşecektir. Yani savaşım yalnız karşı-devrimci güçlere veya anti-Marksist anlayışlara karşı yürütülmeyecek, aynı zamanda içteki ideolojik düşmanlara karşı da amansız bir şekilde yürütülecektir. Bu iç savaşımı aksatan, küçümseyen ya da varlığını kabul etmeyen bir partinin geleceği yoktur, olamaz da.

Eleştiride amaç mevcut olan olumsuzluğu giderip, onun alternatifini doğruya ortaya koymaktır. Doğru düşüncüyü ortaya koymak başlıbaşına bir olumluluktur. Ancak yeterli değildir. Önemli olan ortaya koyulan doğru düşünce doğrultusunda gereken değişim ve dönüşümü sağlamaktır. Bunu yapabilmek için herşeyden önce kişi veya kişileri olumsuzluklarından arındırarak tarzda, yapılan hataların neden kaynaklandığını etraflıca ortaya koyarak yol gösterici olmalıdır. Temelinde değişimi hedeflemeyen, kazancı olmayan bir eleştiri, partinin ve bireylerin gelişimine hizmet etmez.

Siyasal yaşamımızda eleştiri adı altında ağzına gelen herşeyi söyleyen arkadaşlarımızı sıkça rastlarız. Öyle ki bu davranış kimi arkadaşlarımızı açık yüreklilik ve erdemlilik sayılır. Başkalarını ilkesizlikle suçlayarak kendilerini ilke şampiyonu ilan ederler. Oysa gerçek olan şey şu ki: ilkeli davranmak adı altında yapılan şey ikelliktir. Bilimin dönüşürücü silahını sabır ve inatla kullanma yerine, en kolay yolu seçip kestirici bir yaklaşımla sağa-sola küfümamele yağdırmak komünistlerin

işisi değil, olsa olsa mantıkları küçük burjuva duyguların esiri olan ve siyasal mücadelede acizlik içine düşen zavallıların işi olabilir.

Lenin yoldaşın belirttiği gibi: "Süreklilik küfür etme ve homurdanma da parti çalışmasını ilerletmez. Küfretmek bazıları için rahatlatıcı olabilir; ama salık verecek bir eleştiri biçimi değildir. Küfretmek asla bir güçlülük ifadesi değildir, çoğunlukla yeteneksizliğin ve bilgisizliğin maskelenmesidir. Bu nedenle, özü itibarıyla her iyi eleştiri küfürden uzak bir şeydir."

Keza kimi arkadaşlar kendi yeteneksizliklerini ve bilgisizliklerini hiç hesaba katmadan, görmeden, eleştiri adı altında seviyesizliklere düşmektedirler. Bu hiç kuşkusuz şu anlama gelmez: "Kendi eksiklikleri olan bir insan başkalarının olumsuzluklarını eleştirmeye hakkına sahip değildir." Hayır sahiptir! Ancak devrimci ahlak kurallarına sahip bir birey, önce kendini sorgular. Kaldı ki kendini sağlıklı bir şekilde sorgulamayan bir birey, başkasının olumsuzluklarını objektif olarak ortaya koyup, olumsuzlukların giderilmesi yönünde gereken duyarlılığı da gösteremez. Herşeyden önce ortada bir samimiyetsizlik sözkonusudur. En iyi savunma saldırıdır mantığından hareketle, kendini sorgulamadan ya da başkalarının kendisini sorgulamasına fırsat vermeden, keskin söylevler arkasına gizlenerek sağa sola bedduvalar yağdırılır. Bu tür yaklaşımları onaylamak mümkün değildir.

İnsanları kazanma, olumsuzluklarından arındırma derdi olan bir birey, eleştirilerinde yapıcı ve yol gösterici olur. Özellikle, kullandığı üsluba çok dikkat eder. Haklı bir zeminde yürütülecek bir eleştiri, kötü bir üslupla ifade edilirse, insanlar üzerinde olumlu bir etki icra etmez. Haklı olmak yeterli değil, önemli olan haklılığımızı uygun bir dille ifade etmek; insanları dinlemeye ve düşünmeye sevkdebilmektir. "Eleştirinin biçimi birçok insan için ilk anda eleştirinin içeriğinden daha önemlidir, yani eleştiriye ilişkin ilk izlenimi verir. İnanırdıcı olmak isteyen kişi, biçimi dikkate almak zorundadır. Bu tanımın altını ne kadar kalın çizsek yeridir." Bu gerçeği görmeyip buna uygun davranmayanlar partiyeye zarar verirler. Binbir zorlukla yaratılan emek ve değerleri hovardaca harcarlar. Kısacası bu türden anlayışlara karşı uyanık olmalıyız. Dahası bu anlayışlar mahkum edilerek, en başta anlayış sahiplerini kazanıp kalıba dökmeliyiz.

Yine sıkça rastladığımız bir başka olay ise kimi arkadaşların kendileri eleştirilince kıyameti koparırlar. Ama kendileri başkalarına karşı müzmin bir eleştirmendirler. Diğer bir deyişle, kılıçla yapıp kılıçla kalkanlar. Kendilerine övgüler dizilince gül bahçesinde kibarlık abidesi olurlar. Eleştiriler duyunca da suursuzca kılıçlarını çekerler. Hiçbir

veya taşımadan, öfkeleri dininceye kadar vuruşlarına devam ederler. Sonuçta bünyede varolan yaraları sarma yerine yeni yaralar açarlar; olan tek şey kılıçlı şövalyemizin küçük burjuva duygularının tatmin olmasıdır. Proletarya partisi mutlaka ve mutlaka kendisini böyle "eleştirmenler"den arındırarak gereken değişim ve dönüşümü sağlamalıdır.

En iyi eleştirinin düşündürme-dönüştürmeye sevk eden eleştiri olduğunu belirtmiştik. İnsanları olumlu yönde etkileme bakımından bu yaklaşım doğrudur. Ama tek başına yeterli değildir. Nedenine gelince: Zamanında ve yerinde yapılmayan bir eleştiri üslup ve içeriği nasıl olursa olsun o lekelik bir eleştiridir. Şöyle ki: Hatalara ve olumsuzluklara karşı zamanında mücadele etmemek, olumsuzlukların kronikleşmesine davetiye çıkarmaktır. Diğer bir anlatımla kişilerin olumsuzluklarına zamanında müdahale etme yerine, hataları biriktirip kişilere karşı koz olarak kullanmak etkili ve dönüştürücü bir eleştiri olmadığı gibi, ahlaki olarak da devrimci anlayışa sığmaz. Burada esas olarak ilk etapta eleştirmeye tabi tutulması gereken eleştirmenin ta kendisidir. Çünkü o, eleştiri insanları geliştirme, ilerletme aracı olarak görmekten ziyade bir savunma, öc alma, yıpratma aracı olarak görüyor. Burada kişi halka karşı sorumluluk, ya da zorlukla yaratılan emek ve değerleri koruma kaygısı yerine, küçük burjuva gururu koruma kaygısıdır. Bir birey geneli koruma, kurtarma yerine; kendisini koruma, kurtarma sevdasına kapıldımı, tükeniş sürecine girmiş demektir. Bu süreç tersine çevirmenin yolu, doğru bir teşhisle sıkı bir tedavinin uygulanmasından geçer.

Eleştiride yapıcı olabilmek için herşeyden önce "iş yapan hata da yapar" gerçeğini kabul etmemiz gerekir. Bu gerçeği kabul etmek, hatalarla uzlaşmak anlamına gelmez. Tam aksine hatalar karşısında paniğe kapılmadan, bu olumsuzlukların mücadelenin doğal sonucu olduğunu ve bize düşen görevin de bunları bilimin süzgecinden geçirmek olduğu gerçeği konusunda kafamızın açık ve net olması gerekir. Aksi takdirde tepkicilik ve panik, kaçınılmaz olarak bizi kınclılığa ve sektezime götürür. Sonuçta niyetimiz ne olursa olsun, objektif olarak, hastalıklar karşısında hekimlik görevimizi yapmamış olacağız.

Sonuç olarak en iyi eleştiri zamanında ve yerinde yapılan eleştiridir. En iyi eleştiri insanları düşündürmeye ve dönüştürmeye sevk edecek kadar yapıcı ve olumsuzlukları sarsacak kadar etkili ve mantıklı olmalıdır. Eleştirmek için eleştirmek sorunları çözmez. Tam aksine yeni sorunlara davetiye çıkarır.

Değinmeler

Ali D.Kardeş

Yayın durdurma ve kapatma

Esken bir gazete ya da dergi toplatılmasını gazetelerde haber olarak okuyabiliydik. Bu yayınların hangi yazılardan dolayı, hangi yasanın hangi maddesine göre toplatıldığını bile okurduk!.. Şimdi yayın toplatılmalar artık haber değeri olma özelliğini sandı yitirdiler!.. Birakin toplatmayı; bazı günlük gazetelerde "yayın durdurma ve kapatma" haberini de bulamıyoruz...

Bildiğimiz gibi gazetemiz **Özgür Gelecek**, mahkeme tarafından 15 gün kapatıldı. **Partizan'a** 1 ay kapatma geldi. Günlük yayınlanan **Özgür Gündem** gazetesi gelen kapatmalar dolayısıyla yayını durdurdu. **Devrimci Proletarya** dergisi, **Mücadele** gazetesi, **Yeni Dünya** için dergisi, **Azadi** gazetesi ile diğer sosyalist ve devrimci yayınlara da mahkemelerce kapatma ya da yayını durdurma "cezası" verildi!.. Bu arada birçok kitap da toplatıldı...

Bir yazı yazılıyor ve bu yandan dolayı yayın toplatılıyor; toplatıldığı için ekonomik açıdan zarar görüyor. Yazının yazarı para ve hapis cezası alıyor. Yetmiyor, yazarı müdürü hapis ve para cezası alıyor. Yetmiyor, yayının sahibi hapis ve para cezası alıyor. Yetmiyor, yayının sahibine en az 15 gün yayını çıkartmaması için yayını durdurma ya da kapatma "cezası" veriliyor; isletmesi mali açıdan zarara sokuluyor.Hani nerede "demokratikleşme"?

141-142'yi kaldırdık deyip; Sansür ve Şübhü Yasası koydu!

CMUK'u çıkarttılar, oysa hâlâ karakollarda gözaltına alınan insanların cesetleri çıkıyor... Faşizmin uygulamalarını haber yapıp yayımlıyor diye "yayın" toplatılıyor... Kapatılıyor... Amaçları belli! Birincisi; **güncel olguları halktan gizlemek** için, onlara o gerçekleri açıklayanları susturmayı hedefliyorlar. İkincisi; uzun vadede **devrimci ve sosyalist kültürü halktan uzaklaştırıp, yoketmeyi** hedefliyorlar... Özellikle 12 Eylül sonrasında başlatılan ve bilinçli olarak sürdürülen "kültürsüzleştirme politikası" adım adım yürütülüyor. Her çıkan yasa, kültürü yoketmenin bir basamağı oluyor. Toplumun kültürü her türü bahane ile en alt düzeylere çekilip, tüketim ekonomisinin güdümüne sunulmak isteniyor... Bakın, hâlâ hazırda "Radyo ve Televizyon Yasası" önümüzde duruyor.

Gözlemleyin, bu yasa toplumun kültürsüzleştirilmesi için nasıl kullanılacak? İletişim uzmanları "iyi" olan zavallı SHP'nin lehine "yasa iyi insanların eliyle olursa iyi olabilir" diyorlar... Yasanın işleyişini düzenleyecek bu "üstkurul", mecliste nasıl DYP ve ANAP'a geçti, hatırlayın!.. Siz bu üstkurulun **güya kamu yararı için** frekansları adil dağıtabileceğine inanıyor musunuz? Türk-İslam senetinin resmi ideolojisi olarak sunulduğu bir ortamda radyo ve televizyon yayını halkın gözeteceğini düşünüyor musunuz? Halk reklamlarla kandırılırken bu üstkurul "dur" diyecek mi? Bazı bilimsel gerçekler ve bazı olgular tesadüfen yayınlanırsa, bu üstkurul yayının sürmesine izin verecek mi?

Hepsi tartışmalı!.. Şu günlerde sosyalistlerin henüz fark edemedikleri ve kullanamadıkları bir yayın sahəsi olan **radyoculuk ve televizyonculuk** ne halde?.. **Yanılı yayıncılık** ise ısrarla devlet terörüne teslim edilmek isteniyor. Yayın toplatılıyor, ağır cezalarla yayın durduruluyor... İnsanlığın mutluluğu ve refahı için düşünceler açığa yayınlarla kastediliyor!.. Devlet tarafından insanlık suçu işleniyor, buna Türkiye'de "demokrasi" deniyor!?

Sonsöz, güneş balçıkla sivanamaz, gerçekleri gösteren ve açıklayan sosyalist basın sürdürülemez!..

Resimlerin dilinden

İKİ İŞKENCECİ POLİSİN ARASINDAKİ GENİŞ GÖZ BAŞINI ÇÖZEREK İNCELİYORDI.

BANA HİÇ BİR ŞEY YAPMAYIZ SINIZ.

İRİ YARI VE PARDESİZLİĞİ OLAN İŞKENCECİ DİŞLERİNİ SIKARAK KÖMÜSTÜ.

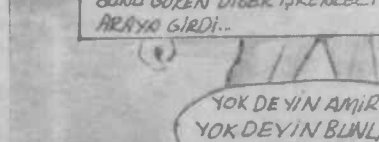
AZ SONRA İÇERİDE, İŞKENCECİLER TARAFINDAN TAHTIRILAN YORDU.

KENDİSİNİ SOYUNMA ÇADIRI İŞKENCECİLERE KARŞI DEVRİMCİYE YAKIŞIR BİRDİRENİŞ SERGİLİYORDU.

İŞKENCELERİNİZ BAKINIZ GELİR.

İK FİRSATTA KURTULAN GENÇ.

Emniyet köşesi

EMNİYET GENEL MÜDÜRÜ
MEHMET ZAGAR İLE RÖPORTAJ

ÖNAÇIKLAMA- Bundan bir süre önce basında, polis yasasının değiştirileceğine ilişkin birçok haber yereldi. Şahsen hiçbi gasteye inanmadığımdan işin aslını, astarını öğrenmek ve kamuoyunu tedbirlendirmek artık "bir vatan görevi" oldu. En sağlıklı (!) bilgi, yetkili ve emin (!) birinden alınır. Ama nasıl?! Hemen kendime bir "toplantı çağırısı" yaptım ve ertesi günü için "randevu"laştım. Milim bile oynatmadan "randevu"ya geldim ve saatlerce süren "tartışmalı toplantı" sonunda emniyet Genel Müdürü Mehmet Zağar ile bir röportajın yapılmasına "oy çokluğu ile" karar verdim. Böylece cylemin yarısı bitti, sıra diğer yarısında...

"Selametim" açısından röportaja "Gasteci Mehmet Ali NAYLONFATURACI kılığı ile gitmemde "karar" dahilinde olduğundan "keçi sakalı" bıraktım. Ama; "N'oolur, n'oolmaz" diyerek ve de "hiç bi baskı altında kalmadan" vasitelyimi yazdım, ailemle birlikte okuyarak "imza altına aldık" ve aile dosyasına koyduktan sonra aile fertlerimle "helalleştirdim," kapıdan çıktım. Eşim peşim sıra bi kova suyu boca etti. Nihayetinde Em. Gen. Md'lük binasının kapısına dayandım.

Ben= Ee, iyi günler memur bey. Ben gasteci M. Ali NAYLONFATURACI. Genel Müdür Sayın Zağar ile görüşecektim de...

Nöb. Polis- Hööst, önce kimliğimi salla bakıim!

B- (Çüşş! Vatandaşla konuşmaya bak!) Ee, tabi, memur bey kardeşim, buyrun.

N.P- Geç!
(Bi takım formalitelerden sonra nihayet, Zağar'ın kulüb... şey makamına girdim!)

B- İyi günler sayın Zağar!
Z- Sen kimsin lan?

B- Sayın Zağar beni tanımadınız mı hakkatten?

Z- Sen de kimsin oğlum? Zıvanadan çıkmadan söyle!

B- Gasteci Mehmet Ali... M. Ali NAYLONFATURACI...

Z- Lan sen Ali-mali değilsin!

B- İki gözüm önüme aksın ki M. Ali'yim Sayın Zağar. Telefonda da söylemişim ya hani, estetik ameliyat oldum dedim ya.

Z- Haa! Vay, hödük vay, amma da değişmişsin lan! Tanıyamadım anam avradım olsun. Çok değişmişsin lan, dön bakıyım söyle.

B- (Hödük sensin!) Sağol Sayın Zağar, yani siz de tanıyamadıkta sonra...

Z- Dinime, imanına kimse tanıyamaz.

B- Size de yaptırılmı mı?

Z- Ashında düşünmüyor değilim... ha, kaç yaptırdın ki?

B- Benimkisi beleşe geldi; bi fatura olayt, hoop, tamam. Size de bi kıyak geçeriz, ee.

Z- Neyse, neyse düşünürüz. Öt bakalım, derdin ne?

B- Birkaç soru sorucam da...

Z- Sor bakalım, sor neymiş?

B- Ee, önce şeyden başlayalım isterseniz, bu son şeyden... ee, polis yasası değişiyor diyorlar ya...

Z- Hec, öyle bi takım şeyler var; şeytemeye çalışıyorlar, sen söyle, netleştirmeye.

B- Şimdi tasarı halinde zaten.

Z- Evet. Tasarı ama netleşen birkaç konu var: 1- Polisler, üniversitelere kurum yöneticilerinin yazılı izniyle hareket edecekler, 2- Kişi ve toplulukları mümkün olduğunca uzaktan denetleyecekler, 3- Toplu suçlarda gözaltı süresi 15 günden düşüyor, en fazla 4 gün olacak, 4- Zor kullanmaların sınırları belirleniyor ve 5- tasarıya göre polis "önceden uyarılmak" koşulu ile silah kullanabilecek. Bunlar işte... İşimizi epey güçleştiriyor bu

baştaki zevzekler.

B- Niye ki?

Z- Lafa bak "Niye ki?!" Bak sana oğlum üniversiteye girmek için bir yığın sınav zaten yapıyor. Ayrıca orada "okuyan" ve görevli olan polislerimiz var. Şimdi işi-gücü bırakıp izin kağıdı peşinde mi koşucaz? Hoş, bu tasarıları da işleyecek değiliz ama, hani, diyorum başımız belki ağırabilir.

B- Ee, siz anlamamışsınız sayın Zağar, bu izin o izin değil. Ee, bu izin, hani üniversitelerde boykot filan olduğu zaman içeri girip öğrencilere dayak, gözaltı, pencerelerden atarak öldürüyorsunuz ya, hani Seher gibi, işte bu durumlarda izin al...

Z- Ne biçim soru lan, puşt herif?! Lan, sen Mehmet Ali değilsin; kimsin lan?

B- (Puşt sensin lan, zağar oğlu zağar! Hem sen dua etki hanım peşinden bi kova su döktü çabuk dönüym diye. Yoksa, senin kuyruğuna basıp ciyak ciyak bağırmasın bilirdim ama neyse...) sayın Zağar, musaf çarpsın ki Memet'im ben yaa!... Aaa, gücenicem valla. Ee, biliyorsunuz bi "Demokratikleşme" hikayeleri var. Bu sorular "Demokratikleşme" hikayelerinin "masal" sorularıdır. Ben böyle sorular sorucam ki millet "Aa, hak-ketten demokratikleşiyoruz" desinler. Bunları okuyanlar da sizin için "Lan, ne erkek adammış. Herif herşeyi açık, açık konuşuyor. Anamın ölüsünü öpüm, tanı Başbakan olacak adam!" diyecekler. Yani Sayın Zağar, kusura bakmayın ama kafanız çalışıyor! İkide bir de "Kimsin, kimsin?" diye de sormayın.

Z- Doğru lan. Hiç düşünemedim. Lan Mehmet Ali, gerçekten üçkağıtçısın sen lan.

B- Ee? Ne diyorsunuz bu üniversitelerdeki polis vahşetine?

Z- Ehm.. şey... aslında böyle şeyler oluyor bazen. Ama bunlar münferit şeyler...

B- ...Olaylar!

Z- He, münferit olaylar. Teşkilatımızdaki bazı cahil polislerin işleri bunlar. Ama üstlerine gidiyoruz. Bu münferit şeyleri engelliyeceğiz.

B- İyi de Türkiye'nin her yerinde bunlar olduğuna göre, bu "münferit olaylar" öyle birkaç "cahil polis" in işine benzemiyor? Dünya kadar "yargısız infaz"ınız var.

Z- Bu yargısız infaz sözleri gerçek değil. Komünist ve diğer solcu! arın uydurmaları bunlar. Biz, "işe çıkmadan önce "şunlar şunlar temizlenecek, rasgele birkaç kişiyi yaralayıp 3-5 kişiyi de eşantiyon olarak gözaltına alacağız" diye karar alıyoruz, ama, önceden bunun bir muhakemesini yapıyoruz. Yani kimlerin, hangi akibete uğrayacağı önceden belli olduğundan "yargısız infaz," sözleri gerçek dışıdır. İnsan bir parça gerçekçi olur, dimi ama? Biz mesleğimizi yapıyoruz.

B- İşkenceler için ne diyeceksiniz?

B- "Meslek" dedik ya oğlum!

B- Bu meslek insanlık suçu "mesleği" ama... Sınıf kavg... şey, sınıftaki kavgalara benzemiyor. Komünistler ve diğer solcular bu "meslekten" olanlardan hesap soruyor. Ee, benden duymuş olmanın da sizde "liste"ye alınmışsınız. Bi punduna düşürürlerse, aynen o biçim...

Z- Sen nerde estetik ameliyat olmuşsun?

B- Boş verin şimdi ameliyatı-mameliyatı.

Z- Devlet güçlüdür. Emekli olduktan sonra beni koruyacaklarına söz verdiler.

B- Ee, hakkatan inanıyor musunuz?

Z- Yok, inanmıyorum fakat yok

ama menfaat dünyası oğlum. Ne güzel köşeyi dönüyor işte. Sen çeşitli sahtekarlıklarla, biz de böyle...

B- İyi de, ülkeyi emperyalizme satıyorsunuz.

Z- Valla, para için herşey yaparız, herşeyi satarız.

B- Ananızı?

Z- Evet! Anamı da sat... Ne karıştırıyorsun lan anamı, eşşoğlu çşek?!

B- Ee, Sayın Zağar ben ananızı rüyamda görmüştüm de, size selam söylemişti. "Ananızın selamı var" diyecektim, hemen köpürdünüz.

Z- Kusura bakma. Ben de sandım ki...

B- Neyse, neyse.

Z- Dediğim gibi işte, para...

B- Rahat mısınız?

Z- Allaha şükür, Memoş, Param, pulum yerinde; geziler, karılar... İyi, iyi rahatım.

B- Ee, sayın Zağar size bişey diyecem ama; kızmıycana söz verirden...

Z- Söyle!

B- Söz verin ki!

Z- Söz!

B- I-ih.

Z- Ne o, beğenmedin mi? Tamam, söyle, eğer kızsarsam terbiyesizim.

B- Olmadı!

Z- Ne diyen peki oğlum? Söyle, nikahına birşey demiyecem!

B- "Eğer kızsarsam param bankada batsın" diyin ki.

Z- Canevimden vurdun lan. Pe ki kızsarsam param batsın, söyle!

B- Ee, Sayın Zağar, siz bi aptalsınız. Ben "rahat mısınız" derken parayı, pulu sormuyorum ki. Dışarıya, halkın arasına rahatça girebiliyo musunuz, rahatça uyuyabiliyo musunuz, ben bunu soruyorum?

Z- Nerdec?! Hergün "acaba, nalları bugün mü dikicem?" diye sinir-minir kalmadı korkudan. Silah, telsiz... herşey yanımda, beni yakından koruyan birçok fino köpeğim var, uzaktan koruyanlar da cabası. Yine de üç buçuk atnadan duramıyoruz ki.

B- Sayın Zağar, ee, size son bi sorucam. İşkence yapmaktan ve adam öldürmekten başka bir zevkiniz var mı?

Z- Hayır, yok. Şimdi de ben sana bir soru soracağım: Lan godoş, doğru söyle sen hakketen Mehmet Ali NAYLONFATURACI mısın?

B- Gastede yayınlanınca görürsünüz. Haa, ayagımızı denk alın demiyorum; geçti!

Z- Güle, güle!

BULMACA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

SÖLDAN SAĞA

1) Sokrates'in öğretilli ve nesnel idealizmin kurucusudur. Ona göre duyulur şeyler, ancak varlık ile varlık olmayan arasında bir ara derecededirler; gerçek varlık, ancak, tamamlanıp bitmiş, duyulur şeylerin ilk gerçek modelleri olarak, var olan herşeyin ötesinde, kendi sonsuz değişmezlikleri içinde sürüp giden FİKİRLERE ait olabilir. Bir çok yapıtı olan antikçağın en büyük idealist filozofunun adı- Daireyi ikiye bölen çizgi 2) İkiyüzlü- Bir gösterme sıfatı 3) Kızılıboya kökünden elde edilen organik bir boya maddesi. 4) "Yine" anlamında bir sözcük- Tarihte bir devlet 5) "Enerji,....."nin karesine eşittir"- Ters, mükemmel, kusursuz, 6) Ters fiyat- Ters, pis, leke. 7) Üzüntü, keder- Ters geçmiştin beri. 8) Ters bir bağlac- Ters, küçük körfez. 9) Fransızca "Y" harfinin okunuşu- Çalışma (Tersi) 10) Proletarya Partisi TKP(ML)'nin ilk kadın şehidinin adı- Ramazan'da tutulur

YUKARDAN AŞAĞIYA

1) Geçen yy'ın 70'lerinde, ABD'de, ABD kapitalizminin gelişmesinin özgün alteliğini bir yansıması olarak, o günc dek egemen olan dini felsefenin yerini alan ve materyalist birliğin tersine, "çoğulculuk" görüşünü ileri süren, ki

SOLDAN SAĞA

1) TOPRAK- ÇAN 2) OBA- LAKE 3) HURDA- AMED 4) URANYUM- FE 5) ZAZEN 6) Mİ- HURİ 7) MUTLULUK 8) EZ- AN- Nİ 9) TUAL- RE 10) ARPALIK

YUKARIDAN AŞAĞIYA

1)) TOHUM- META 2) OBUR- MUZUR 3) PARAZİT- AP 4) DNA- LALA 5) ALAY- HUN 6) KA- USUL- RI 7) KAMERUN 8) CEM- ZİKİR 9) EFE- ES 10) NEDENSEL

SÖZÜN ÖZÜ

Recep AYDIN

Ölenler, dövüşerek öldüler

Kıra gitme hazırlıklarım artık bitmiş, büyük bir heyecanla randevu gününü bildirecek olan yoldaşın haber bekliyordum. Nihayet randevu yerini ve saatini bildiren beklediğim haber geldi. Aynı saatte başka bir yoldaş daha orada olacak ve beni kurye yoldaş ile birlikte kira götürülecekti.

Her zaman randevulara giderken yaptığım gibi yine randevu saatinden önce ara sokaklardan veya bir süre yürüdüm. Bunu bir polis takibi veya randevu yerinde olumsuz bir durum olup olmadığını anlamak için yaptım. Sonra randevu yerini, uzaktan göreceğim bir yerden kontrol etmeye başladım. Durum normaldi. Görünürde herhangi bir aksilik yoktu. Biraz bekledikten sonra elinde çanta, askeri renkte bir pantolonla birisinin gidip randevu yerine oturduğunu farkettim. Biraz gözlemledikten sonra onun büyük ihtimalle benimle kira gelecek olan yoldaş olduğunu düşündüm. Sonunda saat gelip çatı. Diğer yoldaşın da geldiğini ve daha önce gelen kişi ile tokalaştığını gördüm. Tahminimde yanılmadığımı anladıkten sonra yoldaşlara yöneldim. Selamlaştıktan sonra yürümeye başladık.

Kurye yoldaş, otobüsün kalkmasına yaklaşık bir iki saat olduğunu söyledi. Zaman geçirmek ve sohbet etmek için bir yerlere gitmeyi kararlaştırdık. Yollarda yemekleri pahalıydı. Bu yüzden yemek ihtiyacımızı gidermemiz amacıyla ucuz bir lokanta bulup oturduk. Bahtiyar yoldaşla ilk karşılaşmam ve tanışmam böyle oldu. Yani birlikte kira yolculuk edeceğim kişi Bahtiyar yoldaşı.

Her halinden olgun ve oturmış bir kişiliğe sahip olduğu anlaşılıyordu. Kurye yoldaşa kırla ilgili sorular sormaya başladık. Silah durumumuz, oradaki yoldaşların durumu, dışımızda var olan bazı dost güçlerin durumu ve ilişkilerimiz, doğa koşulları... Ben aslında pek yabancı değildim. Kendim o şartlar içerisinde büyümüşüm. Ancak Bahtiyar yoldaşın sorularından da oralar yabancı olduğu anlaşılıyordu. Sonra yolculuk saati gelip çatı. Otobüse binmek için yola çıktık. İki yoldaş bir koltukta, bense aramda durumum olduğu için ayrı koltuğa oturdum. Otobüsümü hareket ettirmişti. Düşüncelerim beni kırlara götürüyordu. Gerillayı düşünüyordum. Zulmün ve zorbanın saltanatını yıkacak olan geleceğin kızılordu, halkın umudu olan gerillayı... Büyük usta yoldaşın sözünü hatırlıyordum. "Ordusu olmayan halkın hiçbir şeyi yoktur". Özellikle bizim gibi yarı-sömürge/yarı-feodal yapıya sahip olan sömürü, zulüm ve zorbalığın had safhada olduğu, Beyaz Ordu terörünün yaşamın bir parçası olduğu yerde proletarya ve ezilen emekçi halkın da bir ordusu olması lazımdı. Ve bu da basitten karmaşığa, düzensiz gerilla birliklerinden düzenli orduya doğru yaratılacaktı. Bir yandan düşmanı zayıflatacak, yıpratacak diğer yandan kendisi büyüyecek, genişleyecek. İşte bizler de halkın umudu, geleceği yaratmada büyük görevler omuzlayan bu ordudan birileri olacaktık. Bu düşünceler beni heyecanlandırdı.

Uzun bir yolculuktan sonra planlanan yere varmıştık. Çantalarımızı alıp yolda indik. Yolun kenarı ormanlık. Ormanda bekleyip karanlık olduktan sonra hareket edecektik. Yaklaşık altı-yedi saat yolumuzun olduğunu söylüyordu yoldaş. Yükümüz fazla ağır değildi. Ancak Bahtiyar yoldaş sanırım yolu çok uzun bulmuştu. Kurye yoldaş, bir gerilla için 6-7 saatlik yolun çok kısa olduğunu, bazen baskınlardan sonra bölgeden uzaklaşmak için günlerce yürümek gerektiğini söyledi. Pratiğin insanı pişireceğini, çabuk alışacağımızı da ekledi.

Munzur'un doruklarında hâlâ kar vardı. Ana kucağı gibi gerillayı kucaklayan, güç veren, düşmana korku salan Munzurların durumu çok heybetliydi. İnsana cesaret veriyordu...

Karanlık çökünce yola çıktık. Yol oldukça yokuş yukarıydı. Patika dardı. Bu duruma bir de karanlık eklenince iş daha da zorlaşıyordu. Kurye yoldaş bölgeyi çok iyi biliyordu. Yürüme konusunda da sorunu yoktu. Benim açımdan da pek sorun sayılmaz. Köy koşullarından ayrırlık dört yıl olmuştu ve bu pek uzun bir zaman sayılmazdı. Yani rahat yürüyebiliyordum. Ancak Bahtiyar yoldaş, yürürken zorluk çekiyordu. Biraz fazlaca da kilosunu vardı. Kısa sürede yoruluyordu. Fakat zorlukları fethetme kararlılığı, devrime inancı ona güç veriyordu. Çantasını almaya çalıştığımızda "Hayir bir gerilla kendi malzemesini taşır. Başkasına yük olmaz, ben taşıyacağım. Zorlanmak önemli değil, devrim zorlu bir yola benzer ve bu zorlu yolu aşacağız, aşacağız!" diyordu. Üzerimizde silah yoktu. Doğ-

rusu gece bu yollarda silahsız yürümek pek doğru değildi. Bırak düşmanı, yabani hayvanlar bile insanı parçalayabilirdi. Kurye yoldaş, bir daha en azından bir ufak silah taşımamızı gerektiğini belirttim. O da bana hak verdi.

Sonunda gece saat 02.00 sıralarında, gerillalarla buluşma yerine vardık. Büyüğe bir ormanlık alanı. Buradan alacakları bizi. Buluşma yerinde beklemeye başladık. Gelen giden yoktu. Çıkardığımız şifreli sese de cevap veren yoktu. Saat biraz daha ilerledikten sonra ayak seslerinin geldiğini duyduk. Bizimkiler geliyor diye düşünün sevinдик. Ancak hiç beklemediğimiz bir konukla karşılaştık. Gelen ayıydı. Ve tam üzerimize geliyordu.

Kurye yoldaş oturmamızı söyledi. Oturduk. Ayı bizi gömüyordu. Ama şans bizimle tam karşı karşıya getirmişti. Ayıya bağırma başladık. Ayı ilk anda hiç beklemediği bu durum karşısında kaçmaya başladı. Fakat biraz gittikten sonra tekrar geri döndü. Ve bizim iyi bir yem olduğumuzu sandı. Ne yapalım diye düşündük, silahımız yoktu. Bölge ateş yakmak için müsait değildi. Ayrıca buluşma yeri olduğu için de daha önem arz ediyordu. Bahtiyar yoldaş ise hem bunları düşünüyordu hem de espri yapıyordu. "Bu ayı şimdi bizi burda parçalarsa, yoldaşlar, İKK'da şöyle yazarlar: Nokta nokta yerin falan mmtıkasında ayılarla yoldaşlarımız arasında çıkan çatışmada üç yoldaşımız şehit düşmüştür." Bir yandan gülüyorduk ama durum giderek ciddileşiyordu. Ne yapmamız gerekiyordu? Ne yapmalıydık? Bağırıp çağırılmaz fayda vermiyordu. Kafaya bir kere takmıştı, üzerimize üzerimize geliyordu. Meşe ağacından üç tane dal kestik. Her birimiz bir tane aldık, bir de ateş yaktık. Ağaçların ucunu köz durumuna getirdikten sonra ormandan çıkmaya karar verdik. Bu durum buluşmamızı engelledi. Diğer günü akşamı yaylalara gittik. Gerillalar gelir diye düşündük. Ancak gelen giden yoktu, kara vermeliydik, sürekli operasyonlar vardı, silahlarımız da yoktu ve silahsız burada fazla kalınmazdı. Kurye yoldaş yeniden şehire dönmemiz gerektiğini söyledi. Bu sefer daha uzun bir yoldan geri döndük. Yaylalardaki yürüyüşle birlikte yaklaşık 15 saat yürümüşük. Ayaklarımız şişmişti. Bir dere kenarına vardık. Ayaklarımızı soğuk suyun içrisine koyup biraz dinlendikten sonra tekrar otobüse bineceğimiz yere varmak için oradan uzaklaştık.

Otobüse binip geri dönmüştük. Bu durum da biraz moralimizi bozmuştu. Ancak umutsuzluğa kapılmadık. Yaklaşık bir hafta kadar bekledikten sonra yeniden dönecektik. Bu sefer yanımızda bir yoldaş daha vardı. Ayrıca bölgeye silah da götürücektik. Silahları bölgeye yakın bir yerden alacaktık. Bu durum öncekine göre iyiydi. Çünkü olası bir buluşmamada durumunda silahlarımız vardı, kendimiz bir başka bölgeye kadar da gidebilirdik. Yeniden buluşma ve yeniden yolculuk... Tekrardan ilk konuşma yerimize geldik. Bu sefer bu konuşma yerinden silahları da alacaktık. Silah alacağımızı duyan Bahtiyar yoldaş "Silahları aldıktan sonra gidip o ayıyı vuracağız. Yoldaşlarımızla buluşmamızı engelledi. Diğer taraftan bu ayı olmasaydı silahlarımız da olmayacaktı, böylece daha iyi." diye espri yaptı. Silahları alacağımız yer yola oldukça yakın, düşmanın da denetiminden sıkı olduğu bir yerdi. Hemen 1 km. aşağısında karakol vardı.

Sonunda beklediğimiz silahlar geldi. 28 tane Kalashnikof vardı. Bu silahları bölgeden çıkıp uzaklaşmamız gerekiyordu. Bunun için önce fazla malzemeleri belli bir noktaya çıkarmamız gerekiyordu. Kurye yoldaşla beraber şu karar aldık: Bir takım eşyaları çıkarıp, sonra gelip silahları alıp aynı noktaya götürüp bıraktıktan sonra gerillalarla buluşuruz. Daha sonra silahları gelip götürürüz.

Nihayet bir kısım malzemeyi alıp yola çıktık. Önümüzde bir köy vardı. Köyün kenarından geçmemiz gerekiyordu. Ancak bizi bir sürpriz bekliyordu. Önümüzde düşman pususu vardı. Ve köyden üzerimize ateş etmeye başladılar. Hemen durum değerlendirmesi yaptık. Ne yapabiliriz? Kurye yoldaş sakin olmamızı, aşağılara doğru da pusula olabileceğini söyledi. Bir çıkış noktası bulup oraya yönelmek ve pusuları atlattık. Ancak geri dönüp silahları uzaklaştırmamız gerekiyordu. Silahları düşmana bırakamazdık. Sabaha da az bir zamanımız vardı. Tekrar geri döndük. Silahları aldık, şarjörleri ve bir kısım malzemeyi bir yoldaş, on tane silahı kurye yoldaş, dokuz tane ben, dokuz tane de Bahtiyar yoldaş aldı. Silahları ipe bağladıktan sonra çıktık. Fa-

kat bu durum pek sağlıklı değildi. İp omuzlarımızı kesiyordu. Ancak aldığımız sorumluluk bilinciyle silahları daha güvenilir bir yere götürmemiz gerekiyordu. Bu inanç bize acıları ve yorgunluğumuzu unutturmuştu. Silahsız dolaşan insanların vardı. Partiye, halka ve devrime karşı duyduğumuz sorumluluk bilinci bizi yürütüyordu. Sonunda hedeflediğimiz noktaya vardık. Bölgeden fazlaca uzaklaşmamıştık ancak bir önceki yere göre daha da güvenilir bir yerdi. Konaklama yerine vardığımızda yorgunluktan düşünüyorduk. Ama aldığımız sorumluluğu yerine getirmek bize mutluluk veriyordu. Artık gerilla sayıldık. Silahlarımız vardı. Düşmana karşı kendimizi savunabilirdik. Yine de gerillalarla görüşme isteğimiz de eksilme olmamıştı. Ve akşamı ipe çekiyorduk.

Akşama doğru silahların bir kısmını kamufle ettik. Her birimiz üçer tane silahı yanımıza alacaktık. Akşam kendimizden daha da emin bir halde yeniden Munzur'un doruklarına doğru yola koyulduk. Gecenin karanlığında gökyüzünün berraklığı, gök taşlarının kayışları, havanın temizliği, doğadaki güzellik insanı adeta büyülüyordu. Gece yaylalara vardık. Yaylalardaki insanların bazı sıcak karşılaşmaları, ufak çocuklardan yazı analara kadar yaklaşımlardaki samimiyet, bizlere güven vermişti. 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası yıllarında tüm baskı ve işkencelere rağmen gerillayla bağlarını kesmeyen, yoldaşlarımızı sahiplenen, bağına basan bu çilekeş halk için bin kez ölürüm diye düşünüyordum. Bu esnada aşağıdan bir ses geldi. Hemen çadırdan dışarı fırladık. Olası bir düşman baskını diye düşünür çadırdakilerin zarar görmemesi için sünnerek uzaklaştıktan sonra yüksek bir tepeye mevzilendik. Biraz bekledikten sonra gelenlerin bizimkiler olduğunu farkettik.

O anki duygularımı anlatamam. Çadırlara gidiyoruz. Kucaklaşıp öpüşüyoruz. Komutan yoldaşa bakıyoruz. Gözlerinde sevgi ve mutluluk akıyor. Bir yandan bizi sorarken, silahlara gözü takılıyor. Birini alıp bakıyor. "O oldukça güzel. Bu silahlara çok ihtiyacımız var. Savaş geliştikçe hergün biraz daha insan gerillaya katılmak istiyor. Silah yetiştiremiyoruz. Bunları getirmeniz iyi oldu" diyor. Biz silahların bu kadar olmadığını, başka yerde bıraktıklarımızı da anlatıyoruz. Bu durum komutan yoldaşı daha da sevindiriyor.

Sabaha doğru kamp yerine gidiyoruz. İlk gelişimizi, ayılla yaşadığımız durumu ve ayının bize yaptığı oyunu yoldaşlarımıza anlatıyoruz. Bahtiyar yoldaşın İKK meselesini de anlatıyoruz. Bu espri günün konusu oluyor. Kısa bir uykudan sonra komutan yoldaş, yeni gelen bizleri toplayıp, bundan sonraki hareket tarzımızı ve dikkat edeceğimiz konuları kısaca anlatıyor. Elimizdeki silahlar hakkında da bilgi veriyor ve kısa bir askeri eğitim de yaptırıyor. Bu kampımız geçici, sakladığımız silahları da aldıktan sonra ana birlikle buluşmaya gideceğiz. Ana birliğe ulaşmamız için bir haftalık yolumuz var. Yol boyunca köylere gidip propaganda yapacağız. Döne döne köylüler parti güçlerinin ayrılığı üzerinde duruyorlar. Parti güçlerinin birleşmesini istiyorlar. Bu durumun süreci içerisinde aşılacağını anlatıyoruz.

Yorucu bir yolculuktan sonra ana birlikle buluşmamız bir köyde gerçekleşiyor. Her tarafta gerillalar var. Köylüler durumdun oldukça memnun. Bir yandan yeni gelenleri süzerlerken, diğer yandan sayıyı giderek çoğalmaları onlara güven veriyor.

80'li yıllarda aldığımız yaraları yeni yeni sarıyordu. Ancak örgüt bir çok sorunu karşı karşıya. 12 Eylül sürecinde birçok önder ve kadronun şehit düşmesi, esir alınması bunun sonucunda da partinin başına çöreklenen II MK revizyonizminin partiyi kendi kaçınlıklarına uyduran teoriler yaratarak parti programından sapmaları, silahlı mücadeleyi kuşa çevirmeleri, bunu takip eden süreçte konfrens delegesi yoldaşlarımızın şehit düşmesi ve sonuçta parti güçlerin ayrılığı parti kitlelerini olumsuz yönde etkilemişti. Ancak '87 ile birlikte iki kanadın da parti programına sahip çıkmaları ve kırlan esas alarak bu yönlü pratik içerisine girmeleri yeniden kitlelere güven vermeye başlamıştı.

Bu durum köylülerin bize sıcak yaklaşımları ve her tavrından anlaşılabiliriyordu. Doğru politikaları sahip olduğumuz ve bu politikaları hayata uyguladığımız süreçte güçlenmemizin kaçınılmaz olacağı devrim yürüşününün inşili çıkışlı olduğunu düşünüyordum. ÇKP'yi, SBKP'yi ve diğer dünya komünist partilerinin de sayısızca yenilgi aldığı ve inşili çıkışlı süreçler yaşanarak başarılar elde et-

tiğini tarihlerinde görüyoruz. Bu bizim için de geçerliydi. Yenilgilerimiz üzerinde iyi düşündükçe ve hatalarımızdan gerekli dersler çıkardığımız sürece zafer kaçınılmazdı. Çünkü tarihsel ve siyasal olarak yeniyi temsil eden bizlerdik. Bunları düşünüyordum ki, komutan yoldaşın "Diğer yerdeki yoldaşları toparlayın, çıkıyoz!" komutu geldi. Dışarda ay ışığı vardı. Gerilla birliğiyle yola çıktık. İnsanların tek sıra aralıklarla yürüyüşü, arkadan bakıldığında oldukça güzel bir görünüm veriyordu. Sabaha doğru kamp yerine vardık.

Sabah yeniden ayrılıklar başlayacaktı. Birlikler muntikalara ayrılacaktı. Hangi birliğe gideceğimizi merak ediyordum. Kahvaltı edildikten sonra komutan yoldaşlar isim okuyarak yoldaşları çağırıyorlardı. Ben ilk yer aldığım birlikle ayrılıyordum. Dolayısıyla Bahtiyar yoldaşla ayrı ayrı birliklerde yer alıyorduk. Ve ayrılık anı gelip çatmıştı. O kadar beraberlikten sonra bu ayrılık anını unutamıyorum. Tekrar buluşmak umuduyla ayrılıyorduk. Ancak hepimiz biliyorduk ki bir dahaki sefere görüşmemizde birileri olmayabilirdi. Çünkü bir savaşın içerisindeydik. Ve bu savaşta şehitler vereceğimizi, şehit düşeceğimizi biliyorduk. Bu bilinç ve kararlılık içerisindeydik. Bahtiyar yoldaşla vedalaşırken yine takılmıştım kendisine. Yama yapmayı bırakmasını önermişim. Üzerindeki eski pantolonuydu. Ancak pantolon eski pantolon olmaktan çıkmıştı yama yapıldı. Pantolon yırtıldı. Bahtiyar yoldaş ona yama dikerdi. Sonunda bizde adını yamaçı koyduk. Bu önerime birlikte gülmüştük. Bir daha karşılaştığımızda üzerinde başka bir pantolon olacağına söz vermişti. Fakat bir daha görüşme olanaklarımız olmadı.

Ayrıldıktan üç-dört ay sonra bir takım aksilikler olmuştu, benim yeniden şehre gitmem gerekmişti. Kırlardan ayrıldıktan sonra bir aya yakın yemeden içmeden kesilmişim. Bu durum beni çok etkilemişti. Özellikle Berivan, Onur ve Muharrem yoldaşların şehit düşmesi beni kahretmişti. Ancak içimde düşmana kat be kat sinirini artırıyordu. Düşmana bu bedelleri ödecektik. Yoldaşlarımızın bıraktıkları değerleri sahiplenmek ve her alanda yakatmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyordum. İşte bir gün bir eylem peşindeyken polisler girdiğim çatışma sonucunda düşmana esir düşmüştüm. Çok erken yakalanmışım. Oysa o kadar çok şey önümüze görev olarak koymuştuk ki, bütün bunları yapmadan yakalanmak bana acı veriyordu. İşkencehanede işkencilerle hesaplaştıktan sonra cezaevine gelmişim. Cezaevi de sınıf mücadelesinin bir başka alanıydı. Demokratik Halk Devrimi gerçekleşene kadar düşman, kendi ömrünü daha fazla uzatmak için bizleri cezaevlerine doldurmaya çalışacaktı. Ancak bizler de buralarda boş durmayacaktık. Çünkü partinin geleneği olan devrimci özgürlükler yaratma bilincine sahiptik. Ve '93 Ocak ayı yine değerli yoldaşlarımızı bizden aldı. Haberleri gelip geçiyordu mapus damlarında. Net bilgi edinemiyorduk. İlk öğrendiğimiz kişi Zeki yoldaşı. Sonra enternasyonal proletaryanın yiğit neferi, Alp dağlarının kızıl gülü Barbara'yı Munzurların Kİ-NEM'ini şehit verdiğimiz haberini aldık. Şehit haberleri içinde daha da zor karşılanıyor. Bir şey yapamamanın verdiği acı insanın yüreğine oturuyor. Ama uğruna yaşadığımız ve şehit düştüğümüz değerleri yaşatma istemi ve azim ve kararlılığımıza güç katıyor.

Bahtiyar yoldaşın ölümünü çok sonraları, dergide çıkan bir yazıdan öğrendim. Bahtiyar'ı, Doktor'u, Barbaramızı, Zekimizi ve iki yoldaşımızı daha şehit verdik. Yazıyı okurken gözlerimiz dolmuştu. Yazın zor aşılın Munzur, kışın o kar ve tipide aşılmıştı. Munzur'un kısmı aşan inançlarımızı. Partiye, devrime, halka olan inançlarımızı. Azim ve kararlılığımızı ondan alıyorduk. Ve bir destan yaratıyordunuz geride kalan bizlere. Sonra İbrahim'in, Süleyman Cihanların, Kazım'ların, İsmail Bulut'un, Tuncay'ın ölümsüzleştiği ölümsüzler kervanına siz de katılıyordunuz. Şimdi bıraktığınız bayrak daha da yükseklerde dalgalanıyor. Öncü daha emin adımlarla zafere ilerliyor. Yoldaşlarımız sizin kanımızla suladığınız toprakların gün geçtikçe daha da serpilip çoğalıyorlar. Artık savaş KARADENİZ'i vuruyor. Toroslar bahara kucak açmış kızıl gülleri bekliyor. Savaş biz kazanacağız ve sizleri abideleştirerek o mutlu güne kavuşturana kadar silah elde savaşacağız bir kez daha sizlerin şahsında yemin ediyoruz. Yemin ediyoruz ki zulmün, zorbanın saltanatını yıkacağız. Ve günler uzak değil.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi ve gelişimi

1970'li yıllar ekonomik krizin derinleştiği ve hakim sınıfların emekçi yığınlar aleyhine ekonomik ve siyasi baskıları artırma yoluna gittiği, buna karşılık kendiliğinden gelme mücadelelerin de her alanda yükseldiği bir dönemdi. Grev ve direnişleriyle işçiler, topkara işgalleriyle köylüler, protesto yürüyüşleriyle küçük üreticiler ve boykot yürüyüşleriyle öğrenciler, Doğu mitingleriyle Kürt ulusu taleplerini dile getiriyorlardı.

TÜRK-İŞ'ten ilerci konumdaki DİSK'e kaymaların yaşandığı, işçilerin günlük ekonomik-akademik taleplerinin yanında olan DİSK gibi bir konfederasyonun da olması hakim sınıflar, yeni önlemleri acilen yürürlüğe koymaya zorluyordu. Ayrıca bu iç dinamiklerin yanısıra Büyük Proleter Kültür Devrimi, sömürge ve yarı-sömürgelerdeki devrimci savaşlar da 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nde olumlu etkiler yaratmıştır.

İşte bu koşullarda, DİSK'i tasfiye ve TÜRK-İŞ tekelini tekrardan kesin olarak kurma maksadıyla 274 sayılı sendikalar yasasında yapılan değişiklik üzerine 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi meydana geldi. Bu yasa tasarısı doğrudan TÜRK-İŞ yönetimi tarafından hazırlanmış, TÜRK-İŞ yöneticisi ve sonradan DİSK Genel Başkanlığı da yapan Abdullah Baştürk'ünde içinde yer aldığı, AP-CHP karması geçici bir komisyon tarafından meclise sunuldu. Tasarı meclisten jet hızıyla geçti. Bunun ardından 275. sayılı Toplu İş Sözleşmeleri-Grev Ve Lokavt Yasası'nda (demokratik hak kısıntıları için) değişiklik ön-

Kavganın Günçesi

gören bir hükümet tasarısının meclise sunulması sözkonusuydu.

Sendikalarla ilgili 274 sayılı yasa yapılan değişikliğe göre bir işçi sendikasının Türkiye çapında faaliyet gösterebilmesi için o işkolundaki toplam işçi sayısının en az üçte birini üye olarak barındırması, aynı şekilde işçi federasyonlarının kendi işkollarındaki toplam işçi sayısının en az üçte birini üye olarak barındırması, aynı şekilde işçi federasyonlarının kendi işkollarındaki toplam işçi sayısının en az üçte birini üye olarak barındırması gerekecekti. Bu her kademedeki üçte bir barajı TÜRK-İŞ'ten kopardığı sendika ve işçilerle büyüymeyi sürdüren fakat, henüz TÜRK-İŞ'in gücüne ulaşamamış DİSK ve bazı küçük sendikaların kesin tasfiye edilmesi demektir. Böylece TÜRK-İŞ'in sınıf üzerindeki sendika ağırlığının yeniden güçlendirilerek sermayenin nefes alması sağlanmış olacaktır.

DİSK doğrudan kendi varlığını hedefleyen sendikalar yasasına karşı çıktı. Hükümetin bu kararının anayasaya aykırılığından hareketle, DİSK ve bağlı olduğu sendikaların yönetici ve işyeri temsilcileri çıkarılmakta olan yasa tasarıları geri alınmaya kadar direnen karar aldı. İşçi sınıfının tohum halindeki bilinçlenmesini ve içten içe varolan düzene tepkilerinin etkisiyle 15 Haziran'da 113 işyerinde 70 bin işçi eyleme katıldı. İstanbul'daki işçiler üç koldan, İzmit'tekiler iki koldan yürüyüşe geçti. DİSK üyesi

işçilerin yanısıra TÜRK-İŞ üyesi işçilerde birçok işkolundan direnişe katıldı.

16 Haziran günü çok daha fazla işyerinden 150 bine yakın işçi yine iki büyük şehirde yürüyüşe geçti. İstanbul'da Topkapı-Eminönü istikametinde, Levent-Mecidiyeköy'den Zincirlikuyu istikametine, Kadıköy yöresinde Üsküdar ve Kartal'a iki koldan yürüyüşe geçtiler. Gebze civarındaki işçiler ise Ankara yolu üzerinden yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş kollarında karşılaşılan bir çok polis barikati yenilerek geçiliyordu. 16 Haziran günü özellikle İstanbul'da büyük olaylar oldu. Kadıköy yakasında kaymakamlık binasında yangın çıktı. Bazı polis arabaları ve sivil arabalar ile AP binaları tahrip edildi. Olaylarda 3 kişi polis kurşunuyla olmak üzere toplam 5 kişi öldü. 200'e yakın kişi yaralandı.

DİSK'in revizyonist-reformist yöneticileri işçilerin radyolardan sakinleştirmeye çalışırken, sınıfın kendiliğinden şahlansı karşısında telaşa düşen hakim sınıflar ise çareyi sıkıyönetim ilan etmekte buldular. Birçok sendikacı ve işçiyi gözaltına aldı, direnişe katılan başta temsilci ve öncü işçiler olmak üzere yığınla işçi ihbarsız-tazminatsız atıldı. İstanbul ve İzmit'te sıkıyönetim üç ay sürdü, bu süre zarfında beşbin işçi işten atıldı. 9'u öğrenci olmak üzere 130 sendikacı ve işçiyeye dava açıldı.

Sıkıyönetim süresince Cumhurbaşkanının onayından geçen 274 sayılı yasadaki değişiklik, sıkıyönetimden sonra TIP ve CHP tasarını iptali için Anayasa Mahkemesine başvurusu üzerine değişiklikle ilgili önemli bir bölümü iptal edildi. 275 sayılı yasadaki değişikliği öngören tasarı ise meclise bile sevk edilmeden geri çekildi. Her iki geri adım, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin dayatması sonunda atılmış oldu.

İbrahim diyor ki

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ

İki çizgi arasındaki mücadelenin şekillenmesi ve PDA revizyonizminin bir kere daha kılık değiştirmesi

İşçi sınıfımızın kendiliğinden gelme mücadelesi 15-16 Haziran'da doruğuna ulaştı. İşçiler bütün burjuva ve küçük-burjuva revizyonist kliklerin tepeleyip geçtiler. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi ve arkasından gelen sıkıyönetim, bazı kadroların bilincinde önemli bir sıçrama yarattı. Bu arkadaşlar, işçi hareketinden ve onu izleyen zor mücadele günlerinden önemli dersler çıkardılar.

İşçi hareketi, birinci olarak, devrimin şiddete dayanacağını, bunun zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu gösterdi. Aybar-Aren oportünizmine ve bütün pasifist parlamentarist görüşlere ağır bir darbe indirdi.

İkinci olarak, işçi hareketi, burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirdi. Halkın kurtuluşunu egemen sınıfların ordusunda beklemenin ne derece ahmakça bir hayal olduğunu gözler önüne serdi. Çünkü işçi direnişi tanklarla, süngülerle, sıkıyönetimle bastırılmıştı. Süngülerin gölgesine sığınan patronlar, sıkıyönetim makamlarıyla birlikte yüzlerce işçiyi işten atmışlardı. Yüzlerce devrimci işçi ve aydın, sıkıyönetim mahkemelerinde yargılandı. Bütün bunlar M. Belli'nin, D. Avcıoğlu'nun ve H. Kıvılcım'ın cuntacı hayallerinin ve anti-Marksist-Leninist devlet ve ordu tahlillerinin saçmalığını ortaya çıkardı.

Üçüncüsü, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, gerçek kahramanın kitleler olduğunu bir kere daha gösterdi. Ve bir avuç seçkin aydın grubuna dayanarak devrim yapmayı hayal eden bireyci küçük burjuva akımlarına ağır bir darbe indirdi.

Dördüncüsü, 15-16 Haziran direnişinin bastırılması, devrimin ilk başlarda şehirlerde başarıya ulaşamayacağını, şehirlerde zaman zaman ortaya çıkacak işçi ayaklanmalarının kırık bölgelere çekilmediği takdirde bastırılmaya mahkum olduğunu gösterdi. PDA klğinin belirsiz bir gelecekte, şehirlerde genel ayaklanma ve iktidarı ele geçirme hayallerine ağır bir darbe indirdi.

Beşincisi, 15-16 Haziran'dan sonra gelen ve üç süren sıkıyönetim, en zor koşullarda dahi mücadeleye devam etmenin ancak gerçekten devrimci bir örgütlenmeyle, yasadışı bir temel atarak ve bu çalışmalarını bu temel üzerine inşa ederek mümkün olabileceğini gösterdi. Legaliteye bel bağlamanın, revizyonist örgütlenmenin, şiddetlenen sınıf mücadelesi koşullarında halkımıza zarar vermekten başka bir işe yaramayacağını gösterdi.

Altıncısı, 15-16 Haziran Direnişi, ülkemizde devrimin nesnel koşullarının ne kadar olgunlaştığının bir somut kanıtı oldu.

Büyük işçi direnişine katılan, sıkıyönetim koşullarında mücadeleyi devam ettiren, kitleler arasında çalışma pratiği olan bir kısım kadrolar, büyük işçi hareketinden gereken dersi çıkardılar. Geçmişte izlenen çizginin sağcı ve teslimiyetçi bir çizgi olduğunu, revizyonist bir çizgi olduğunu kavradılar. Fakat bu mücadeleyi uzaktan izleyen, kitleleri tanımayan bir kısım burjuva unsurlar, işçi hareketinden gereken dersi çıkartamadılar. Hatta yanlış dersler çıkarttılar. Kolay başarı umuduna kapıldılar. Böylece PDA saflarında yeni bir çelişme doğdu.

Hareketin tepesine çöreklenmiş olan burjuva unsurlar, geçmiş sağcı çizgiyi tamamen terk ederek doğru bir çizgide hareketi inşa etmek yerine, bazı konularda ufak-tefek değişiklikler yaparak suratlarını yeni bir maske ile gizlemeye çalıştılar.

Gülen adam : Naki Göksu

Naki üniversite yıllarında TKP(ML) düşünceleriyle tanıştı. Üniversite içerisinde gençlik faaliyeti içerisinde yer alır. Cesur, gözü pek oluşu yanısıra askeri yapıyla da öne çıkar. Arkadaşları tarafından espirituelliğiyle çalışkanlığı ve fedakarlığıyla sevilir. Gülmek, katıla katıla gülmek onun en belirgin özelliğidir. Bir defasında yoldaşları Naki'yi çok fazla güldüğü, bunu kontrol etmek gerektiği yönünde eleştirirler. Ve bunun üzerine Naki, bambaşka bir yapıya bürünür, asık suratlı gülmeyen birisi olur. Ne kadar espiri yaparlarsa yapsınlar bir türlü güldüremezler. Bu durum bir hafta sürer. Eleştiriyi yapan arkadaşları da bu durumdan hoşnut değildir. En sonunda durum çekilmez bir hal almca, bu adamı eski haline döndürmeye çalışılır kararı alınır. Ashında kendisi de böyle olsun istemiyordu, fakat üzerine fazla gidilmesi olacak ki Naki yoldaş böylesi bir tavra girer. Nihayet bir zaman sonra o şen şakrak, gülümseyen yapısına döner, böylece arkadaşları da rahatlar.

İTÜ İnşaat bölümünde son sınıfta bitirme ödevi hazırlarken,

gerillaya katılmaya karar verir ve katılır. Artık O Dersim dağlarının Unal'ı olmuştur.

8 Haziran 1991 tarihinde TKP(ML)'ye bağlı TIKKO gerillaları arazide konaklama esnasında düşmanın pususuna düşer. Çıkan çatışma 8-10 saat sürer. Naki bu çatışmada yara alır ve birliğinden kopar. Bir gün sonra yaralı olarak gittiği bir köyde düşman pususuna düşer. Yaralı olduğu halde son mermisine kadar düşmanla çatışır. Mühimmatı tükendiğinde TC güçleri tarafından teslim alınır. Yaralı olarak Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı Ataçınar köyü yakınlarına getirilen Naki Göksu'ya köylülerin önünde yoldaşlarının yerini söylemesi ve pişmanlık belirtmesi için faşist bir binbaşı tarafından işkence yapılır.

Değil sır vermek, en ufak bir pişmanlık belirtmeyen kararlı tutumuyla düşmanı acze sokarak, yoldaşlarının da zaman kazanmasını sağlar. Zavallı duruma düşen binbaşı tarafından infaz edilir. Erdemlerin, fedakarlığın ve özverinin şimdi yoldaşlarının bilincinde yaşıyor.

Mücadeleni önünde saygıyla eğiliyoruz.

Ayrıca mayıs ayı şehitlerinden, proletarya partisinin üyesi ve savaşçılarından Ali Asker Doğan, Hıdır Doğan, Yıldız Çiçek, Aziz Araz ve Haşim Gözoğlu'nu saygıyla anıyoruz.

Tiananmen Katliamı

1989 yılının Nisan ayı ortalarında, Pekin Üniversitesi'ne bağlı öğrenciler, Komünist Gençlik Birliği'nin eski liderlerinden "liberal-Maocu" olarak nitelendirilen bir dönemin başbakanı Hu Yaobang'ın ölümlüyle sokaklara döküldüler. Hu 1989 öğrenci eylemine "hoşgörülü" ya da "yumuşak" gözetim

son verilmişti.

Öğrencilerin bürokrat-burjuva diktatörlüğe duydukları tepkiyi dile getirmek için Hu Yaobang'ın cenaze töreni iyi bir fırsat oldu. Törene 1 milyonu aşkın kişi katıldı. Öğrenciler "Yaşasın Demokrasi", "Yaşasın Özgürlük" sloganlarıyla yönetimi eleştirirken, Deng ve Li Peng'in de istifasını istiyorlardı.

Gösterilerin ardı arkası kesilmiyordu. Öğrencilere halkın yanısıra, öğretim üyeleri ve işçi konfederasyonları da destek sunuyorlardı. Başlatılan öğrenci hareketinin homojen bir yapısı bulunmuyordu. Hareket içerisinde Marksist öğrencilerin yanısıra liberal burjuva yapıda öğrenci kesimleri de yer alıyordu. Binlerce öğrenci Tiananmen meydanını işgal etmiş, çadırlar açmışlardı. Aralarında birçok öğrenci, Başkan Mao ve Çu En-lay'ın posterlerini taşıyorlardı.

Mayıs ayının sonlarına doğru hükümet gösterilere katılan öğrencileri "demokrasi düşmanı" ilan etti. Ardından başkent Pekin'in birçok semtinde sıkıyönetim ilan edildi. Ordu-polis hareketi geçirildi. Meydan tanklarla sarılıyordu. Yer yer çarpışmalar başgösterdi. 4 Haziran'a gelindiğinde meydana katılan öğrenciler 8 Haziran'da 27. ordu tank desteğinde direnişçileri kurşun yağmuruna tuttu. Meydanda ve değişik bölgelerdeki direniş gösterilerinde kurşunlarla binlerce kişi öldürüldü, onbinlercesi yaralandı. Sadece Lawhou kentindeki çarpışmalarda 200 gösterici katledildi. Böylece gerici Deng'in deyimiyle "Çin istikrarını korumuştur."

Çin devrim tarihinin önemli kesitlerini oluşturan öğrenci hareketleri ve Tiananmen direnişi, Mao'nun BPKD ile geliştirdiği ve kitlelere kavratmış "gericilere karşı işyan etmenin meşruluğu" prensibinin gelen kitlelerin yeni bir imgeyle kitleler

Demokratik kadın hareketinde bir adım daha

Emekçi Kadınlar Birliği 15-16 Mayıs tarihlerinde İstanbul'da bir toplantı gerçekleştirdi. Kurultaydan buyana yapılan çalışmalar, çıkan sorunlar böyle bir toplantıyı daha ileri bir adım atmanın ön koşulu olarak zorunlu kılmıştı. Toplantı, Merkezi Yürütme tarafından düzenlendi. Gündem ve katılım biçimi önceden belirlenmişti.

Gündem

- 1) Emekçi Kadınlar Birliği'nin programı,
- 2) Örgütlenme sorunları ve çalışma tarzı,
- 3) 1992 Aralık'ında başlayan kurultay çalışmalarından bu güne kadarki sürecin değerlendirilmesi,
- 4) Önerilerden oluşuyordu.

2 gün boyunca yapılan toplantıda EKB'nin programı, tanımı ve amaçları, örgütlenme ilkeleri ve talepleri noktasında tartışıldı. Yeni Kadın, Parti Yolunda Kadınlar ve Can Kadınlar Derneği'nin hazırladığı taslak üzerinde genişçe tartışmalar yapıldı. Ortak düşünceleri yansıtmayan ya da eksik yanları üzerinde tartışılıp yeni önerilerle zenginleştirilerek, toplantı sonuçlandırıldı. Bu noktalarda ufak tefek ayrılık noktaları dışında hemfikirlik yakalanmasına rağmen EKB'nin geleceği açısından belli endişeler tartışıldı. Ortak çalışma noktasında iyi bir gelenek yaratılması çabasında olan EKB'nin bunu daha da pekiştirmesi ve genişletmesinin önemi üzerinde duruldu.

EKB emekçi kadınların sözde birliğiyle değil eylemde birliği ile yaşam bulacak, gelişip güçlenip, kitleselleşecektir.

Grupçu tavırlara girilmeden daha etkin ve daha kitlesel bir kadın hareketi yaratmanın sınıfın ve devrimin çıkarlarına uygun olduğu, bu sorumluluğu herkesin yüreğinde hissetmesi

gerektiği savunuldu. EKB'yi dernekçi anlayışa indirgeyip "etkin olan alır götürür" mantığına sapmadan sorunu kelle sayısından çıkarıp ortak ve demokratik yanına ağırlık ve

rilmesine dikkat çekildi. Ve günümüzdeki ihtiyacın bu olduğu vurgulandı.

1,5-2 yıllık çalışmanın sonucunda oluşturulan ve bundan sonraki süreçte yürütülecek

mücadeleye yol gösterecek program, çalışma tarzı örgütlenme ilkeleri ve talepleri belirlenmiştir. Yararlı olacağı düşüncesiyle olduğu gibi aktarıyoruz.

Emekçi Kadınlar Birliği'nin programı

Kadının çifte kölelik zincirine vuruluşu, analık hukukunun yıkılışıyla başlar. Ancak, modern anlamda kadın sorunu, sorunun çözüm koşullarının oluşmaya başladığı, feodal toplumun çöküşü, kapitalist-burjuva toplumun yükselişi döneminde gündeme gelir. Burjuva ve orta sınıftan kadınların damgasını vurduğu eşit haklar mücadelesi, burjuva toplumun çerçevesinde hızla miyadını doldururken, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte; aşağı sınıftan kadınlar yalnızca biçimsel eşitlik için değil, gerçek anlamda toplumsal eşitlik ve özgürlük kadının gerçek ve tam kurtuluşu için mücadeleyi yükseltir.

Kadının köleleştirilmesinin temelinde özel mülkiyet yatar. Kapitalizm kadını bir yandan üretim alanına çekerek, kutsal eşitlik dışına çıkarır, ama onun ezilmesine sömürülmesine ve aşağılanmasına asla son vermez. Tersine, çifte baskı ve sömürüye tabi tutar. Kapitalizm koşullarında, kadının ezilmesinin ve sömürülmesinin biçimleri değişime uğrar ve sermaye egemenliğine bağlanır. Ve kadın sorunu, ücretli kölelik düzeninin, kapitalist özel mülkiyet ve sermaye egemenliği sisteminin bir sorunu haline gelir. Tüm üst yapı ku-

rumları; aile, okul, dini kurumlar, kültür, devlet, vb. kadının köleliğinin bütün bu kaleleri sermayenin gereksinimlerine göre şekillenir. Kadın mutfak, yatak odası, çocuk ügenine sıkışmış bir ev kölesi; aynı zamanda üretime katılıyorsa, kapitalistin ücretli kölesidir. Siyasal, kültürel ve sosyal yaşamda dışlanan, aşağılanan, horlanan ikinci sınıf bir insan statüsündedir.

Kadının köleleştirilmesinin koşullarını hergün her saat yeniden üreten sermaye sistemi, aynı zamanda üretici güçlerde sağladığı gelişmelerle, kadının kurtuluşunun maddi ön koşullarını da hazırlar. Böylece kurtuluşun zorunlu koşulu olarak, sermaye egemenliğinin devrilmesi, öne çıkar. Tarih, bu görevi de, kadın ve erkek proleterlerin omuzlarına yüklemiştir. Sermaye egemenliğinin/sömürünün tüm koşullarının ortadan kalkması, kadının kurtuluşunun ön koşullarını hazırlar.

EMEKÇİ KADINLAR BİRLİĞİ'NİN TANIMI VE AMAÇLARI

EKB; tüm ezilen kadınları, kadının gerçek özgürlüğü için verilecek mücadelede cinsel, ulusal, sınıfsal talepleri doğrul-

tusunda birleştiren, harekete geçiren ve mücadeleye seferber eden emekçi kadınların örgütüdür.

İçinde yaşadığımız sömürü düzeninde işçi sınıfı ve emekçilere yönelen; sistemli ağır ekonomik, siyasi, ideolojik baskılar gittikçe derinleşmektedir. Buna paralel olarak da, ezilen sınıf ve katmanlarda, nüfusun yarısını oluşturan kadın kitlelerine düşen pay da ağırlaşmaktadır.

Ezenlerin en küçük birimine dek örgütlü olduğu; toplumsal muhalefetin her alanda örgütlenmeye çalışıldığı koşullarda, özellikle ezilen kadın kitlelerinin dağınıklığı ve sorunlarının can alıcı boyutlarına karşı yeterli düzeyde bir örgütlülüğü henüz sağlanamamıştır.

Bunun için, bir bütün olarak kadını; cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye karşı, ezilen kadın kitlelerinin yığınsal, örgütlü bir güç olarak karşı koyması gerekmektedir. Kadının emek sömürsünün yanı sıra, evde, işte, sokakta, toplumsal yaşamın her alanında, kadını kimliksizleştiren, mülk ile eşit gören burjuva-feodal yasa, kurum, gerici gelenek ve değer yargılarına karşı bugünden mücadeleyi yükseltmek zorunludur.

Bu zorunluluk; sistemin sınıf

ve ezilenlere çıkardığı faturaya karşı yükselen sınıf hareketi ile, ezilen kadın kitlelerinin mücadele potansiyelinin birleştirilmesi görevini EKB amaçlar.

EMEKÇİ KADINLAR BİRLİĞİ'NİN ÖRGÜTLENME İLKELERİ

— EKB, demokratik bir kadın örgütüdür: EKB'nin hedef kitlesi kadınların; sınıfsal özellikleri, içerdiği talepler ve işleyiş bakımından demokratiktir.

— EKB birleşik bir kadın örgütüdür: Her sınıftan kadınların cins olarak birleşikliği değil, her ulustan ve milliyetten (Türk, Kürt, Azeri, Çerkes, Laz, Ermeni, vb. vb.) tüm ezilen sınıf ve katmanlardan kadınların; din, dil, ırk ayrımı gözetmeyen birleşik örgütüdür.

— EKB örgütsel olarak siyasi partilere, örgütlere, kurumlara bağımlı değildir. EKB'yi burjuva kadın hakçı örgütlerden ayıran temel özellik; kadının kurtuluşu ve hak eşitliğini, sınıfının özgürlüğü sorununa bağlı olarak ele alması ve ideolojik olarak safını sınıftan yana belirleyerek, işçi sınıfının ideolojisini esas almamasıdır.

— EKB kendi talepleri etrafında işçi-emekçi (ev kadını, köylü kadın, aydın kadın ve genç kadın) kadınları cinsel ulusal, sınıfsal baskı ve sömürüye karşı uyandıran; tüm ezilen kadınları birleştiren, harekete geçiren kitlesel örgütüdür.

— EKB kadın kitlelerinin üretim ve yerleşim birimleri temelinde (fabrika, işyeri, sendika, tarım alanı, semt, okul, vs.) örgütlenmesini esas alır.

— Birimlerden gelen temsilciler örgütlenmenin ayakları olan çalışma komisyonlarını oluşturur.

— EKB, hedef kitlesi kadın kesimlerinin kolektif sesi olabilecektir, yerel birimlerde sürdürülen çalışmaların geliştirilmesi için deney aktarımını sağlayacak; bilinç taşıyarak, perspektif sunup, örgütlenmesine katkıda bulunacak yayın faaliyetini sürdürür.

— EKB faaliyetlerin sürdürüldüğü tüm birim ve alanlarda program ve örgütlenme ilkelerine ters düşmemek kaydıyla, talepler doğrultusunda çalışmalarını ilerletici biçim ve yöntemlerin geliştirilmesi; çalışmayı yürütenlerin inisiyatifindedir.

Hırvatistan parası değişti(!)

Dış Haberler Servisi- Hırvatistan Başkanı Franjo Tuđman, yeni(!) tipte nakit para bastırdı. Mayısın 30'unda, Hırvat dinarı kuna ile yer değiştirdi.

Bilindiği gibi kuna, 1941-45 arasındaki Nazi kuklası rejim tarafından değiştirilerek kul-lanılıyordu. Bu dönemde Yahudiler, Sırp-lar, Çingeneler ve bağımsızlıkçı partizanlar Ustashi olarak bilinen Hırvat faşistleri tarafından katlediliyorlardı.

Zagreb'teki 1.500 kişilik Yahudi topluluğun başkanı Slavko Goldstajn diyor ki "Kuna, 50 yıl önceki faşist devlet ile sembolik olarak bağlantı kurmaktır". Tuđman ise, kunanın Hırvatların "Politik ve milli olgunluğunu gösterdiği"ni savunuyor.

Clinton'un Korumaları ve Irkçılık

Dış Haberler Servisi- ABD'nin ünlü lokantalar zinciri Denny's, ırk ayrımı yaptığı için 46 milyon dolar para cezasına çarptırıldı. Bu, ABD tarihinin en büyük tazminat cezası. Olay şöyle gelişti. Geçen yıl 1 nisanda 6'sı siyah olmak üzere, Clinton'un gizli servisine bağlı 21 koruması Anapolis'teki Denny's'e geldiler. Garsonlar, aynı masada oturan beyaz korumaların siparişlerini hemen alırken siyah korumalar 55 dakika bekletildiler. Böylece açılan dava sonucu, Denny's 46 milyon dolar para cezasına çarptırıldı. Bunun üzerine gerici medya, "ABD'de ırkçılığa karşı büyük zafer kazanıldığı"ni çığlıklarını attı. Denny's hakkında, ırkçılık yapıldığı gerçeğiyle önceden 4 bin 300 şikayet dilekçesi verilmiş ancak hiçbir yanıtlanmamıştı. Fakat Clinton'un korumalarına gelince dava açılması ve sonuçlanması için bir başka boyutu.

"Paralı asker, geri dön!"

Dış Haberler Servisi- Rusya, Kafkasya ülkeleri başta olmak üzere, Bağımsız Devletler Topluluğu ülkelerindeki çatışmalara paralı asker olarak katılan vatandaşlarına geri dönmeleri için çağrı yaptı. Çağrıda, dönmeyenlerin en ağır cezalara çarptırılacağı belirtildi. Öte yandan Rusya Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Grigory Karasin, 25 mayısta yaptığı basın toplantısında "Özellikle Kafkasya ülkelerinden gelen bazı guruplar buradan paralı asker toplamaktadır. Bu guruplara karşı polise önlemler alınacaktır." dedi.

Madenciler pasif

Dış Haberler Servisi- İngiltere hükümeti de TC hükümeti gibi, kömür madenlerinin ekonomik olmadıkları gerekçesiyle kapatılması gerektiğini gündeme getirdi. Kömür işçileri ise, işsiz kalma korkusuyla birçok haklarını ortadan kaldıran yeni çalışma düzenlemelerini kabul ettiler. Yeni sözleşmelere göre, maden işçilerine senede bir kez 6 bin sterlin (yaklaşık 300 milyon TL) para ve 4 yıl boyunca iş garantisi veriliyor.

ABD Çiller'e notunu verdi

Dış Haberler Servisi- TIME dergisinin 30 Mayıs tarihli 22. sayısında, Çiller'den "Şampiyon olmayan leydi" olarak söz edildi.

Haberde, Çiller'in 11 ay önce başbakan olunca, ilk konuşmasında büyük değişiklikler gerçekleştireceği sözünü verdiği hatırlatıldıktan sonra, ekonominin durumu şöyle özetleniyor: "Ekonomik büyüme 1993'te %7.3 civarında seyrederken, olumsuz bir duruma kayarak baktı. Enflasyon gevşek para politikalarının sonucu olarak %107'lere kadar arttı. Lira, yılbaşından bu yana kendi değerinden %60 kaybettir. İstanbuldaki hisse değerleri değişim stoku çekül gibi düştü. Bütçe açığı infilak etti."

Dergi TC'nin politik durumunu da iyi değerlendirmiyor. PKK unsuruna bir de Refah Partisi'nin eklenmesinin altını çizerek şunları yazıyor: "Politik cepheden gelen haberler de bunlardan iyi değil. Sadece Kürt asilerin gümbürtüsü değil, fakat şehirlerde de İslami radikaller, Mart ayındaki belediye seçimlerinde, aralarında İstanbul ve Ankara'nın da bulunduğu 28 ilde kazandılar."

Dergide, hükümetin 6 milyar dolarlık dış borç almasının, sonuçta ödünç verenlerin güvenini sarstığı belirtildikten sonra, Moody's ve Standard & Poor's'un her ikisinin de -ki bunlar ABD'nin nüfuzlu iki tahminci şirketidir- Türkiye'nin kredi itibarını düşük değerlendirmesinin üzerinde duruluyor.

Batılı diplomatlar, Çiller hakkında şunları söylüyorlar: "O halkın, işadamları topluluklarının ve bizzat kendi partisinin içindekilerin çoğunluğunun gözünde güvenilirliğini kaybetti."

TIME'a göre "Refah Partisi Türkiye'de gelişmekte olan radikal İslamcılarının politik silahtır. Seçim sonuçları İstanbul ve Ankara'nın sakinlerini şaşkına çevirdi ki bura-

Çiller'in bu fotoğrafını Time'da yayımlanması, ABD'nin "Fatiha"sı olsa gerek

lar Playboy'un, Kuran kadar kolay satın alınabildiği kentlerdir."

Dergi, PKK konusunda da TC kadar umutlu değil. "Hükümetin bakış açısına göre" diyor TIME, "güneydoğuda PKK önderliğindeki Kürt isyancılara karşı ordunun kazandığı başarı bir parlak ışık. Hükümet güçleri Türk bölgesinde tamamen kontrolü ele aldıkları ve bazen PKKlıların peşine Irak içlerine dek düştüklerini iddia ediyorlar." Fakat dergi bu iddiaları pek gerçekçi görmüyor ve ekliyor: "Her nasılsa her yıl hazineden sa-

vaşa 7 milyar dolar akıtılıyor ve PKK saldırıları turizm endüstrisini her yıl 4 milyar dolar zarara uğrattırıyor."

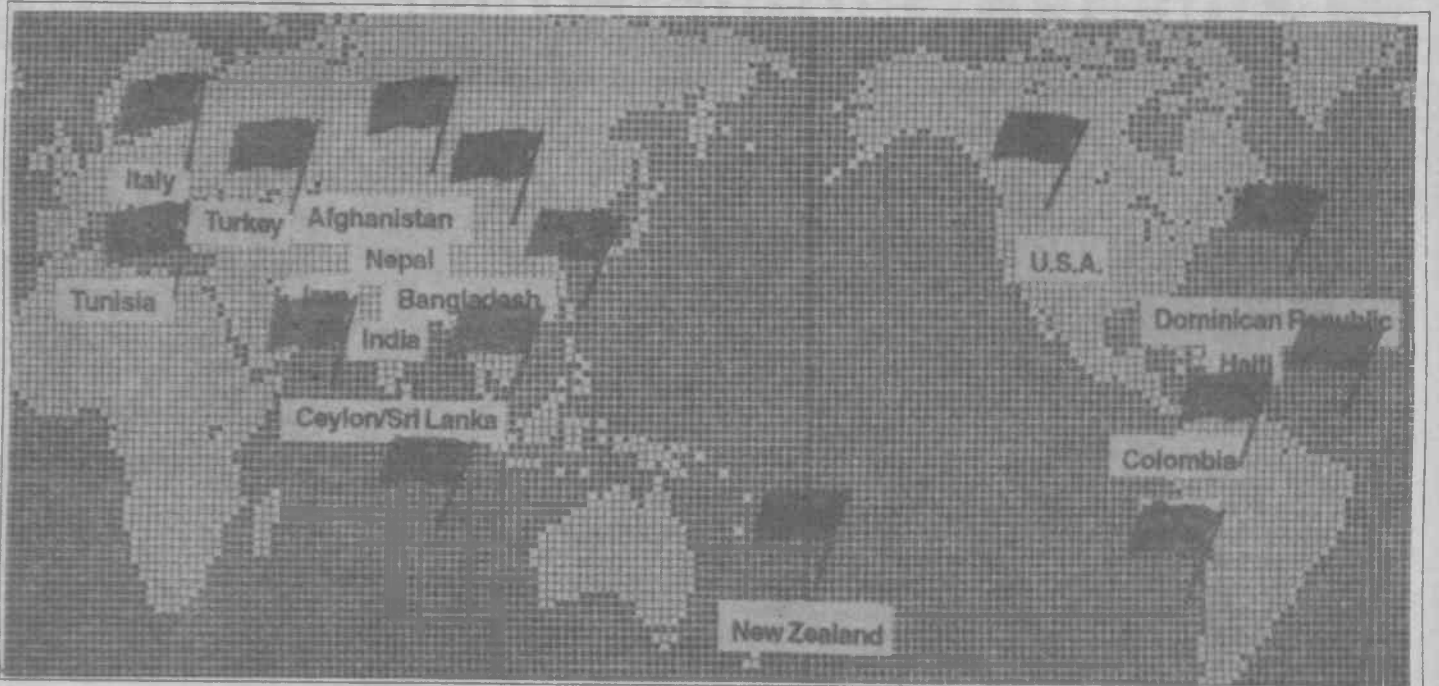
Öte yandan NEWSWEEK dergisinin de aynı periyotlu sayısında şunlar yazılıyor: "Türkiye'de Kürt kimliği 1991'den beri açıkça tartışılmıyor. Savaşı askerler yürütüyor. 1960, 1971 ve 1980'de yönetime el koyan orduya hiçbir politikacı kolayca meydan okuyamaz. Olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan, iki ay önce Türkiye'de 5 bin PKK'lı asinin bulunduğunu, şimdi

ise bu sayının 4 bine indiğini söylüyor. Ama bölgede 150 bin asker, 15 bin polis ve 2.500 özel tim elemanı bulunuyor.

Türkiye'nin modern, laik ve demokratik bir ülke olarak imajı yipranmış durumda. İşkencede kaybolan insanlar, yargısız infazlar ve yıkılan köylere ilişkin haberler Türkiye'nin Avrupa'daki itibarına ağır darbeler indiriyor."

Tabii bunlar kaynağını ABD egemen sınıflarından alan dergilerin yazdıkları. Ve Çiller için, anavatanı ABD'den hiç de olumlu mesajlar gelmediği gayet açık.

"Proleterlerin kazanılacak dünyaları var"

Dış Haberler Servisi- Devrimci Enternasyonalist Hareket, birçok ülkede emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı meydan okuyor. Yukarıdaki bayraklı harita, Devrimci Enternasyonalist Hareket'in üyesi olan partilerin/örgütlerin hangi ülkelere olduğunu gösteriyor. Bu ülkeler Tunus, İtalya, Türkiye, Afganistan, Nepal, Bangladeş, İran, Hindistan, Seylan/Sri Lanka, Yeni Zelanda, ABD, Dominik Cumhuriyeti, Haiti, Kolombiya ve Peru.

Bu partilerin hepsi gerçek anlamda Marksist-Leninist-Maoist değil. Hatta, aynı ülkeden olup, MLM'yi kabul eden iki-üç tane parti/örgüt bile var. Fakat hepsi devrimci ve Marksizm-Leninizm-Maoizm temelinde örgütlenmeyi savunuyorlar.

Devrimci Enternasyonalist Hareket içerisindeki partiler/örgütler ise şunlar: Devrimci Komünist Birlik (Dominik Cumhuriyeti), Devrimci

Komünist Partisi (ABD), Haiti Enternasyonalist Devrimci Grubu, Hindistan Devrimci Komünist Partisi, Hindistan Komünist Partisi/Marksist Leninist, İran Komünistler Birliği (Sarbedaran), Kolombiya Devrimci Komünist Grubu, Kolombiya Komünist Partisi/Marksist Leninist, Mao Zedung Bölge Komitesi, Komünist Kollektif Ajitasyon/Propaganda (İtalya), Marksist Leninist Proleter Komünist Örgüt (İtalya), Nepal Komünist Partisi (Maşal), Peru Komünist Partisi, Purba Bangla Proleter Partisi (Bangladeş), Seylan komünist Partisi, Trento Komünist Komitesi, Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist (Kaypakkayacı güzergahındaki TKP(ML) değil, teorik olarak halk savaşını savunuyor ama pratikte bu yönde hiçbir faaliyeti yok. Esas ismi TKP(ML) Maoist Parti Merkezi) ve Yeni Zelanda Komünist Birlik Grubu.

Chiapas dağlarında tutuşan 25 yıllık öfke

Dış Haberler Servisi- Aşağıdaki yazı Sergio Tamayo Flores Alatorre tarafından yazılmış ve 20 Şubat 1944 tarihli La Jornada Semanal'da yayımlanmıştır. Yazarı bir burjuva demokrati olsa da, Meksika'daki köylü isyanını ve gerilla savaşını inceleyen değerli bir makale olarak gördüğümüz bu yazıyı özetleyerek yayınıyoruz.

(...)
Aslında, Meksika'da 1970-1976 yılları arasında görülen kent gerillası hareketinin, bir toplumsal hareketin, 1968 öğrenci hareketinin ayırtılması ortaya çıktığı söylenebilir. Yani gerilla hareketi, ihtiyaçlar için başka çıkış noktası göremeyen gençlerle beslenmekteydi. Ama sözkonusu gerilla hareketleri yine gençler ve öğrenciler tarafından oluşturulan ve desteklenen toplumsal ve sendikal hareketlerle birlikte gelişmekteydi. Hatta bu gerilla hareketlerinin bazıları, politik kuruluşlarla örgütsel bağlar içerisindedir. 1977 politik reformu, hükümetin gerilla hareketini solun kurumsallaştırmış katılmama dönüştürme isteğinin bir sonucuydu.

Ama bugünün Chiapas gerilla örgütü bir ayrışmanın ürünü olmaktan çok, yükselen toplumsal bir harekete benziyor. İlk bakışta aşırı bir hareket gibi görülen birçok insanın silaha sarılması kararı, sefalet içerisinde ezilen kitlelere karşı yönetimin esneklikten yoksun politikalar izlemesinden kaynaklanıyor. Ama bu, toplumsal bir hareketin mutlaka bir ayrışma aşamasından geçmesi gerektiği anlamına gelmiyor. Bu yazıda vurgulamak istediğim temel nokta işte bu. Chiapas toplumsal hareketi 24 yıldır ağır bir baskı altında kıvrılıyor. Ama ülkedeki diğer toplumsal hareketler gibi, Chiapas toplumsal hareketi de mücadeleyi sürdürülebilmek, devletle toplum arasında yeni ilişki biçimleri oluşturabilmek için örgütlenmeye, gerek sayıca gerek toplu eylem biçimleri anlamında gelişmeye başladı. Yani toplumsal hareketler yalnızca toplumsal güçler arasındaki mücadeleye yönelmez; Chiapas örneğinde olduğu gibi, daha derin, daha kalıcı, dönüştürücü başka hareketlere de öncülük edebilirler.

BİR ANEKDOT

Zapatist Ulusal Kurtuluş Ordusu'nun (EZLN) 1983 ya da 1984'den beri en azından 10 yıldır hazırlıklarını sürdürmekte olduğu bildiriliyor. EZLN'nin eylemleri, örgütlülüğü öyle birden ortaya çıkmadığını, hemen de kaybolmaya-çağın gösteriyor. Bu örgüt toplumsal, politik ve askeri bir oluşumun sonucudur.

Bu noktada bir anekdotu nakletmek yerinde olacak. 1978'den beri Lacondona Ormanları'nda silahlı grupların varlığından söz edilmekteydi. 1978-1981 arasında Chiapas bölgesinde görevli olarak bulunmaktaydım. Choles ve Tzeltales kabilelerinin yaşadığı Corozal ve Palestina bölgelerinde bir kırsal yaşam programı uyguluyordum. Sözü geçen gruplar, 1976 yılında, yaşamakta oldukları Chiapas tepelerinden zor kullanılarak atılmışlardı. 1978-1979 yıllarında eyalet hükümeti, bir takım toplumsal programlar çerçevesinde bölgeye büyük yatırımlar yaptı. Ama, amaç açıkça bölgeyi kofonileştirmek, hatta boşaltmak, bölgenin orman ürünlerinin Cafolosa şirketine, petrolünün ise Pemex yararına talan edilmesine olanak hazırlamaktı. Ormanın altında, çok da derinlerde olmayan çok zengin petrol yatakları olduğundan bahsediliyordu. Plan yıllar önceden hazırlanmıştı ve bölgede kısa süre içinde sayısız petrol kulesi yükseliverdi.

Bu kabileler, hükümet organlarına güvenlerini yitirdi ve kendi ken-

dilerine örgütlenmeye başladılar. İnsanlar kendi adalet ölçütlerini uyguluyor, şehrin küçük cezaevinde görevini kötüye kullananları hapsediyor, kendi hükümet yapılarını oluşturuyor ve bölgelerinde alkol kullanımını yasaklıyorlardı. Bu kabileler özerkliklerinin üzerine titiyorlar ve dışarıdan hiç kimsenin işlerine müdahale etmesine izin vermiyorlardı. Ormanın derinliklerinde 13 kabilenin biraraya gelmesinden oluşan çok daha uyumlu ve daha organize bir grubun varlığından söz ediliyordu. Gerçekten o bölgede arada sırada Guatemala'ya da geçen bir gerilla grubu vardı. Ordu birlikleri bu gerillalar üzerine birkaç hareket düzenledi. Ama her defasında yerli halkın bilgi vermesi, gerillaları saklaması nedeniyle başarısız oldu.

Bu söylentiye arkadaşım Cristobal de doğruluyordu. Cristobal, Tzeltal kabilesinden ve Zoque kabilesinden bir kadının evliydi. Çok fakir olduğu için eyalet başkenti Tuxtla'ya gidip orduda iş aramaktan başka çare bulamamıştı. Chiapas'daki ordu yaşamak için başka seçenekleri olmayan Tzotzile ve Tzeltale kabileleri halklarından oluşmaktaydı. Aynı dönemde Cristobal'ın arkadaşı 21 yaşındaki Leonel de orduya yazılmak istemiş, kağıtlarını almak için köyüne gittiğinde ailesinden EZLN'nin varlığını duymuştu. Ailesi EZLN'ye yazılma daha iyi demiş, Leonel de öyle yapmış. Ama, Cristobal'ın kendisini uyaracak ailesi yoktu. O orduya yazılmış, fakat kısa bir süre sonra çok tehlikeli bulduğu için ayrılmıştı. Birkaç kez ormana gerilla takibine yollanmışlardı.

Bu küçük anekdot bölgede gerilla hareketlerinin en azından yetmişlerin sonlarından başladığını ve ordunun gerilla hareketi üzerinde çeşitli girişimlerinin bir göstergesi. Peki, neden ordu hiçbir şey yapmadı? Yerli halk gerillaları sakladığı için mi? Eğer öyle ise yerli halk bu gizli hareketin toplumsal bir parçası idi; onları koruyor ve gözetti. EZLN'in geçmişi ta o tarihlere kadar uzanır ve Zapatistalar çok geniş bir toplumsal desteğe sahiptirler.

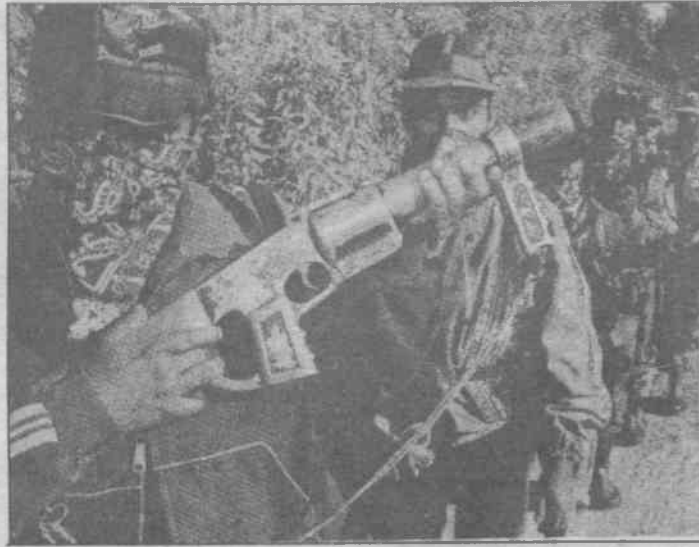
1970'DEN BU YANA CHIAPAS TOPLUMSAL HAREKETİ

Bu anekdotun ötesinde, Chiapas toplumsal hareketi 1970'de Manuel Velasco Suarez'in vali seçilmesiyle başladı. Bu tarihten itibaren Lacondona ormanları toprak bulmak umuduyla köyünü terk eden ya da Corozal ve Palestina bölgelerinde olduğu gibi zorla topraklarından sürülen en azından 70 bin Tzeltal, Chole ve Tzotzile yerlisinin akınına uğradı. 1971'de Chole ve Tzeltal yerlileri protestolara başladı. Simojovel'de bazı tarlaları işgal ettiler...

Böylece, yerli halkın toprak sahiplerine ve hükümete karşı mücadelesi başlamış oldu. 1974'de San Andres Larrainzar'da yaklaşık bin yerli El Bosque kasabasına saldırdı ve yedi toprak sahibini öldürdü. Ordu müdahale etmek zorunda kaldı. Aynı yıl San Cristobal de Las Casas piskoposu Samuel Ruiz, bin kadar yerleşim bölgesinden gelen Tzotzile, Tzeltale, Chole ve Tojolabale yerlisinin katılımıyla Birinci Chiapas Yerli Kongresi'ni gerçekleştirdi.

Yetmişli yıllar yerli halkın yaşadığı bölgelerde birçok çelişkiye sahne oldu. Bunların en önemlilerinden biri San Juan Chamula'da yerli halkın PRG (Kurumsal Devrimci Parti)yi protesto edip Belediye Binası'ni ele geçirmesiydi. Ordu yine müdahale etti, hükümet yerli halkın liderlerini kıskırtıcılıkla suçladı, yaklaşık 12 bin kişi Katolik inançlarına karşı gelmekle suçlanıp sürgüne uğradı.

1976 senesinde Jorge de la Vega Dominguez, Lopez Portillo kabine-

sine görev almadan önce iki yıl süreyle Chiapas valiliğinde bulundu. Sadece 1976'da, 810 insan hakları ihlali kayıtları geçti; ki bu 15 yılda görülen en yüksek rakam demektir. Bu vali döneminde yüzlerce köylü Venustiano Carranza, Las Flores, Simojovel, Larrainzar ve Chamula kasabalarında toprak işgali eylemleri gerçekleştirdi. Bir yandan Jose Luis Portillo hükümeti politik reformları gerçekleştirmeye çalışırken, diğer yandan ordu çok sert biçimde karşılık veriyordu. Yalnızca 1976'nın nisan ve temmuz ayları arasında, 120 yerli, özel mülkiyeti çignemek ve yangın çıkarmak iddiaları ile köylerinden sürüldü.

Bu dönemde Alianza Campesina (Köylü İttifakı) gibi önemli örgütler kuruldu. Bu örgüt 10 Nisan 1976'da "Zenginlere ve hükümetine karşı mücadele" kararı aldı. 1977'de Unidos Por Nuestra Propio Fuerza (Kendi Gücümüz İçin Birlik) teşkilatı 85 bölgenin iştirakiyle Chilon'da kuruldu. Bu birlik kuzey eyaletleri Coahuila, Durango ve Chihuahua'dan gelen Linea Proletaria (Proleter Doğrultu) örgütünün militanlarından etkilenmiş ve destek görmüştü.

1978'de Salomon Gonzales Blanco geçici vali olarak atandı. Bu dönemde de toprak işgalleri ve insan hakları ihlalleri sürdü. 1979 senesinde Chiapas ilk büyük toplu eyleme sahne oldu, ücret artırım talebiyle bir grev düzenlendi. Aynı yılın aralık ayında 1. Ulusal Eğitim İşçileri Konferansı toplandı. 1980 senesinde Sabines Gutierrez vali seçildi. Bu dönemde de insan hakları ihlalleri sürdü. Aynı dönemde Guatemafalı göçmenlerin Meksika'ya kaçışları ve Guatemala askerlerinin onları takibi, sıkça görülen ve bölgedeki kaosa yeni bir boyut ekleyen bir olgu olarak belirdi.

1982'de General Absalon Castellanos Dominguez'in valiliğe atanmasıyla bölgedeki insan hakları ihlalleri daha da tırmamaya başladı. Bu dönemde Uluslararası Af Örgütü Miguel de la Madrid hükümetini Chiapas ve Oxaca eyaletlerinde insan hakları ihlalleriyle suçladı. Bu yönetim döneminde toplumsal hareketi bastırabilmek için 4 bin asker bölgede görev yapmaktaydı. 1984'e gelindiğinde artık bölgede bir iç savaşın sözediliyordu. 1985'de öğrenciler ve öğretmenler tarafından Chiapas Mücadele Derneği kuruldu. Bölgedeki grev sayısı 1987'de 55'e yükselmişti. Aynı yıllar, çok sayıda ihtilafli yerel seçim neticesine ve protestolara sahne oldu.

1988 yılında Patrocinio Gonzales Garrido, Chiapas eyaletinin tarihinde gördüğü en düşük katılım (yüzde 44.61) seçimiyle valiliğe geldi. Aynı dönemde öğretmenler sendikası faaliyetlerini daha da arttırmış, diğer eyaletlerle işbirliğine geçmişti. 1991 yılında anayasa değişikliği ile kamu malı toprakların özel mülkiyete geçirilebilmesi ya-

sallaştırıldı. Bu, fakir köylülere vurulan büyük bir darbeydi. Aynı yıl Piskopos Joel Padron tarla işgalini kıskırttığı gerekçesiyle tevkif edildi. Bu olay Chiapas tarihinin en büyük protesto gösterilerine yol açtı, tüm köylü kuruluşları eyleme geçip, Piskopos'un serbest bırakılması için gösteriler tertip etti.

SONUÇ

Chiapas'da toplumsal hareketin yoğunlaştığı yıllar aynı zamanda tüm ülkede politik ve ekonomik bir geçiş sürecinin yaşandığı yıllar oldu. Bu dönemde, ulusal politika ihtilal ikameci, popüler bir yapıdan yabancı sermayeye açık, ihracata dayalı neoliberal bir düzenlemeye geçiyordu. Ama bu geçiş çeşitli toplumsal güçler arasındaki mücadeleye sınırlanıyordu. Hükümet sağa eğilimli projelerini belirlerken, toplumsal hareketler yurttaşlara ve ulusal yönelim kendi projelerini gündeme getiriyorlardı.

1988, Meksika'da neoliberalizmin zafer yılı oldu. Ama kolay bir zafer olmamıştı bu. Çelişkiler vardı, çatışmalar oldu, liberaller kaybettiydi da kaybetmeye çok yaklaşıyorlardı, hala bilinmiyor. 1988'den sonra herşey yavaş yavaş değişmeye başladı. Ekonomi iyileşmekteydi. Devlet İstatistik Enstitüsü'ne göre, fakirlik standardının altında yaşayan insan oranı önemli ölçüde düşmekteydi ve Salinas hükümeti dışarıda itibar kazanmaktaydı. Ama gelişme toplumun tüm kesimlerine ulaşmamıştı. Toplum rahat-sızlıklar içerisindeydi. Toplumun örgütlenme biçimi değiştirilmiş, son 20 yılda farklı bir çehreye bürünmüştü. Tepkiler vardı. Şimdi bunları daha açıkça görebiliyoruz. Dünyanın diğer ülkelerinde olduğu gibi (Güney Amerika, Rusya, Yugoslavya, Romanya, Orta Doğu, vs.) neoliberal projelere tepkiler sürüyor, kendini ulusal ya da etnik hareketler içerisinde tanımlıyor. 1994 yılının seçim süreci bir yeniden doğuş, Neocardenist hareketin ve Chiapas yerli hareketinin ülkenin gündemine girişini de kapsıyor. Bu hareketler de la Madrid ve Salinas hükümetlerinin eşitsiz bir biçimde etkileri neoliberalizm tohumlarının birer sonucu.

Chiapas bu süreçten çok etkilendi. Zapatista ordusu Chiapas'taki bu toplumsal değişimin bir sonucu, dahası gençler, öğrenciler, işçiler, üniversite elemanları, yerliler, aydınlar, tüm vatandaşlarda boy veren, yalnızca barışla değil, neoliberal modele tepkiyle de ifadesini bulan bu yeniden doğmakta olan ulusal /toplumsal hareketin de ek-seni. Yani gerilla hareketi her zaman toplumsal hareketlerin ayrışmasından oluşmuyor, toplumsal hareketler de her zaman sihirli bir kurumsallaşmanın ifadesi değil.

Zoruntu İngilizce protesto edildi

Hindistan'da zorunlu İngilizce zulümü

Dış Haberler Servisi- Geçtiğimiz ay, Hindistan'da, eski Başkan Zail Singh, sabık Başbakan V.P. Singh ve diğer politikacı liderler, sivil hizmetlere başvuru yapan tüm vatandaşlara zorunlu İngilizce sınavı uygulanması konusunda görüş birliğinde olduklarını açıkladılar. Parlamentoda çok ateşli tartışmalar yaşandı. Bir kısım parlamenter, Hintçenin nüfusunun %43'ü tarafından konuşulduğunu ve sömürgeci bir dilin tekrar sokuşturulmak istendiğini belirtirken, bazı muhalifler ise, Hindistan'da farklı 15 dilin konuşulduğunu ve 3.000 lehçenin olduğunu, İngilizce'nin ise itibar edilen diller arasında 16. sırada yer aldığını belirttiler. Hindistan'da, İngilizce egemen sınıflar içerisinde çok elit bir tabaka içerisinde düzgün olarak konuşuluyor.

Askerlerden Nazi sloganları

Dış Haberler Servisi- Türk-Alman çocuk yuvasının yakıldığı Siegburg kentinde, bir gurup Alman merasim kıtası askeri, "Yabancılar Dışarı!" ve "Yahudiler Gazla Öldürülsün!" sloganlarını attılar. 21 Mayıs günü, Almanya'ya gelen devlet misafirlerinin karşılanması için düzenlenen askeri törenlerde görev yapan merasim kıtası askerlerinden 7'si, bindikleri otobüsten slogan attıktan sonra bir kişiyi de dövdüler.

Bekaa'da film gibi İsrail operasyonu

Dış Haberler Servisi- İsrail komando timleri, 21 Mayıs sabahı şafak vakti Bekaa Vadisi'ne bir operasyon düzenleyerek, Şii Mümin Direniş Örgütü lideri Mustafa Dirani'yi kaçırdılar. Dirani'nin kaçırılması üzerine, Lübnanlı Şii gerillalar intikamlarını en sert şekilde alacaklarını belirtirken, İsrail Başbakanı Rabin "Dirani'yi pazarlık için kullanmayı kesinlikle düşünmüyoruz" dedi.

İsrail 1989'da Hizbullah lideri Şeyh Abdulkerim Obeyd'i kaçırmış, bunun ardından gerillalar ABD'li rehine Albay William Higgins'i öldürmüşlerdi. Yine İsrail komandoları 1992'de Hizbullah liderlerinden Şeyh Abbas Musavi'yi kaçırmaya çalışırken operasyon sırasında öldürmüş, bunun üzerine Hizbullah gerillaları İsrail'in kuzeyine yüzlerce Katyuşa füzesi fırlatmışlardı.

İngiliz polisi silahlanıyor

Dış Haberler Servisi- İngiltere'nin gurur duydukları gelenekleri; silahsız polis memurları, tarihe karışıyor. Geçtiğimiz haftalarda Londra'da, 36 polis, 12 özel silahla donatılarak bunları kendi inisiyatifleriyle kullanma yetkisini törenle aldılar. Daha önce de, Londra sokaklarında bulunan 5 karakol, arabanın içinde metal kutularda silah taşımak için özel ruhsat rica etmişti. Polislerin silah taşıma istemlerine gerekçe olarak bıçakla yaralanmaları ve silahsız memurların suikastlere kurban gitmesi gösteriliyor. Londra Başkent Komiseri Paul Condon, silahlanmanın sebebini "Gerçekçi davranmalıyız" şeklinde açıklarken, 76 yaşındaki Emekli postacı Sid Awford şöyle diyor: "Amerikan polisinin silah taşıması Amerika'da suçları engelleyemiyor değil mi? Eğer polis silahlanırsa, suçlular da daha fazla silah kullanacaktır."

Fatoş Nano'ya hapis

Dış Haberler Servisi- Arnavutluk eski başbakanlarından Fatoş Nano'ya verilen 12 yıl hapis cezası, Temyiz Mahkemesi tarafından onaylandı. Temyiz Mahkemesi Başkanı 26 mayısta yaptığı açıklamada, Nano'nun İtalya'nın gönderdiği yardımları zimmetine geçirdiği için verilen 12 yıl hapis cezasını onayladıklarını açıkladı. Nano, Arnavutluk Emek Partisi ve daha sonra kurulan Arnavutluk Sosyalist Partisi liderlerindendi.

Herzog cumhurbaşkanı oldu

Dış Haberler Servisi- 23 Mayıs'ta, Berlin'deki Reichstag binasında gerçekleşen seçimde, 1319 oydan 696'sını alan Roman Herzog, Almanya'nın 7. cumhurbaşkanı seçildi. Herzog, bunun birleşmeden sonra gerçekleşen bir seçim olduğuna dikkat çekerek bütün Almanların cumhurbaşkanı olacağını söylerken, konuşmasında 7 milyon dolayındaki yabancıyı anmadı. Herzog, Almanya'nın dünyada daha ağırlıklı bir oynaması gerektiğinden de söz etti. Herzog, seçimlerden önceki bir demecinde, "Alman vatandaşlığını kabul etmeyen yabancı, ülkesine geri dönsün." demişti.

Dünya halkları Nixon'u unutmayacak!

Dış Haberler Servisi- ABD'nin 37. başkanı Richard Nixon 22 nisanında öldü. Nixon ismi Watergate Skandalı ile özdeşleşmişti. Nixon, 1972 başkanlık kampanyası sırasında büyük vurgunlar vurmuştu ve Beyaz Saray'da "illegal" bir haber alma birimi kurmuştu. Fakat Nixon'u sadece ismi yolsuzluklara karşı biri olarak tanımak, onu övmek demek olur. Ve ABD'li emperyalistler bugün başkanlarını bu "ufak tefek" suçlarla anıyorlar.

Peki kimdi Nixon?

NIXON SAHNEDE

"ABD emperyalizmi, bir yandan diğer ülkelerde kitle kıyımları gerçekleştirirken, diğer yandan kendi ülkesinde de beyaz ve siyah insanların kanını dökmektedir. Nixon'un faşist canavarlarına tepki duyan Birleşik Devletler'deki devrimci halk hareketleri, gittikçe alevleniyor. Çin halkı kararlı bir şekilde, Amerikan halkının devrimci mücadelesini destekliyor." (Mao Zedung. Dünya Halkları, ABD Saldırganlığına Ve Takipçiliğini Yapan Köpeklerle Karşı Birleş ve Mücadele Et! 20 Mayıs 1970).

Siyah önderlerden Martin Luther King Jr. Nisan 1968'de bir suikastle katledildikten sonra, 168 şehir isyanlara sahne oldu. 50 bin kişilik asker seferber edildi, 46 kişi öldü, 21 bin kişi yaralandı ve 20 bin kişi hapse atıldı.

İşte 68'li yıllarda bu kitlesel isyanları bastırmak isteyen ABD egemen sınıfları, Johnson'un kötü ününü bir kılık değişikliğiyle atlatmak için Nixon'u ön plana sürdüler. Nixon "so-kaklardaki suçlara karşı" sıkı bir "yasa ve düzen platformu" kampanyası başlattı. Bu, siyahların yükselen muhalefetine karşı, siyahların özgürlük istemlerine karşı girişilmiş olan bir saldırıydı.

Nixon, dış politikada da "barış ile onur"dan bolca söz ederken, Vietnam halkı hakkında hiç de iyi şeyler düşünmediği ortaya çıkacaktı.

37. Başkan, ülke içerisinde de FBI'ya bir program sunarak katliamlarına devam etti. Bu programın adı Karşı İstihbarat Programı (COINTELPRO)'dur. Zaten FBI, Johnson döneminde de siyah özgürlük hareketi Kara Panter örgütünün liderlerinden Jon Huggins ve Bunchy Carter'a karşı suikast düzenletmişti.

1.000'in üzerinde ajan harekete geçirildi. Derhal uydurma suçlamalarla Kara Panter liderleri hakkında davalar açılmaya başlandı. 2 Nisan 1969'da, 21 New York Panteri hakkında uy-

Vietnam Bombacıları'nın havalanırken...

Nixon sıçrama noktaları Kamboçya, Laos ve Vietnam üzerine brifing verirken

durma bombalama eylemlerinden dolayı dava açıldı. 1970'de Panterlerin liderlerinden Bobby Seale ve Erika Huggins hakkında cinayet suçlamasıyla dava açıldı. Diğer davalar ardi ardına geliyordu. Panterler hakkında Chicago'da 8, Seattle'da 8, Catonsville'de 9, Camden'de 28, Gainsville'de 8 dava açıldı. Marlon Brando, Rock Hudson, Donald Sutherland, Muhammed Ali, John Lennon vb. bile izleniyordu.

Ve katliamlar. 1969'da bir Kara Panter bürosu bombalandı. Chicago Panterlerinden Mark Clark ve Fred Hampton 4 Aralık'ta katledildi. 4 gün sonra Los Angeles'deki Kara Panter bürosu bombalandı. 11 eyalette 1.000'e yakın panter yakalandı.

KAMBOÇYA İŞGAL EDİLİYOR

Nixon için Vietnam bir sıçrama tahtasıydı. Önce, Sovyetler Birliği'nin, Vietnam'daki kurtuluş savaşına karşı bir baskı uygulaması sağlanmalıydı. Çünkü Vietnam'da Maoist halk savaşı stratejisiyle hareket ediliyordu ve Brejnev bundan hiç de memnun değildi. Vietnam'dan Kamboçya ve Laos'a atlanacaktı.

CIA'nın Kamboçya'da darbe yapmasından sonra, 30 Nisan 1970'de Beyaz Saray Kamboçya'yı işgal edeceğini duyurdu ve ABD ordusunu Kamboçya'ya yayılmaları için gönderdi. Bu arada, Pol Pot'un köylüleri kitlesel olarak topraklarından çeken yanlış politikaları sonucu binlerce köylü açlıktan öldü. İleride, Şubat 1971'de, Beyaz Saray, Güney Laos'un işgalini onaylayacaktır.

Ancak bunun üzerine kitlesel bir savaş karşıtı hareket patladı.

Ohio valisi Rhodes (Nixon'un has adamlarından) Ulusal Muhafız ordusunu Kent State Üniversitesi'ne gönderdi. 35 bin kişilik ordu, 100'ün üzerinde insanı katletti.

Nixon bununla da kalmadı. Wall Street'te savaş karşıtı gösteri yapanların üzerine, FBI kanalıyla örgütlediği 2 bin inşaat işçisini gönderdi. Aynı tipte saldırılar St Louis ve Buffalo'da da meydana geldi.

Evet Nixon ülke içinde ipleri ellerinde tutamıyordu. Binlerce işçiden oluşan savaş karşıtı yürüyüş grupları caddeleri adımıyor, yeni yeni devrimci örgütler anahtar endüstri bölgelerinde kuruluyor, öğrenci kampüslerinde radikal oluşumlar ortaya çıkıyordu. 29 Ağustos'ta, çoğunluğu Chicano'lu işçilerden oluşan 20.000 kişi, Los Angeles'in doğu tarafındaki caddeleri işgal ederek sistemi ve Vietnam savaşını protesto ettiler. Mayıs 1971'de Washington DC'de okullar fi-

dan taşan kitle şöyle haykırıyordu: "Eğer hükümet savaşı durdurmazsa biz hükümeti durduracağız!"

HALKLARA TOPYEKÜN SALDIRI

"İç ve dış sıkıntılar Nixon hükümetini kuşatıyor. Bu hükümet içte su katılmamış kaos ve dışta en uç dıştalanmayla karşı karşıyadır... Bugünün dünyasında gerçekte kim kimden korkuyor? Vietnam halkı, Laos halkı, Kamboçya halkı, Filistin halkı, Arap halkı ve diğer ülkelerin halkları ABD emperyalizminden korkmuyor ama ABD emperyalizmi dünya halklarından korkuyor. ABD emperyalizmi, rüzgarın getirdiği hırsından bile paniğe kapılmaktadır... Dünya halkları, ABD saldırganlığına ve takipçiliğini yapan köpeklerle karşı birleş ve mücadele et!" (Mao Zedung 20 Mayıs 1970)

Nisan 1972'de Vietnam'ın kuzeyindeki sivil yerleşim alanları ve en-

düstri bölgeleri olduğu gibi bombalandı. Bu, Dresden, Hiroşima ve Nagazaki'den sonra meydana gelen en büyük bombardıman olayıydı. Amerikan B-52 uçakları 65 bin ton bombayı kuzey Vietnam'a yağdırmışlardı ve Hanoi ile Haiphong kentleri adeta Hiroşima'ya dönmüştü.

1973'te, ABD ve İsrail başbaşa vererek Araplara karşı "Yom Kippur Savaşı"ni başlattılar. Yine aynı yıl Şili'deki reformist ama demokrat Salvador Allende hükümetine karşı CIA-Nixon-Kissinger üçlüsü kanlı bir darbe düzenlediler. Bu darbede, 40 bin insan katledildi.

Ve son olarak Watergate Skandalı'yla, Nixon'un "gizli örgüt" kurduğu ve bu çirkin katliamları bu örgüte yaptırdığı iddia edilerek ABD'nin itibarı zedelenmemeye çalışıldı. Başkanlar gidici de olsa "devlet kalıcı"ydı.

Ama halklar Nixon'u ve temsilcisi olduğu ABD emperyalistlerinin neler yaptıklarını hiç unutmayacak.

ABD polisi savaşı karşıtı öğrencileri kursunlarken